

ПО СЛЕДИТЕ НА
ДЕМОНА

Дора Кирилова Нонинска

© Автор: Дора Кирилова Нонинска – 2025

© „ПО СЛЕДИТЕ НА ДЕМОНА“

© Редактор: Цветан Дочев–Дедо Скръц

©Дизайн и оформление на кориците: Елиса Хес

ISBN 978-619-92858-6-2

ПРЕДГОВОР

Уважаеми читателю, държиш в ръцете си талантливо написана книга, шедьовър. Адмирации за авторката! Това е първият ѝ роман. Тя има сериозни попадения в късия разказ, в прозата за деца, в поезията също.

Много приятно съм изненадан от тази книга. Бихме могли да я наречем криминален роман, кървав роман или хорър. Не е важно как точно бихме определили жанра ѝ. Отдавна сме свидетели на размиването на жанровете в изкуството. Това не е толкова лошо. Лично аз бих определил „ПО СЛЕДИТЕ НА ДЕМОНА“ като психологически роман, полезна книга. Защо пък не и настолно четиво, което да ни напомня, че у всеки дреме демон или демони? Трябва да сме нащрек до каква степен „да си развяват байрака“ – как да го контролираме и подтискаме, да не го оставяме да ни владее. Иначе става страшно за нас, за близките, за обществото. Изпускането на демоните от торбата почти винаги е необратимо. То е като отровните гъби, а и частица от такава гъба честичко убива. Краят е драматичен, ужасяващ.

С този чудесен роман Дора Нонинска (запомнете това име, защото тя тепърва ще ни изненадва) ненатрапчиво дидактически ни показва, че негово величество Животът не е само цветя и рози. Той е вечната борба, редуването на лошото и доброто, на приятното и неприятното. И ние трябва да сме подготвени да се справяме както с едното, така и с другото, защото лошотията и демонското у нас вървят заедно с доброто. Трябва да го подтискаме, да не му даваме да порасне, а да си остане вечен зародиш чак до финала. Трудно, ала не и невъзможно! Затова са

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

малкото верни приятели, затова са психолозите и психотерапевтите, затова е търпението и анализирането на дадена ситуация.

Сюжетът: съпрузи с две деца. Дечицата са здрави, прави. Имат хубав, подреден дом. Изведнъж – изневяра от мъжа. Тя го „хваща”. Решава веднага да му отмъсти. Наранява го вербално. Заплашва го, че ще спре контакта с децата им, които той много обича. Така импулсивно реагира съпругата, вместо да изчака и да поговори със съпруга си „на трезво”. Тя пуска агресията на воля. Тук изниква голямата тема за така наречената изневяра! Тя е многопластова, различните пластове си взаимодействат. Тя, ревността, е отрова. Понякога толкова силна, че за нея противоотрова трудно се намира. Рецептът за противоотровата е в ръцете на ревнуващия преди всичко. Ако той съумее да я приложи, ще е добре както за него, така и за обекта и околните. Иначе е тежко, понякога – трагично! Та няма някой, който и да е, е собственост на някого? Човекът е човек, индивидуалност, а не вещь! Защо толкова често искаме да държим половинката си „на каишка”? Защо нерядко се стремим да направим ЧОВЕКА до себе си копие на някакъв нереален идол, който фантазно сме си изградили? Възниква и мисълта за така наречения „втори шанс”. Ако героинята на Дора Нонинска беше дала този шанс, щеше ли да предизвика ДЕМОНА у него да се развихри и да извърши ужасяващи деяния срещу нея и децата? Тук възниква и въпросът какво са харесали в половинките си, когато са се „вземали”? Пример: дамата е 50–60 килограма – стройна, весела, изструпана. Омъжва се и край. Вече е „вързала” този, когото е пожелала. След време се отпуска и напълнява. Приятел се шегуваше, че мъж,

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

чиято жена стане над 100 килограма, по закон му се заменя за две по 50. Или пък съпругата се облича със стари дрехи вкъщи. Изгупва се само, когато излиза или когато дойдат гости. Или: „Трябва бързо да отслабна, защото ще ходя на море.” А как се събличаш пред съпруга си, който се трепе усърдно за благополучието ти, госпожо?

Или съпругът се е харесал, защото е творец с главно „Т”, а след сключването на брака захвърля творенето и става амбулантен търговец с главно „Т”. Съпругата е харесвала първото „Т”. Второто „Т” носи много пари, ала...

„ПО СЛЕДИТЕ НА ДЕМОНА” е талантливо написана книга. Персонажите са пълнокръвни, клиширано казано. Дори и така наречените „положителни герои” не се идеализират. Те са хора със своите недостатъци и привилегии. Авторката фабулира талантливо. Умело изгражда причинно-следствени връзки. Това допринася за удоволствието от четенето на романа. Когато четем този роман, имаме чувството, че гледаме филм или директно сме свидетели на събитията. Така е, защото езикът на Дора Нонинска е образен. Описва героите и събитията без излишни „масали”, натрупвания и протяжност. Това дава възможност на негово величество читателя да е съавтор в известна степен, да дооцветява даден персонаж или събитие.

Четивото на Дора Нонинска държи под напрежение. Чак на финала разбираме кой е извършителят на деянието. Има и положителен завършек за някои от персонажите. А последното изречение е поанта. Хем е завършек, хем остава отворена врата за дълбок размисъл. На мен ми

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

звучи като венец на лайтмотива на романа: Демонът е винаги с нас!

Романът „ПО СЛЕДИТЕ НА ДЕМОНА” на Дора Нонинска е книга, която няма да се хареса на всички, особено на любителите на „лекото четиво”, сапуноидното. Неведнъж съм казвал, че не е комплимент, ако се харесваме на всички.

Приятно четене! Ще останете доволни. Финалът е отворен. Вие сте на ход! Дали ще демонизираме живота си, или ще дадем път на по-добрата версия на себе си!

Цветан Дочев – Дедо Скръц

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 1
УБИЙСТВОТО

В горещата сутрин инспектор Макс Грийн се чувстваше като в пещ. Той предпочиташе зимата и снега, напук на всички прииждащи туристи в Сан Антоан. Всяка зима се усамотяваше в малка хижа в планината за седмица или две, което не му се отдаваше особено успешно, тъй като се славеше като най-добрия инспектор от отдел „Убийства“ в полицейското управление. Въпреки това никога не парадираше. Беше скромен и стеснителен човек, което го правеше странен за всички останали. Имаше един или двама приятели, на които се доверяваше. Зад гърба си бе оставил два провалени брака и по едно отчуждено дете от всеки брак. Причината за този факт беше естеството на работата му и безсънните нощи в полицейското управление, както и странната му отдаденост на убийствата. Помнеше добре онази прекрасна лятна вечер на рождения ден на Рейчъл, когато се прибра по-рано, за да празнуват. Тя беше облякла нежна прасковена рокля, която подчертаваше приятния загар на кожата ѝ, а стройните ѝ бедра се поклащаха предизвикателно, когато тя пристъпи към него. Когато се приближи, Макс усети прекрасния аромат на жасмин да се промъква и да завладява сетивата му. На вратата се позвъни и когато Макс отвори, отсреща видя бавачката, която се вираше в него и се усмихваше. Дватамата с Рейчъл излязоха и Макс ѝ отвори вратата на колата. Когато тя седна вътре, той стисна ръката ѝ, поднесе я към устните си и прошепна:

– Прелестна си днес, скъпа!

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Бузите на Рейчъл пламнаха и тя се сгуши в прегръдките му.

– Благодаря ти, любов моя! – прошепна тя.

Двамата пътуваха до ресторанта, а съпругата му се взираше през прозореца в сумрака навън и в светлините на града, които бавно се редяха пред погледа ѝ. Тяхната маса беше на терасата, а там светеха две свещи и точно когато Макс настани Рейчъл, мобилният му иззвъня. Той изруга тихо и вдигна, а отсреща чу уморения глас на тогавашния му колега Върнън.

– Макс, има труп на млада жена в Северния парк! Трябва да отидеш веднага!

Мъжът погледна часовника си, взря се в Рейчъл и видя как усмивката се изпари от лицето ѝ. Той въздъхна тежко.

– Добре! Идвам веднага!

Когато затвори, видя сълзите, които напиреха в очите ѝ, разочарованието, което прекърши гласа ѝ, когато изрече следващите думи:

– Нима и днес ще ме оставиш сама?

Остави Рейчъл в ресторанта да чака таксито, което ѝ поръча. Вечерта, когато се прибра, тя вече спеше и от този ден нататък постепенно се отдалечи от него, докато един ден просто не му връчи документите за развод.

Незнайно защо тази сутрин Макс си спомни за този ден. Днес беше почивният му ден и той седеше на терасата на малкото си жилище близо до плажа, загледан в полюшващите се от вятъра палми и тълпите щастливи хора, които се радваха на сутрешното слънце, плажа и водата. Настроението му беше особено мрачно. Чувстваше се неспокоен под палещото слънце.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Телефонът звънна. Отсреща чу раздразен и отегчен женски глас:

– Детектив Грийн, елате бързо в Силвър Крик Вали. Съобщават за намерен труп на мъж в частен имот. Изпращам Ви адреса със съобщение.

След като затвори, детективът облече обикновен сив костюм. Той не се славеше като елегантен човек, но винаги бе спретнат и чист. Сухият тон на обаждането беше напълно в стила на Нора Норман, която беше един от най-изявените съдебни лекари в града.

След миг се беше качил в сребристия си джип „Рейндж Роувър“ от 2010 година и вече караше по улиците на Сан Антоан. Като шофьор беше особено внимателен. Не обичаше високите скорости за разлика от своя колега Уайт Хънтър. Той винаги носеше дънки и беше с десет години по-млад от Макс, чиято посивяла коса и скучни костюми издаваха в още по-голяма степен „преклонната“ според самия него възраст от 47 години. Даже и тялото му, иначе слабо, добре сложено, периодично му припомняше неизбежното остаряване, от което той така се ужасяваше. Страхуваше се и от смъртта въпреки многобройните убийства, които беше видял през годините, или може би точно заради тях. Нагледал се беше на ужасите, които едно човешко същество може да причини на друго. Затова и така странеше от хората.

Скоро стигна адреса на убийството. Спря пред приветлива наглед двуетажна къща – сива отвън, с перфектно поддържан двор. Наблюдаваха ги няколко добре скрити зад пердетата любопитни лица. На входа стоеше Уайт, облечен с дънки и прилепнала бяла тениска с надпис „Лос Анджелис“. Не обичаше да носи костюми,

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

което всеки ден му навличаше гнева на шефа. Господин Хънтър negliжираше този факт.

– Здравсти, Макс. Винаги е удоволствие да видя усмихнатото ти и ведро лице!

При това Уайт се ухили, показвайки почти всички ослепително бели, добре поддържани зъби, които се открояваха на фона на загорялото му от слънцето лице. Сините му очи блестяха лукаво на дневната светлина. Черната му коса беше небрежно, но перфектно фризирана, което показваше старанието, с което се бе приготвил тази сутрин. Той отново не беше облякъл костюм.

– Здравсти, Уайт! – каза Макс. – Да се захващаме за работа! Искаш ли? Какво имаме тук?

– Вътре е истинска кървава баня! Наистина не съм виждал такова нещо! Убитият е бял мъж на видима възраст около тридесет години. Висок е метър и осемдесет и добре сложен. Бих казал, че завиждам на формата му. Борбата е започнала в кухнята, продължила е в стаята и е завършила в банята!

Докато си говореха, двамата влязоха в кухнята, където имаше бели шкафови. Чекмеджетата бяха отворени. Някой беше търсил нещо. Съдържанието им беше разбъркано. Имаше обърнати столове, но никакви признаци за взлом. Лампите в кухнята светеха, както и в коридора към спалнята, и в самата спалня. Вероятно убийството беше станало през нощта. На масата имаше чинии с риба на скара и салата за гарнитура, както и чаша бяло вино, но само едни прибори. Чашата с виното беше непокътната и на фона на цялата бъркотия това изглеждаше странно. В дневната имаше огромен 42-инчов телевизор, малка кръгла ретро маса, както и черен

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

кожен диван, нямаше никакви снимки и лични вещи. Цялата къща беше извадена от каталог, но в същото време изглеждаше някак безлична и все едно там не живееше човек. Всичко беше подредено, но не личеше постоянното присъствие на жена.

– Тук има камериерка, нали така? – попита Макс по-скоро като констатация.

– Да, тя е намерила трупа и се е обадила на 911. Няма данни да има друга жена в тази къща – отговори Уайт.

Спалнята беше с бежови стени, а по средата имаше огромно легло с яркочервени кадифени завивки. На тавана се виждаше огромно огледало, което отразяваше леглото. На стената над леглото имаше изрисуван символ с кръв, който наподобяваше пентаграм. Символът беше толкова подробен, че човекът, който го беше нарисувал, вероятно е разполагал с достатъчно време.

– Много подробен символ, не мислиш ли?

– Някакъв демонски знак. Наистина откачена работа, направо да ти настръхне косата.

Уайт потръпна, което беше странно за него. Той се славеше със своето хладнокръвие и сарказъм на всяко едно местопрестъпление. Влязоха в банята. Там беше истинска кървава баня. Стените и подът бяха опръскани с кръв. Във ваната, където лежеше трупът, водата беше червена. Мъжът беше висок около 1,80 метра с черна коса, доста добре сложен. Личеше, че се е грижел добре за себе си. Той беше само по боксерки, а цветът им беше кървавочервен, както и почти всичко наоколо. По тялото му личаха множество удари с хладно оръжие, вероятно нож.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

– Преброихме повече от 30 удара с нож. Определено говори за личен мотив в случая – отбеляза Уайт.

На врата имаше дълбок разрез, който почти го беше обезглавил. Някой е бил много ядосан на жертвата. Може би мотивът беше ревност, но една жена не би могла да надвие такъв огромен мъж в разцвета на силите си. Поне никоя жена, която Макс познаваше.

– Добре дошли, господа – се чу женски глас някъде зад тях. – Моля да ме извините за безпорядъка. Не очаквах гости толкова рано сутринта.

Двамата мъже се обърнаха и видяха съдебния лекар Нора Норман да стои до вратата на банята. Тя беше привлекателна жена, винаги облечена подходящо, с лек грим и много остър език. Кестенявата ѝ коса беше завързана на конска опашка. Кафявите ѝ очи издаваха прозорлив, остър ум, който трудно би могъл да бъде заблуден. Изглеждаше на 35 години, въпреки че никой не би посмял да попита за реалната ѝ възраст. Облечена беше в бяла престилка и латексови ръкавици, с черен панталон, стилна бяла блуза и високи токчета. Завършила Харвард, тя беше един от най-ерудитаните хора, които Макс познаваше. Той ѝ се възхищаваше. Винаги я гледаше с доза уважение.

– Здравсти, Нора. Какво имаме тук?

– Мъж на видима възраст 30 години с множество прободни рани – 30 на брой. Главата му е почти отрязана. Часът на смъртта е между 2 и 3 през нощта. Вече има признаци на трупно вкоченяване. Не е имал сексуален контакт в часовете преди смъртта. Името на жертвата е Джон Уилсън. Можете да го проверите в базата данни. Сега ме извинете, бих искала да се заема с клиента си. Много ви благодаря, господа.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

– Благодаря, Нора, приятна работа. Уайт, символът над леглото в спалнята сниман ли е? Да го проучим малко по-подробно?

– Сега ще се заема, Макс. Между другото, ми дължиш бургер от предишния случай, нали помниш? Аз не съм забравил. За пръв път печеля бас с теб – отговори ехидно Уайт.

– Тази храна ще ви убие, колега, вредна е за вашето здраве – отбеляза Макс шеговито.

Уайт извади телефона си – най-новият модел на Samsung, който имаше страхотна камера с много добра резолюция, и снима стената няколко пъти.

– Хайде, Макс. Да вървим да работим, старче! Излязоха навън. Качиха се в колата на Макс и потеглиха към полицейското управление. Там седнаха зад компютъра. Затърсиха информация.

– Жертвата, Джон Уилсън, работи в рекламна агенция. Няма дори глоби за паркиране. Напълно чисто полицейско минало. Родом е от Тексас. Няма данни за брак до този момент. Няма и деца. Трябва да се обадим на родителите му, да им съобщим новината. Може би е по-добре да се обадим на колегите в Тексас да свършат тази работа. Това не е нещо, което трябва да се съобщава по телефона. Заеми се с това, Уайт, докато аз потърся информация за символа.

След дълго ровене в интернет накрая Макс намери символа, изобразен на стената:

– Откачено копеле – си мърмореше той, докато четеше значението му!

„Астарот е митологично същество, демон и принц на ада. Той е символ на злото и е един от най-силните

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

демони и слуги на дявола. Почитан е от много окултни общества, които вярват, че той ги закриля.“

Това беше странно. В дългогодишната си кариера Макс никога до този момент не се бе сблъсквал с убийство в името на демон. Всички убийства дотогава са били с основен мотив парите, които са нов вид демон, който тормози обществото.

В този ред на мисли детектив Макс Грийн потърси в интернет и в полицейските файлове секта, която боготвори демона Астарот. В интернет не откри нищо конкретно, но в полицейските досиета намери някои хулигански прояви и един адрес. Реши да го провери. Все пак не беше лоша идея да започне отнякъде.

След минута Уайт се върна. Не изглеждаше в особено добро настроение:

– Макс, говорих с родителите на жертвата. Утре пристигат от Тексас да разпознаят трупа. Съсипани са наистина.

– Добре. Хайде да отидем да проверим един адрес – предложи Макс.

– Какъв адрес?

– Намерих адреса на секта, която боготвори демона, чийто символ е изрисуван на стената.

– Ти сериозно ли, Макс? Наистина ли има такава секта?

– Е, все пак е необходимо да започнем отнякъде, нали така? Ти имаш ли по-добра идея?

Качиха се в колата и потеглиха. Този път караше Уайт, а стомахът на Макс се обърна няколко пъти. Всеки път, когато някой се осмелеше да го изпревари, той беше обсипван с доста богат речник от псувни и обиди. Прекосиха целия град. Стигнаха в един от крайните

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

квартали на града – Идънвейл. Намираха се пред една на вид най-обикновена бяла къща в квартала. Дворът беше неподреден, обрасъл с бурени. Там на поляната се мъдреше стар „Крайслер“. Бронята му беше ръждясала, а седалките бяха загубили първоначалния си цвят. Сега цялата кола имаше грозен ръждиво-кафяв цвят. Нямаше и помен от някогашното ѝ величие. Къщата беше едноетажна. Масата и столовете на верандата бяха избелели. Първоначалният им черен цвят сега беше сив и неравномерен. Натиснаха звънеца. Отвори мъж с дълга черна коса, черни дрехи и брада. Висок около метър и деветдесет. В косата и брадата му нямаше нито един бял косъм, което изглеждаше странно предвид бръчките по лицето му. Всичко това правеше възрастта му неопределена. Точно заради това, или може би заради празните му небесносини очи, Макс го побиха тръпки. Приличаше му на хиена точно преди да разкъса жертвата си.

– Аз съм детектив Макс Грийн, а моят колега е детектив Уайт Хънтър – издекламира Макс, като с отработен жест показва значката си. – Можем ли да поговорим?

– Да, разбира се – усмихна се странният мъж. – Простете ми, но не мога да ви поканя вътре, освен ако не видя заповед за обиск.

– Вашето име, моля? – изстреля въпроса Хънтър.

– Казвам се Деймиън Уотсън. На Вашите услуги.

– Познавате ли този мъж? – Хънтър извади снимка на жертвата.

– Не мисля, че съм го срещал някъде.

– А защо знакът на Астарот е нарисуван на стената на спалнята му с кръв? Имате ли представа?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

– Нямам идея, наистина – Деймиън изглеждаше истински учуден, доколкото лицето на този странен мъж би могло да изразява някакво чувство! – Мога ли да видя знака, ако е удобно, разбира се?

Хънтър извади телефона си, намери снимката и го подаде на Деймиън. Той я погледна и пребледня. Приблужи изображението и разгледа няколко минути, след което върна телефона на Уайт:

– Наистина е знакът на Астарот. Странно, много странно.

– Защо да е странно? Вие не се ли занимавате с ритуални жертвоприношения? – изстреля Хънтър, което вбеси Макс.

Деймиън започна да се смее. Смя се повече от минута.

– Не. Не и на хора.

– И очаквате ние просто така да повярваме?

– Вярвайте в каквото си пожелаете, господа. Аз просто казвам, че не познавам господин Уилсън и не съм го убивал.

– Чакайте малко, Деймиън – каза Макс. – Аз не съм споменавал името на жертвата. Хайде да опитаме пак и без лъжи, ако обичате. Познавате ли жертвата?

Деймиън пребледня и се паникьоса. Личеше как той трескаво търсеше начин да се измъкне с подходящ отговор. Само миг и каменното му изражение се върна, все едно тревогата, която се изписа на лицето му, е била мираж.

– Добре, господа. Познавам господин Уилсън. Той идваше често тук. Беше запален по идеята за Астарот.

– Кога последно е бил тук? – попита Хънтър.

– Миналата седмица в сряда имахме ритуал и той дойде. След това не съм го виждал. Заклевам се, нямам

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

нищо общо с убийството му! Нямам причина да го правя.

– Имате ли идея кой би искал да го нарани?

– Жените го харесваха, а това не се нравеше на някои хора тук, но не мисля, че биха стигнали до убийство. Просто не им беше симпатичен.

– Може ли имената на хората, които не харесваха жертвата, както и на жените, с които излизаше той?

– Ще ги напиша и ще ги донеса. Не искам да имаме проблеми – заяви Деймиън и влезе в къщата.

– Този Уилсън изглежда е имал тъмни тайни все пак – обяви Хънтър. – Изглеждаше напълно нормален иначе.

– Няма такова нещо като напълно нормален, Уайт. Даже и ти не си напълно нормален.

– Колко си забавен, Макс – ухили се Уайт.

След миг вратата на къщата се отвори и Деймиън безмълвно подаде сгънат лист хартия на Макс. На него му се стори странна готовността на този човек да им помогне.

– Аз харесвах господин Уилсън и не искам проблеми – оправда се Деймиън.

Макс се почувства неудобно. Не обичаше хората да четат мислите му и успешно се прикриваше. Това го накара да потрепери. Чувстваше се като отворена книга. Този човек можеше да види най-съкровените му тайни. Деймиън му се усмихваше странно и за миг на Макс му стана ясно защо точно този човек беше лидер на култа към този демон. Даже не помнеше някой да беше споменавал кой точно е „шефът“, но той вече го знаеше. Този човек имаше дарбата да чете мисли и сякаш предразполагаше хората да му вярват. Увличаше ги в играта си и по този начин поглъщаше душата им. Той

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

беше едновременно привлекателен и опасен, умен и мрачен. Душата му беше като една черна дупка, в която човек сам иска да се изгуби и да забрави всичко. Точно типа човек, който би убил друг човек, или може би не би убил никого... Макс се откъсна от мислите си:

– Благодаря Ви за съдействието. Моля Ви, не напускайте града. Може да се наложи да Ви попитаме нещо. Лек ден!

Деймиън само махна в отговор, изтощен от разпита. Прибра се в къщата, затвори вратата зад себе си.

Макс и Уайт се качиха в колата и потеглиха към полицейското управление. Макс гледаше разсеяно през прозореца бетонната джунгла наоколо. Никога не беше харесвал тези големи небостъргачи и еднакви хора наоколо. Всички забързани в ежедневието си, непрекъснато работещи за някого, тъжни и самотни.

Сякаш точно тази бетонна джунгла беше погълнала Джон Уилсън. В стремежа си да избяга от това сиво ежедневиe и да намери смисъл, той беше намерил единствено смъртта си. Хората са странни същества. Вечно търсят смисъл, а всъщност се лутат в безсмисленото си съществуване, измислят си фалшиви идоли – герои и им се кланят, боготворят ги фанатично, като пренебрегват простичките неща, които имат най-голямо значение – семейство, дом, деца. Макс тъжно констатира, че и неговото съществуване в този ред на мисли е напълно безсмислено и може би дори жалко.

– Макс, Макс! Къде се отнесе? Пристигнахме!

Слязоха от колата и се качиха по стълбите. Срещнаха няколко полицаи в униформи. На втория етаж всеки имаше малка стая, която не беше усамотена, тъй като беше отделена от останалата част от помещението със

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

стъклени прозорци. Макс влезе в своя офис, последван от Уайт. Минута по-късно при тях пристигна русокоса красавица със строг поглед, с високи токчета и не твърде къса пола, но достатъчно къса, за да възбуди определени фантазии. Точно жена, която човек би очаквал да е секретарката на шефа.

– Макс, Уайт, шефът Ви вика в кабинета си незабавно!
– нареди тя.

Двамата се надигнаха от столовете си, без да кажат дума. По каменните им изражения човек би могъл да предположи, че изобщо не им харесва някой да ги командва, особено жена, или може би специално тази жена. Кейт Джоунс беше протежето на директора и Макс никак не я харесваше. Освен външността ѝ на манекенка, тя не блестеше с ум и беше адски арогантна и самовлюбена.

– Не е като Нора – си помисли Макс.

Сепна се от мисълта, че се беше сетил за Нора Норман в толкова неподходящ момент. Напоследък му се случваше много често, а това никак не му харесваше. Тя беше с 12 години по-млада от него и далеч не беше жена, която би посмял да заговори в бар, ако изобщо ходеше в барове да се запознава с някого. Тя също не му беше давала повод да мисли за нея по различен начин, но явно никой не може да заповядва на сърцето си. Прекосиха залата, препълнена с ченгета, които си говореха на висок глас. Стигнаха до офиса на шефа, пред който седеше Кейт и пишеше нещо на компютъра си. Макс се обзаложи, че тя ровеше нещо в социалните мрежи. Когато ги видя да приближават, Кейт бързо затвори прозореца на компютъра и се усмихна някак виновно.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

– Господин Хосе Родриго ви очаква.

Влязоха в стаята, която имаше огромно абаносово бюро, голям кожен стол, както и малка маса. От другата страна – още два кожени стола. Кожата на столовете изглеждаше доста изтъркана и захабена от многото посетители в кабинета. На масата имаше букет цветя, подсказващ женско докосване. Това присъствие беше се настанило в живота и сърцето на господин Родриго. На бюрото имаше снимки на две усмихнати деца, вече тийнейджъри. От другата страна – снимката на застаряваща жена с посивяла коса и измъчен вид. Все пак някогашната ѝ екзотична красота личеше по леката, кокетна усмивка на мургавото ѝ лице. Господин Родриго седеше зад бюрото си и четеше вестник, смръщил недоволно чело. Белите му коси бяха подредени в безупречна прическа, а от светлосивия му стилин костюм личеше някогашната му класа. Мургавото му лице, доскоро красиво, имаше мъжествени черти. Пълните му устни потрепваха недоволно.

– Седнете – изсъска той. – Медиите са ни надушили. По дяволите, как тази малка кучка е разбрала? – очевидно говореше за доста отривистата журналистка Ани Нюман! – Трябва да действаме бързо. Да не ставаме за смях. Притискат ме шефовете. Разбрахте ли?

– Да, сър. Ще бъдем бързи и ще действаме внимателно – каза Макс.

– И още нещо, Уайт. Разкарай тези проклети дънки. Не можеш ли да облечеш костюм? Медиите следят всяка наша крачка – повиши глас Родриго. – Свободни сте.

Макс и Уайт излязоха безмълвно от стаята.

– Макс, хайде да отидем да видим дали Нора е открила нещо ново от огледа на трупа.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Уайт изглеждаше смутен от забележката на шефа относно работното облекло.

Макс реши този път да не го закача. Мълчаливо се съгласи с идеята на партньора си. Тръгнаха към „Съдебна медицина“. Слязоха с асансьора в подземие. Вратата се отвори и отвътре веднага ги лъхна миризмата на смърт. През годините тази миризма се беше запечатала в подсъзнанието на Макс и го преследваше, където и да отиде, каквото и да прави. Тя беше неизменно с него, като сянка, сянка на всичко в живота му. В помещението всичко беше бяло и стерилно. Минаха през фойе и влязоха в „Съдебна медицина“. Нора Норман стоеше до желязна маса, на която лежеше трупът на Джон Уилсън. Той беше гол и жестоките рани личаха по-добре, отколкото в кървавата вана в къщата му. Разрезът на врата му беше дълбок и почти беше отрязал главата на жертвата. По тялото имаше множество удари с нож, от които личеше яростта на нападението и омразата, с която беше извършено то. Сякаш някой беше искал да заличи съществуването на този човек. Какво ли би могло да предизвика такава ярост? Очите му бяха широко отворени и пълни с ужас, сякаш беше видял самия дявол, самия Астарот.

– Нещо ново знаем ли, Нора? – попита Макс.

Нора Норман беше облечена с бяла престилка, носеше латексови ръкавици, косата ѝ беше грижливо прибрана на опашка, без да пропуска и кичур. Лекият грим ѝ придаваше особен чар, а устните ѝ се разтегнаха в усмивка, сякаш се чувстваше удобно в присъствието на мъртвите, вероятно по-удобно, отколкото в присъствието на всеки друг жив човек.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

– Умрял е от намушкване в сърцето с нож. Вероятно голям, назъбен нож за месо. Разрезът във врата се е случил след смъртта на жертвата. Това мога да кажа дотук.

– Някой е бил много ядосан на нашия човек... Искал е да го заличи от очите на земята – отбеляза Уайт. – С какво ли е предизвикал цялата тази ярост, не мога да разбера.

– Добре, Нора. Благодаря ти. Ще се видим скоро. Хайде, Уайт, да оставим Нора да работи.

– Довиждане, господа!

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 2 ИМАЛО ЕДНО ВРЕМЕ ЕДНО ПЕРФЕКТНО СЕМЕЙСТВО

Гореща юнска, съботна утрин. Дарън и Алис Милър се излежаваха. Дъщеря им Дара на седем години и синът им Кейс на пет години, все още спяха кротко в леглата си след снощните лудории до късно през нощта. Когато не бяха на градина и училище родителите им позволяваха повече волности от обикновено. Майката на Алис Милър я обвиняваше, че разглезва децата си, но тя ги обичаше повече от всичко друго. Съпругът ѝ Дарън също ги обожаваше, особено дъщеря си. Той никога до сега не бе посягал на децата си дори и с назидателна цел. Алис понечи да прегърне Дарън, но той измърмори в съня си:

– Остави ме да поспя поне днес, по дяволите.

Обърна ѝ гръб и жената усети буцата в гърлото ѝ, която нарастваше все повече с всеки изминал ден, с всяка нова свادا. Напоследък Дарън бе постоянно недоволен от нея, мразеше всичко, което тя правеше, готвенето ѝ, нейните дрехи. Той бавно изстина към нея, с всяка нощ ставаше все по-жлъчен, вече не докосваше тялото ѝ, не мислваше косата ѝ, не я обичаше както преди. Алис все още помнеше нежния мъж, който някога пишеше стихове, купуваше ѝ подаръци и я водеше навсякъде с него. Сега това време бе безвъзвратно загубено, а от него бе останал само сладко-горчив спомен.

Алис стана от леглото и разреши внимателно дългата си светло кестенява коса. Напоследък фигурата и бе наедряла. Не бе същата слаба и красива жена, както

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

преди ражданията. Въпреки неимоверните усилия, които полагаше да поддържа форма, това ѝ се отдаваше все по – трудно и по – трудно. Зелените ѝ очи винаги бяха най – приковаващо вниманието нещо. Това бе първото, което хората забелязваха при срещите си с нея. Алис Милър винаги бе имала много ухажори, но така и никой от тях не успя да плени сърцето ѝ както Дарън. Той бе привлекателен мъж с черна коса и сини като морето очи. Висок около метър и деветдесет, със средно телосложение. Те се запознаха в университета и оттогава бяха неразделни. Той учеше програмиране. Компютрите бяха голямата му страст, заради която понякога съвсем забравя за съпругата и децата си. Алис учеше журналистика. Пишеше статии за местният вестник “The Fresno Bee”.

Алис обу обикновен анцунг и се огледа недоволно в огледалото. Наистина трябваше повече да се постараете за фигурата си. Тогава може би мъжът ѝ щеше да и обръща повече внимание. Как копнееше само за отминалата, безвъзвратно загубена страст помежду им. Слезе по стълбите в кухнята да приготви закуската, както всяка съботна сутрин. Реши да направи палачинки. Кейс ги обожаваше. Пусна телевизора на едно комедийно шоу за компания и започва да готви. Тъкмо привършваше с палачинките, сложи на масата кленовия сироп, шоколада и портокаловия сок, когато чу гласове от горния етаж. Така обичаше тази глъчка рано сутрин, когато всички се събуждаха. Седнаха на масата и започнаха да се хранят, като шумно обсъждаха плановете за днешния ден. Алис предложи:

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Дарън, скъпи, отведи децата някъде на разходка. В зоопарка например. Би било забавно. Аз тъкмо ще успея да свърша малко къщна работа.

— Добре. Хайде деца. Готови ли сте за купон — отвърна Дарън. — Ще ходим в зоопарка. Пригответе се и да излизаме.

— Дааааа! Благодарим татко — крещяха децата и се втурнаха да се приготвят за деня, който се очертаваше да бъде страхотен!

След около час всички вече бяха излезли. Алис остана сама с мислите си. Захвана се за работата. Подреди цялата къща. Това ѝ помогна да не мисли за охладнените отношения със съпруга си. После започна да готви. Така неусетно се изтърколит целия ден. Докато се усети Дарън и децата се бяха прибрали, щастливи и уморени от игрите. Седнаха да вечерят. След като се нахраниха, Дарън съобщи:

— Отивам да потичам. Вие си почивайте. После можем да вземем филм от видеотеката. Какво ви се гледа?

— Семейство Адамс — отговориха децата.

— Добре. На връщане ще го взема. Хайде до скоро — махна Дарън.

Излезе навън, а Алис нещо я теглеше след него. Несъзнателно, едва доловимо. На излизане каза на децата:

— Ей сега се връщам. Забравих да купя нещо от магазина. Бъдете послушни, докато ме няма. Става ли?

Алис изскочи бързо. Настигна Дарън. Внимаваше той да не я види. Стигна едва до ъгъла. Той спря. Извади телефона. Набра. Алис чу ясно разговора:

— Да, зайче. Много ми липсваш, но не мога да се измъкна днес. Тази крава ще ме заподозре. И без това се

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

съмнява в мен. Скоро ще бъдем заедно, обещавам ти. Моля те не се разстройвай... Обичам те и никоой няма да ни попречи да бъдем заедно.

Алис изхлипа тихичко и запуши устата си с ръка. От очите ѝ се зарониха едри сълзи, които я заслепиха. Все едно някой току що ѝ бе отнел последната глътка въздух. Не можеше да повярва на ушите си. Преодолагаше, че съпругът ѝ вече не бе така влюбен в нея, както в началото, но никога не си бе помисляла и в най-лошите си кошмари, че ще ѝ изневери. Кога нещата се объркаха така? Как щеше да продължи живота си сега? Децата как щяха да го приемат? Те обожаваха татко си. Може би все още би могла да направи нещо, за да спаси брака си. Алис не усети, кога се бе прибрала. Затвори се в стаята си. Набра най-добрата си приятелка Карън:

— Карън, той си има любовница. Иска да ме изостави!

— Сигурна ли си, мила? Може би не си разбрала правилно — успокояваше я Карън.

— Чух ги да си говорят. Какво да правя? Дай ми съвет.

— Опитай се да върнеш страстта в брака ви. Може би ще се вразуми. Той обича децата. Ти ще успееш мила. Той няма да може да устои на красива жена като теб. Утре ще излезем да ти купим нещо секси и готово. Ще приготвиш романтична вечеря. Аз ще гледам децата.

— Карън, не знам дали ще успея — изхлипа Алис.

— Разбира се, че ще успееш. Сигурна съм, че това е нещо мимолетно. Не унивай Алис. Всичко ще бъде наред.

Алис избърса сълзите си и се опита да се стегне. Ръцете ѝ все още трепереха. Изглеждаше бледа, подпухнала от плача, със зачервени очи. В главата ѝ бе бъркотия. Как е могъл да го направи? Може би тя бе

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

виновна. Не е била достатъчно добра или пък красива. Вероятно не му обръщаше достатъчно внимание. Чу децата да я викат и излезе от стаята.

— Мамо, кака ме удари — изхленчи Кейс.

— Той ме ядосва. Тормози ме. Не ми дава да си играя — пригласяше му Дара.

Алис успокои децата като същински рефер на футболен мач:

— Стига сте се карали деца. Хайде да ядем сладолед — предложи тя.

Чуха се одобрителни викове. Само след миг всички нападнаха шоколадовия сладолед. Алис напълно забрави, че трябва да се постараете повече за съпруга си. Нещо вътре в нея я караше да му отмъщава или да отмъщава на себе си. Все още не бе напълно наясно със същината на проблема, но бе сигурна, че едва ли щеше да може да се сдържи и да не поиска поне обяснение за случилото се. Винаги е била с взривоопасен характер. Трудно ѝ бе да сдържа гнева си. Нямаше го така присъщото хладнокръвие на Карън. Не би могла да се справи така блестящо като нея или дори да следва съветите ѝ.

Дарън се прибра след миг с филм от видеотекаата. Държеше се сякаш нищо не се бе случило. Само до преди миг, Алис мислеше, че той бе целият ѝ живот, всичко за нея и за децата, но сега тя никак не бе сигурна дали изобщо някога би могла да го погледне. Изпълваше я омраза от дъното на душата ѝ към този мъж, който до преди миг бе обичала безрезервно и щастливо. Вече виждаше и наченки на зле прикритата му омраза към нея. Тя знаеше, че не би могла отново да живее с този мъж. Никога повече. Не би желала да го погледне дори.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Алис седеше свита на дивана, загледана в пода. Кейс, който обичаше много майка си дойде при нея и с детска невинност седна в скута ѝ, гушна я с мъничките си ръчички и прошепна тихичко:

— Защо си тъжна мами?

Алис само го прегърна. От очите ѝ закапаха сълзи. Захлипа. Стисна детето в прегръдките си. Кейс на свой ред също се разплака. Алис се отскубна. Качи се в спалнята. Легна и продължи да плаче неударжимо. След нея в стаята дотича Дара. Седна до леглото в опит да успокои майка си. Алис само успя да промълви:

— Остави ме, Дара. Моля те, остави ме. Утре ще поговорим.

Детето излезе от стаята с наведена глава, а Алис се чувстваше ужасно, защото го бе изгонила така, но не би искала никой да я вижда в това състояние. Дори бе ядосана на себе си за реакцията и невъзможността да сдържи емоциите си.

След миг, Алис се унесе в неспокоен сън. Събуди я Дарън, който бе влязъл в стаята тихо. Алис го наблюдаваше скришом, но той не я поглеждаше в очите. Отбягваше погледа ѝ. Гузен за изневярата. Може би съжаляваше, но не желаше да има нищо общо с довчера обичаната си съпруга. Алис отново кипна. Седна в леглото и се разкрещя:

— Мръсен идиот! Как не те е срам да ми изневеряваш?! Коя е тя по дяволите, кажи ми?

— Млъкни! По-тихо, децата ще чуят — рече Дарън, който изглеждаше гузен!

— Няма да мълча. Искам развод. Искам те въвн от живота си. Няма да видиш повече децата. Ще те

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

съсипя — крещеше в яростно Алис и сама не вярваше на думите си.

Дарън мълчеше, пребледнял и със странно каменно изражение, което Алис никога до сега не бе виждала. Тя знаеше, че го е ударила там, където най – много го бе заболяло. Децата бяха всичко за него и тя го знаеше. Искаше и той да страда. След миг той изхвърча от стаята. Затръшна вратата след себе си яростно.

Алис се почувства като в сън. Странно бе, че децата все още не се бяха събудили. Странно бе и, че тя самата се унасяше в сън. Минута по – късно, Дарън се върна. Изражението му бе каменно. В ръката си държеше голям кухненски нож. Студени тръпки полазиха Алис по гърба, после и по цялото тяло. Тя скочи от леглото. Дарън я погна с ножа. Опита се да издаде звук, но не можа. Отвори уста. Искаше да каже „Моля те, недей“, но не излезе и звук. В този миг, той стигна до нея. Тя се отбраняваше яростно. Вече бе сигурна, че той не просто искаше да я нарани, а да я убие. Усещаше острието, което се забиваше в плътта ѝ. В ръцете, гърдите, лицето, навсякъде! Не виждаше нищо. Борбата стихна. Цялата болка изчезна. Тя виждаше децата си, всичките им щастливи мигове заедно, игрите им в летните горещи дни, ражданията, неописуемата радост при вида на най – милите същества. След миг всичко избухна в странна светлина. Тя се носеше към светлината, към забравата.

Дара стоеше на входа на спалнята на татко си и майка си. Виждаше баща си в ъгъла, надвесен над майка ѝ, която дишаше едва забележимо. Имаше кръв навсякъде около нея.

— Татко, какво ѝ е на мама — прошепна Дара?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Това извади баща ѝ от унеса, в който бе изпаднал. Той се обърна към нея с каменно изражение.

— Не трябваше да се събуждаш. Не трябваше, Дара – спокойно нареждаше той.

Дара се обърна и хукна към стаята си. Затвори се вътре. Видя Кейс буден и вцепенен. Заклучи вратата и го прегърна. Не можеше да говори. В детското ѝ съзнание се зароди тих ужас. След миг вратата се отвори с трясък. Баща ѝ стоеше до нея окървавен с нож в ръка и със същото каменно изражение. Дойде уверено към тях и изтръгна Кейс от прегръдките на хлипашата Дара. Братчето ѝ гледаше баща си вцепенено и с ужас. Не помръдна, невярващ на случващото се. Баща ѝ замахна и прониза Кейс в корема, след това отново и отново. Дара видя само предсмъртните конвулсии на тялото му. Отърсила се от вцепенението, със замъглен от сълзите поглед, Дара изтича покрай баща си. Той понечи да я хване. Тя тичаше по стълбите надолу, като чуваше запъхтяното му дишане.

— Дара! Съжалявам миличка! Вече не мога да те пусна да си отидеш — нареждаше той. — Защо се събуди?

Дара се обърна и го погледна за миг. Той прокара окървавена ръка по косата си със странен жест. Настигна я. Тя усети режеща болка в гърба си. „Само да се добера до съседите!“ – Мислеше детето! Сякаш някой я насърчаваше: „Тичай, Дара, тичай!“ Стигна до входната врата. За нейн късмет, тя бе отворена. Изскочи отвън. Пресече улицата. Втурна се към къщата на господин и госпожа Кели – възрастна двойка, която живееше отсреща. Стигна входната им врата като в сън. Започна да чука с всички сили. Вече не чуваше баща си по петите ѝ. Не чуваше нищо. Ушите ѝ бучаха. Чу някой да пици.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Позна собствения си глас. Вратата се отвори и тогава. В
тоя миг я погълна мрак.

**П
О**

**С
Л
Е
Д
И
Т
Е**

**Н
А**

**Д
Е
М
О
Н
А**

ГЛАВА 3
УЖАС В ГОРАТА

Детектив Макс Грийн отвори с мъка очи, чувайки някъде в далечината звън на телефон. Погледна стария часовник, който стоеше на нощното му шкафче. Установи, че часът бе три през нощта. Точно времето, в което се събуждат дяволите, си мислеше той. Не знаеше откъде тази мисъл му хрумна първо. Не бе суеверен. Не се интересуваше от подобни неща, но след последното убийство имаше смътен страх у него от неизвестното. От злото, което е застигнало жертвата, каквото и да бе то. За него това зло беше неопределено и огромно като самият Ад. Той вдигна телефона. Отреща чу гласа на младия си колега:

— Макс, здравей. Надявам се, че си се наспал, защото току що получихме обаждане за намерени два трупа на мъж и жена в планината.

— По дяволите!

— Казаха, че на местопрестъплението има нещо познато.

— Добре. Можеш ли да дойдеш да ме вземеш след 30 минути?

— Аз съм вече пред вас. Обличай се и да тръгваме.

Макс извади от гардероба сив костюм и го облече. Не смогна дори да срещне косата си. Обу се и заслиза по стълбите на малката двуетажна къща, която бе наследство от родителите му. Тяхното присъствие все още личеше по всичко в иначе спретнатият и подреден дом. Снимките на възрастна двойка, щастливо и безгрижно усмихната бяха навсякъде. Мебелите – стари. Всичко това придаваше някакъв особен, домашен уют.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

До вратата в антрето все още висяха някои от дрехите им и обувките, подредени на рафта, сякаш всеки момент щяха да се върнат и да го поздравят. Неговата пълна невъзможност да се справи с отсъствието им, да се откъсне от тях, както и липсата на време и натовареният график бяха разбили браковете му. Общите жилища бяха останали за отчуждените жени и децата, които сякаш вече не го познаваха. Той също не направи никакви усилия, за да ги спечели отново. Може би загубата на родителите му бе отнела и последната капка желание за смислен живот и борба.

Макс затвори вратата. Видя червеното, спортно БМВ на Уайт, което чакаше нетърпеливо отпред. Качи се в колата до колегата си, сложи колана без даже да поздрави. Уайт постави буркана на автомобила и потегли с мръсна газ, като се наслаждаваше на изумлението на колегата си.

— За къде бързаме, по дяволите — попита ядосано Макс?

— Убийствата не чакат, нали знаеш?

Прекосиха целия град. Макс видя тийнейджъри, които се радваха на нощния живот. Те се връщаха от някои от многобройните клубове в града, които предлагаха количества алкохол и шумна музика. Обикаляха улиците щастливо, без да са наясно с опасностите, които криеше града. Макс се замисли за неговите собствени деца Каръл и Джеймс, които също така обикаляха улиците привидно щастливи и безгрижни. Той бе наясно каква огромна рана е нанесъл в сърцата им с безотговорното си поведение спрямо тях. Факт бе, че се оказа неспособен да обича някого! Нито майките им, нито тях самите. Убийствата до такава степен бяха изкривили съзнанието

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

му, че той се усещаше, че не вярва на никого дори понякога и на себе си.

Големите небостъргачи в центъра на града! Заспали гиганти, надвиснали застрашително в нощното небе, необезпокоявани от никого. Глъчката на щастливите, пияни деца би могла да ги събуди, да събуди демоните в нощта. Градът щеше да ги погълне и да не остане и спомен за тях.

Макс не усети как стигнаха края на града и започнаха да катерят склона на планината по черен път, който се виеше като огромна змия между дърветата нагоре. Скоро стигнаха поляна, където често двойките идваха на излет. Продължиха нагоре. Пред тях вече се виждаха полицейските коли, паркирани край пътя. Спряха до тях и слязоха от колата.

Проправиха си път между дърветата. Стигнаха до една малка, затънтена поляна. Виждаше се голяма четириместна палатка, изгасен лагерен огън до нея. Уайт каза:

— Върви след мен. Трупът е вътре в палатката. Гледката не е особено приятна да предупредя.

— Не виждам за пръв път труп, Уайт!

— Да не кажеш, че не съм те предупредил.

Влязоха в палатката. Още от входа ги лъхна миризма на разложение, на смърт. Вътре бе добре осветено. Виждаше се как Мейли Хаус бе клекнала до трупа. Разглеждаше го с интерес. Тя работеше с Нора Норман от пет години. Преди да дойде Нора в екипа, тя бе шеф. След като младата и амбициозна колежка се появи, остана на заден план. Сякаш това я устройваше повече, Мейли вече не живееше за работата. Беше с повече

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

свободно време за семейството, а дъщеря ѝ, която вече бе на 25 имаше тригодишно дете.

Трупът бе синкав, подпухнал от процесите на разлагане. Имаше множество прободни рани по тялото, ръцете и краката, както и дълбока рана на врата. Трупът бе на мъж, косата му личеше, че е руса, но нищо повече не можеше да се предположи от напредналия етап на разложение. Палатката бе окървавена. На една от стените до главата му бе изрисуван с кръв символът на демона Астарот.

— По дяволите — изругава Макс! — Имаме си работа със сериен убиец!

— Добре дошъл Макс — усмихва се Мейли. — Трупът е на мъж около 35 годишен, бял! Както можеш да предположиш има 30 прободни рани по тялото. Главата отново е почти отрязана. Убийството е станало най-малко преди две седмици, което означава, че предшества другото убийство. Мога да Ви кажа повече, когато се заема по – подробно с жертвата.

Уайт извади фотоапарат и засне палатката отвътре, символът и позицията на трупа, който лежеше по гръб с разперени ръце и крака. Излязоха от палатката и се огледаха наоколо. Около палатката стояха няколко полицаи. В гората също се виждаха силуети на полицаи. Оттам се чу вик:

— Елате насам, намерих още един труп!

Макс и Уайт си проправиха път между дърветата. Стигнаха до дърво, под което се виждаше труп, свит в ембрионална поза. Тялото бе на жена. Косата бе дълга, кестенява. Беше със спортен екип. Кожата – синкава и подпухнала. Имаше множество прободни рани, но този път нямаше разрез на врата. Липсваше и знакът на

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Астарот на дървото. Уайт извади фотоапаратът и отново направи няколко снимки.

— Имаме си много откачен сериен убиец — отбеляза Макс. — Дали са го познавали или се е появил изневиделица и е убил жертвите? Как мислиш?

— Забеляза ли, Макс, че в палатката имаше два спални чувала. Очевидно не са дошли с убиеца. Според мен той ги е изненадал и убил тук. Мисля, че нападението е било насочено основно към мъжа. Жената просто е била там за нейно нещастие.

— Браво Уайт, ставаш все по – добър. Знаем ли нещо за самоличността на жертвите? Имат ли документи — попита Макс един от разследващите на място?

— Не сър, явно убиецът се е отървал от тях.

— Ако не ги е познавал, защо тогава да си прави труда да крие документите им за самоличност. Тук има нещо гнило. Проверихте ли за отпечатьци?

— Да, сър. Има само отпечатьци на жертвите по палатката.

— Да проверим изчезналите лица в базата данни. Можем да се натъкнем на нещо.

Бе настъпила сутринта. Топъл летен ден, птички пееха наоколо и ако не бяха двата трупа, които бяха намерени, Макс си мислеше, че мястото наистина е райско. Бе спрял да вярва в Бог преди много години, но ако имаше такова кътче, където най-много се усещаше божественото, в момента те стояха на него. И точно тук се бе случило нещо така ужасяващо. Макс усети как тръпки залазиха по гърба му, въпреки че денят се очертаваше да бъде топъл и безоблачен. Макс и Уайт се качиха в колата и потеглиха към полицейското управление. Получиха обаждане, че родителите на

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

жертвата са пристигнали и чакат при съдебния лекар. Уайт натисна газта. Гумите му вдигнаха облак прах.

Двамата спряха пред моргата. Качиха се по каменните стълби на достолепната болница с огромни бели стени. Макс мразеше бялото, сякаш му напомняше за смъртта и за всеки един труп, който бе намерил. Това бе общото между тях, усещането за бяло, за липсата на цвят и липсата на нещо друго, неопределено и в същото време наситеното пространство с емоции и тъга. Тази болница бе видяла толкова много болка и тъга, че дори и дребните детайли, които се опитват да я направят да изглежда по – човешка и уютна, някак по – скоро стояха не на място. По стените ѝ имаше картини с пейзажи, както и портрети на някои от многобройните лекари, които бяха дали живота си в борбата за всеки пациент. Понякога неразбрани, често са били обвинявани за това, което само съдбата или Бог е отредил. Разследващите се качиха в големия, светъл асансьор, заедно с тълпа от загрижени хора. Някои отиваха при своите близки, други тихичко подсмърчаха, загубили или на път да загубят някой близък. Най-тъжното обаче бе за онези, които са стигнали до края на своя жизнен път, останали сами в последния си ден. Колко ли страшно е това да няма кой, да те утеши в последния ти миг, в последната глътка въздух! Тогава, когато идва неизбежното, когато всеки един, който умира иска отчаяно още от този живот, колкото и да е лош понякога, колкото и да е безсърдечен, човек винаги иска още и още. „Дали някога ще умра сам?“ – си помисли Макс – И колко ли страшно ще бъде това?“.

Стигнаха приземния етаж, където бе моргата и излязоха от асансьора. За разлика от горния етаж,

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

стените бяха голи. Тук не бе нужно да се показва човечност на пациентите. Сякаш това харесваше на Нора, тя никога не бе показвала човечност. Винаги беше хладна и делова, Макс никога не бе видял у нея и частица съжаление. Може би професията ѝ я бе калила достатъчно. Вероятно това бе самата истина. За да оцелее тя трябваше да бъде хладна и пресметлива, защото всеки ден виждаше толкова много мъка и болка, колкото никой друг. Защо ли бе избрала тази професия? Защо не бе избрала да бъде лекар и да помага на хората? Макс не се бе замислял върху това. Та тя бе една крехка жена, много интелигентна, но в същото време ранима. Той се замисли, че не знае почти нищо за нея и до този момент не бе имал възможността да я опознае. Обеща пред себе си да поправи грешката си.

В кабинета, с гръб към вратата, седяха мъж и жена. Косите им бяха посивели, но добре поддържани, облечени бяха в черно. Когато вратата се отвори, мъжът се изправи. Бе висок и имаше бирено шкембе, но определено личеше приликата със сина, който сега лежеше в моргата. Жената все още седеше, съкрушена от загубата на детето си, прегърбена, изглеждаше още по – дребна, отколкото всъщност бе. Лицето и сгърчено от мъката и гняв, личеше, че някога е било красиво.

— Здравейте, семейство Уилсън. Моите съболезнования! Аз се казвам Уайт Хънтър, а това е колегата ми Макс Грийн, ние разследваме убийството на сина Ви.

— Здравейте — едва промълви мъжът.

— Искам да видя сина си — проплака мъничката жена.

— Ще трябва да го разпознаете — отбеляза Нора Норман.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Искам да видя детето си! — изкрещя Дона Уилсън
— Да вървим тогава. Моите съболезнования отново.

Нора Норман ги поведе през светлия, бял коридор до хладилните камери, където държаха мъртъвците. Стигна до тежка, желязна врата. Отвори я с лекота. В голямото помещение бе студено. Имаше един ред чекмеджета, в които се слагаха трупове. Тя стигна с уверена стъпка до едно от тях и застана с колебание пред него. За пръв път Макс видя някаква нотка на човечност в нея. Тя съчувстваше на мъката на семейство Уилсън.

— Готови ли сте — промълви едва, едва Нора?

— Отворете проклетото чекмедже — извика Боб Грийн.

Нора го отвори, дръпна чаршафа. Лицето на жертвата бе започнало да посинява. По него личеше болката и ужасът, който бе изпитал в последния си миг. Дона Уилсън извика ужасено и докосна лицето на детето си. Ръката ѝ трепереше. Залитна, съкрушена. Съпругът ѝ тихичко хлипаше. Хвана жена си, за да не падне. Този акт на загриженост трогна Макс и той едва сдържа сълзите си. Нора изчака да се съвземат и покри лицето на жертвата. Прибра обратно трупа.

— Може ли да поговорим в кабинета на госпожа Норман — прошепна Макс.

Семейство Уилсън мълчаливо тръгнаха обратно, сякаш вървяха по задължение. Стигнаха до кабинета. Строполиха се на столовете. Мъката ги бе съкрушила, смачкала и изцедила силите им.

— Отново нашите съболезнования! Можете ли да ми кажете, дали синът Ви е имал приятелка?

— Не, поне доколкото ние знаем. Той не ни казваше много — промълви госпожа Уилсън.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Някакви конфликти с колеги? Да е споменал нещо?

— Не, доколкото сме запознати — отговори господин Уилсън. — Той не се прибираше често. Бяхме се отдалечили един от друг. Не споделяше много и не се обаждаше често

Съпругата му изхлипа едва чуто. Сълзите се стичаха по бузите ѝ. Тя седеше прегърбена и още по-съкрушена. Сякаш вината я смачкваше. Вината, че се бе отдалечила от детето си.

— Ще Ви се обадим, ако имаме въпроси. Ето Ви визитка. Обадете се ако се сетите за нещо.

— Довиждане.

Семейство Уилсън не отговориха.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 4 ПРОБУЖДАНЕТО

Дара чуваше гласове в далечината. Не можеше да различи какво точно говорят, звучаха като от тунел. С мъка отвори очи. През булото на натежалите клепащи видя, че се намира в бяла, болнична стая. Толкова бяла, че чак очите болят. Все още не бе сигурна, защо бе там. Огледа се. Съзря жени в бяло да седят до нея. Бяха се умълчали. Гледаха я състрадателно, което вбеси Дара и я извади от унеса. В стаята имаше още едно легло на колела, като това, на което лежеше самата тя. Вратата също бе бяла. Изглеждаше тежка. Едната от жените в бяло стана и по-нечи да излезе. Дара се обърна към нея:

— Къде съм? Какво става?

— В болница си, миличка! Сега ще извикам лекаря да те прегледа.

— Не искам лекар! Искам мама! Искам мама и Кейс! – изхлипа Дара – Къде са мама и Кейс?

Сълзи я задавиха. Не можа да продължи. Всички в стаята мълчаха. Гледаха я със смесица от едва прикрит ужас и състрадание. Значи беше вярно! Някой бе наранил мама и Кейс. Как бе възможно това?! Защо тя се бе измъкнала? Защо само тя бе оцеляла? Усети леко бодване в ръката и само миг по-късно отново попадна в милостивата забрава на съня.

Събуди се отново. Този път видя двама мъже в костюми да седят до нея. Също и жена в светлосин костюм с пола, която не бе твърде къса, но в същото време показваше достатъчно от красивите ѝ крака. Като видя, че Дара отвори очи, тя се приближи и седна на леглото до нея. Хвана ръката ѝ и я попита:

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Как се чувстваш, миличка?

— Къде са мама и Кейс? Никой не иска да ми каже?

— Искам да поговорим за това! Можеш ли да ни кажеш какво се случи?

Дара едва си пое въздух, сякаш някой бе седнал на гърдите ѝ. Като в онези страшни истории, които хората разказваха за невидимо същество, което в съня ти сяда на гърдите ти и не можеш да дишаш. Не можеш да помръднеш. Тя почувства присъствието на това невидимо, зло създание, което бе отнело майка ѝ и братчето ѝ.

— Къде са? Искам да ги видя — най после извика тя и понечи да седне в леглото!

Искаше да избяга от тази противнобяла болнична стая, от всички тези непознати, които я гледаха странно. Мразеше погледите им на състрадание. Те щяха да се върнат към перфектните си животи с деца и съпрузи, вероятно и домашни любимци. А тя? Ненавиждаше всичко около нея. Никога не бе изпитвала това чувство преди.

Жената я прегърна, за да ѝ попречи да стане. Този единствен акт на нежност обезоръжи напълно момичето. То заплака неудържимо. За миг това зло създание, което тя щеше да усеща като невидимо присъствие през целия си живот, я остави. Само благодарение на тази жена, която тя вече обожаваше. Харесваше я заради липсата на състрадание в очите ѝ, заради това, че тя не гледаше на нея като на някаква жертва, заради искрената човечност, с която се отнасяше с нея.

Съвсем забравила за двамата мъже, които стояха в стаята и чакаха търпеливо, Дара изведнъж се сети за тяхното присъствие. И двамата бяха облечени в

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

костюми. Единият в светлосив костюм и вратовръзка, а другият в черен костюм. Дара се зачуди как в тази палеша жега тези хора можеха да изглеждат добре в строгите си костюми. Прииска и се да бъде като тях и да не изпитва нищо в този момент.

— Здравей, Дара — каза мъжът със светлия костюм.

Дара не отговори, загледана в едно малко петно на перфектно бялата стена.

— Ще опиташ ли да ни разкажеш, какво се случи, миличка?

Тя им обърна гръб. Зави се през глава с чаршафа за да се скрие от света. Не искаше да говори, не искаше никой да я разпитва.

Жената направи знак на двамата мъже. Те излязоха заедно с красивата дама с костюма . След малко в стаята на момичето влязоха баба ѝ Жанин и дядо ѝ Райън, както и татко ѝ. Той не я поглеждаше в очите. Това ѝ се стори много странно. Баба ѝ и дядо ѝ изглеждаха някак смалени. Баба ѝ ходеше едва. Погледа ѝ така ясен преди, сега бе замъглен. Дядо ѝ – достолепен, красив мъж, висок, винаги уверен, сега изглеждаше странно. За пръв път през живота си не знаеше, какво точно да направи, как да постъпи. В неговите очи се четеше гняв и неразбиране.

Баба ѝ седна на леглото. Прегърна я. Двете заплакаха и плакаха дълго несигурни останали без думи и сили. Баща ѝ стоеше все така в ъгъла, загледан в земята. Изглеждаше жалък и съсипан. За пръв път не пожела да прегърне любимата си дъщеря. След миг в стаята влезе усмихнат, висок и красив лекар.

— Добър ден. Ще Ви помоля да си вървите! Малката ми пациентка е слаба все още!

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Сбогуваха се с нея и излязоха. Лекарят я помоли да се обърне и повдигна пижамата ѝ. Махна лепенката, която скриваше разреза на гърба ѝ. Докторът извика медицинската сестра да промие и превърже раната ѝ. Момичето усети нещо студено и щипещо на гърба си.

Дара затвори очи и заплака отново безмълвно, без да изхлипа дори веднъж. Само тялото ѝ леко потръпваше. Сестрата я зави и тихичко излезе. Дара затвори очи и заспа. Сънува, че слънцето грееше. Чуваха се в далечината птички. Сънува майка си и братчето си. Бяха в парка на люлките. Смееха се силно, много силно. После в небето Дара видя тъмна фигура, толкова тъмна, че закриваше слънцето. Приближаваше се близо, все по-близо. Дара не можеше да помръдне, не можеше да извика. Понечи да каже нещо. Напразно. След миг всичко потъна в мрак, а когато тъмнината се разнесе, на нейно място се появи гъста мъгла. Дара започна да се лута в мъглата, викаше майка си и братчето си. Плачеше и ги зовеше, но бе напълно сама!

Сепна се. Събуди се с вик. Заплака тихо. Не искаше да вижда никой, нито да я забележат, че плаче. Искеше да се скрие от света, от всички в него. Сякаш някой бе стиснал гърлото ѝ. Не можеше да издаде звук. Бе ѝ трудно дори да си поеме дъх. Чувстваше такава дълбока празнина, както никога. Някой бе отнел целия ѝ свят, бе я пуснал в безтегловност да се рее във въздуха. Нямаше контрол върху нищо, бе загубила чувството на сигурност и почвата под краката си. Усещаше, че пада в дълбока бездна без да може да се съпротивлява. Бе невъзможно дори да плаче. Скръбта и бе дълбока като кладенец, чието дъно не се виждаше. От този кладенец я дебнеше едно зло същество, което тя не бе виждала никога преди.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Очите му бяха по-тъмни от мрака. То беше завзело всяка мисъл, всяка фибра от тялото ѝ, всяко кътче на подсъзнанието ѝ.

До Дара седеше баща ѝ. Гледаше я странно. От погледа му потръпна. Имаше нещо неопределено, нещо което тя не бе виждала до сега. Бе останала сама с него. Испита смътен страх от този непознат за нея човек. Баща ѝ се изправи, втрещен в нея. Дара се огледа нервно. Без да каже и дума, той я стисна силно за шията. Дара започна трескаво да се мята. Издра лицето му и врата му. Пред очите ѝ причерня. Само миг преди да загуби съзнание, чу писъка на баба си някъде в далечината. Двама охранители се втурнаха и хванаха баща ѝ. Едва го откопчиха от шията на Дара. Тя жадно пое въздух. Опита се да извика. От гърлото ѝ не излезе нито звук. Видя как отвеждат насилника. Баба ѝ я прегърна силно. Дара загуби съзнание. Потъна в дълбокия кладенец при съществуото, което я дебнеше от мрака. Вече знаеше кой бе това същество.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 5
ПРИЯТЕЛИ

Макс Грийн и Уайт Хънтър пристигнаха пред небостъргач, който се надвесваше заплашително над тях. Слънцето блестеше в прозорците и заслепяваше.

— На кой етаж е агенцията? — попита Уайт.

— На 26-и етаж. Там е работил господин Уилсън. Бил е заместник-директор на фирмата.

Изкачиха се по каменните стълби. Влязоха през внушителната желязна врата. Фоайето беше с мрамор, бял колкото току-що навалял сняг през. Стените бяха сиви като самата страда отвън. Макс и Уайт натиснаха копчето на асансьора. Светна зелено. Зачакаха. Няколко минути по-късно, вратата на асансьора се отвори и издаде звук като от звънче. От нея излязоха поне осем човека, като всеки от тях носеше мобилен телефон, някои бяха загледани в екраните. Бяха загубили представа за реалността. Други разговаряха нервно помежду си или по телефоните. Двамата следователи се качиха в асансьора заедно с жена на видима възраст около 40 години, която беше облечена в черна рокля и яркочервено сако. Високите ѝ червени обувки тракаха по мрамора нервно. Натисна копчето на техния етаж – 26. Макс се обърна към нея:

— Добър ден. Аз съм детектив Макс Грийн. Здравейте, госпожо, вие работите във фирма „Форд и съдружници“. Мога ли да ви задам няколко въпроса относно Вашия колега Джон Уилсън?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Да, разбира се — хладнокръвно отговори русата дама. — Каква трагедия само... Той беше прекрасен човек. Знае ли се вече кой е извършил това?

— Все още не. Можете ли да ми споделите Вашето име?

— Казвам се Джийн Райън. Аз съм секретарката на господин Уилсън.

— Шефът Ви имаше ли врагове?

— Не, доколкото си спомням. Всички го харесваха. Беше дипломатичен човек.

— Имаше ли си приятелка? — попита Хънтър.

— Не, доколкото знам, въпреки че той беше наистина привлекателен мъж. Жените му се лепяха, ако ме разбирате.

— Разбирам, госпожо. Кога последно видяхте шефа си?

— Беше на работа в деня на убийството.

Звукът на асансьора ги прекъсна. Всички слязоха на етажа на рекламната агенция. Тук подът отново беше мраморен, но стените бяха боядисани в синьо и придаваха на помещението особен чар. Навсякъде бяха пръснати бюра. В дъното имаше кабинети, отделени със стъклени врати с разноцветни щори. По стените бяха наредени различни рекламни плакати. Един показваше червенокоса красавица с ослепителнобели зъби и отдолу беше изобразена известна марка паста за зъби. Със сигурност не беше обстановка, в която би си представил любител на демонът Астарот.

— Хайде да продължим разговора в кабинета му. Къде се намира?

— Отреща. Спуснала съм щорите, чакам родителите му да дойдат да приберат вещите му.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Ние ще ги вземем засега — обади се Макс раздражено.

Прекосиха голямото помещение. От всяко бюро ги зяпаха чифт любопитни очи. Влязоха в кабинета му. По стените висяха още реклами, както и голяма картина с изобразен лъв с прайда си в саваната.

— Седнете, господа. Да Ви предложи кафе или чай?

— Не, благодаря — побърза да отговори Макс. — Що за човек беше шефът Ви?

— Той беше винаги усмихнат и сговорчив. Беше много добър в работата си.

Макс усети, че секретарката си е падала по шефа, което му се стори банално, дори противно.

— Не говореше ли за личния си живот?

— Ами, не много. Може би нямаше време за такива неща. Работеше твърде много.

— Ще разгледаме вещите му и компютъра, ако позволите? — рече Уайт.

Госпожа Райън посочи безмълвно няколко кашона, пълни с вещи. Очите ѝ се напълниха със сълзи, което още веднъж доказа чувствата на Джийн към шефа ѝ. Тя безмълвно излезе и тихо затвори вратата след себе си.

Макс взе единия кашон и започна да рови вътре. Сред вещите откри чашата му за кафе, на която пишеше: „Аз съм шефа“. Имаше няколко картини и бележник. Макс извади бележника и се зачете в него. Бяха написани срещите по дни. На последния ден беше записан часът „21:00 Среща с...“ Следващото не се четеше, беше задраскано. Детектив Грийн смръщи вежди, опитвайки се да разчете какво пише отдолу. Служебният лаптоп липсваше, нямаше и компютър.

Макс излезе. Отвън откри Джийн. Попита я:

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Къде е компютърът на шефа ви?

— Той имаше лаптоп. Понякога го носеше вкъщи, за да работи. Вероятно е там.

— Добре, ние вземаме вещите му. Ще ги предадем на семейството след това. Някой друг тук беше ли близък с него?

— Да. Господин Марк Хейнс. Кабинетът му е в дъното. Да Ви заведем?

— Ще се справим, благодаря.

Макс се запъти към стъклена врата в дъното, където се виждаше да седи русокос мъж в бял костюм. Въртеше нервно химикалка в ръце. Детективът почука:

— Добър ден. Вие трябва да сте Марк Хейнс. Аз съм детектив Грийн. Мога ли да ви задам няколко въпроса?

Марк само посочи кожения стол срещу себе си. Макс се настани и огледа помещението. Стените бяха боядисани в яркозелено, а по тях имаше различни картини на жени, замислени и замечтани.

— Мога ли да ви попитам, Джон имаше ли врагове?

— Имаше няколко зарязани жени. Мога да Ви дам адресите. Как да Ви кажа, господин детектив... Той не обичаше да се задържа с една жена, но на днешно време това не е никак странно.

— Разбирам. А имаше ли среща с някоя по-специална жена?

— Ами, не знам. В последните месеци не говореше много за личния си живот. Стана някак по-затворен.

— Ако се сетите нещо повече, обадете се — Макс му подаде визитката и излезе.

Огледа се наоколо. Всички тайно наблюдаваха случващото се. Сякаш това не беше убийство, а някакъв спектакъл. Някои си шушукаха, а други мълчаха и

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

гледаха мрачно и някак злорадо. Сякаш чуждото нещастие ги разведряваше, може би получаваха странно психопатично удоволствие от това да видят някой смачкан и унижен. Бяха като глутница, която разкъсва слабите и немощни. Бяха забравили как да бъдат хора, бяха забравили законите на човечността.

Макс се улови, че мисли за Бог. Ако него наистина го имаше и страшният съд предстоеше, както беше написано в Библията, той беше сигурен, че всички души, включително и неговата, биха били изгубени безвъзвратно. Злото беше победило преди много, много години и сега Дяволът триумфираше.

— Хайде, Уайт! Да вървим!

— Тръгваме веднага — промърмори Хънтър, загледан в тефтера на жертвата.

— Откри ли нещо? — попита Макс.

— Да, има записани много срещи с жени. Този човек е бил женкар. Вероятно в деня на убийството също е имал среща с жена. Видях на няколко места зачертано име, сякаш някой се опитва да го скрие. Вероятно това е въпросната дама.

— Мислиш ли, че е възможно нашият убиец да е жена?

— Може да е и ревнив любовник, но някой се опитва да скрие името ѝ. Значи сме длъжни да я намерим.

Без да обсъждат повече, те събраха вещите на жертвата и излязоха, съпроводени отново от любопитните погледи на колегите му.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 6
ПОСЛЕДИЦИ

Дара лежеше безмълвно в къщата на баба си и дядо си. Не плачеше. Всъщност очите ѝ бяха болезнено сухи. Когато ги затвореше, клепачите ѝ залепваха и с мъка ги отваряше. Всеки път, когато ги притваряше, виждаше майка си и малкото си братче. Зовяха я от гроба. Преследваше я и неизменната черна сянка. Дара не бе ставала от леглото цяла седмица. Рядко слагаше залък в устата си, а когато някой се опиташе да я заговори, само обръщаше гръб и затваряше очи. Понякога идваше психоложката. Бе я посетила и в болницата. Опитваше се да я заговори. След неуспешните опити това да се случи, психоложката просто седеше в креслото и пишеше нещо в тефтера си. Така минаваха дните един след друг, нижеха се бавно и протяжно. Баба ѝ, идваше да я види понякога, но не говореше, само хлипаше тихичко. Нейните очи все още не бяха пресъх-нали. Тя все още имаше сили да чувства и да обича. Тишината успокояваше нараненото сърце на Дара. За нея тя бе като лекарство, което и помагаше да се справи, като приятел, който винаги знае какво чувстваш. Мразеше нощите, тогава кошмарите ѝ се завръщаха по-силни и могъщи от всякога. Виждаше силуета на тъмната сянка, която я преследваше, скрита в ъгъла на стаята ѝ. Чуваше някой да шепне името ѝ от килера или изпод леглото. Опитваше се да извика, но не издаваше и звук. Бе загубила способността да говори. Някой бе изтръгнал гласните ѝ струни и тя не можеше да извика или да се съпротивлява. Може би заради това баща ѝ я беше

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

хванал за врата. Може би някак магически ѝ бе взел способността да говори, за да разкаже за ужасите, които преживя онази нощ. Ужаси, предизвикани точно от човекът, който бе галил и сресвал косите ѝ. Бе ѝ чел приказки за лека нощ, бе я целувал всяка вечер и бе казвал, че тя е неговата малка принцеса. Този, когото тя чакаше с нетърпение всяка вечер да се прибере от работа. Със затаен дъх следеше стъпките му. Познаваше ръмженето на двигателя на пикапа му и шума на колелата по алеята, когато се прибираще. В момента, в който той влезеше през вратата, тя се хвърляше на врата му с викове. Това време бе преди милиони години. Времето, когато бе безгрижна и щастлива. Сега ѝ беше останала само огромна тъмнина и болката от предателството. Дара отново изпадна в забравата на съня, неспокоен и объркан сън, който не даваше покой, а само ужас и омраза.

В полицейското управление двама полицаи бяха седнали в стаята за разпити срещу Дарън Милър. Разпитът продължаваше вече повече от два часа и не вървеше добре. Той не признаваше, че е извършил убийствата. А при въпроса, защо се бе опитал да убие дъщеря си само мълчеше. През цялото време гледаше в ръцете си, сякаш очакваше там да намери отговорите на въпросите, които интересуваха детективите. В пореден опит да получат отговор детектив Джейн Колинс попита:

— Дарън, знам че ти тежи. Знам, че си обичал семейството си. Моля те помисли, направи правилния избор и ни разкажи какво се случи?

— Аз – въздъхна Дарън, сякаш да се отърси от тежък товар – аз... ще ви разкажа. Какво искате да знаете?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Започни от началото. Как се случи всичко? Защо го направи? – попита на свой ред детектив Енрике Мендес, красив латиноамериканец с лешникови очи с огнен поглед, които изгаряха сънищата на всяка жена, която се бе докоснала до него.

— Аз имах връзка с една жена, но тя няма нищо общо, аз съм виновен за всичко. Тя ме разбираше, както никоя друга. Разбирате ли? Моята съпруга бе властна жена, а аз никога не можах да ѝ се опълча. Не съм знаел какво е да обичаш истински преди да срещна Кони. Тя е млада и така жизнена, красива безгрижна и мила с мен! Просто не можах да ѝ устоя. Разбирате ли ме?

— Разбирам те напълно – каза престорено детектив Мендес.

— Вечерта, когато стана всичко, съпругата ми бе научила за аферата. Обвини ме и каза, че няма да видя децата си никога – изхлипа Дарън.

— После какво се случи?

— Това не бях аз. Гледах се отстрани и не можех да се спра. Не знам как ножа попадна в ръцете ми. Вероятно съм го взел от кухнята, но не помня как и кога. Хванах я и ѝ прерязах гърлото. След това видях Дара да стои на вратата на спалнята, бе сънена и обърквана. Попита ме нещо от сорта на: „Татко, какво става с мама?“. Аз я подгоних. Сякаш гледах сцената отстрани. Не можех да се контролирам. Как можах да го направя, та тя бе малкото момиченце на татко! Обичах я до смърт и все още я обичам. Господи, какво ѝ причиних! След това отидох в тяхната стая. Там седеше Дара заедно с Кейс. Аз хванах и него, направих същото като с майка му. След това Дара се измъкна и изтича по стълбите надолу и навън. Стигна до съседите, а аз успях само да я

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

намушкам в гърба. Съседката не ме видя, тъй като аз се скрих.

— След това се изчисти от кръвта, нали?

— Да, изчистих се в банята преди да дойдат полицаите и нататък знаете историята.

— Но защо после се опита да убиеш Дара?

— Не знам, моля ви не ме питайте повече, не мога. Тя бе момиченцето на татко, какво направих?! Как е тя?

— Да не се отклоняваме от темата, господин Милър. Защо го направихте? Искали сте да започнете нов живот с любовницата си?

— Исках развод, а съпругата ми нямаше да ми даде никога. Тя ме накара да го направя. Не бях аз, разбирате ли? Не можах да се сдържа. Не можах да се контролирам.

— Разбирам – промълви детектив Колинс.

— Ще подпишете ли самопризнанията си – попита на свой ред детектив Мендес.

— Да – примирено отговори господин Милър – Моля Ви, кажете ми как е Дара? Как е моята принцеса?

Детективите се спогледаха учудено. Детектив Мендес отговори:

— Не е добре. Няма защо да те лъжа. Нещастна е и все още е в шок.

Господин Милър заплака тихичко. Дали за себе си или за това, което бе причинил на семейството си? Изведоха го от стаята за разпити и го заведоха отново в единичната килия. Сам с мислите си, сякаш падаше в някаква пропаст. Нямаше сили да мисли за нищо. Бе съсипан от стореното. Не можеше да повярва, че го е извършил. Сякаш бе гледал филм със свое участие, Никога нямаше да разбере, как точно се стигна до тук.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Съзнаваше, че бе съсипал всичко, за което се бе борил години наред и бе градил неуморно бе изчезнало само за миг. Мразеше се, мразеше ръцете си, които бяха посегнали на най-святото за него. Мразеше и жена си, която го бе подтикнала към това. Легна на леглото, загледан в едно черно петно на стената. Черно петно, което го поглъщаше. Поглъщаше и душата му.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 7
РАЗКРИТИЯ

Детективите се бяха прибрали в полицейското управление. Разглеждаха снимки на безследно изчезнали, когато телефонът иззвъня. Чу се мъжки глас:

— Макс, здравей! Беше ми поръчал да прегледам тефтера и да го сравня с листа, който ти даде онзи ненормалник от сектата.

— Да, знам какво съм ти поръчал, карай по същество! — сопна се детектив Грийн.

— Винаги е така приятно да се говори с теб — изхили се полицаят отсреща. — Та, има две или три имена, които се срещат и на двете места. Едното е Керъл Хаус. Тя е доста добър адвокат, редовно изкарва убийци и рецидивисти от затвора. Много мила дама. И тя е била фенка на Астарот, представяш ли си?

— А другите? — попита нетърпеливо Макс.

— Другата е Ани Нюман... Тя е...

— Журналистката Ани Нюман. Вече се сблъсках с нея, много напориста дама. А третата коя е?

— София Хензъл е сервитьорка в ресторанта „Мексиканските морски дарове на Оскар“. Аз я познавам, тя е много мила и красива дама, която съм се опитвал да свалям на няколко пъти, но явно дамата си пада по играчи — изхили се гласът отсреща.

Детектив Макс Грийн затвори телефона преди полицаят да каже каквото и да е било. Дватама с детектив Хънтър тръгнаха безмълвно към асансьора. Слязоха на паркинга и се качиха в колата на детектив Грийн. Тръгнаха по

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

улиците на Сан Диего. Трафикът по обяд беше кошмарен. Детектив Хънтър псуваше. Той все още беше млад и твърде напорист. Животът му сега бе луд купон и постоянно тичане нанякъде. Не бе лошо момче, даже напротив. Макс се възхищаваше на острия му като бръснач ум, на младежката му безгрижност, на красотата му. Никога не беше успявал да увлече така една жена, както той. Макс винаги е бил скучен и ако е имал съпруги, то вероятно е било или от съжаление, или от мисълта, че с него може да се води един спокоен живот, но явно не бяха преценили професията, която той упражнява и пагубното ѝ влияние върху личния живот на всеки.

Стигнаха пред ресторанта, който по това време на деня обикновено беше пълен с хора. Успяха да си намерят маса в дъното. Представиха се и попитаха за София Хензъл. Уведомиха ги, че е на работа, но ще трябва да изчакат да се освободи, тъй като в момента има много клиенти. Скоро един мъж дойде да ги обслужи. Поръчаха си подлютени скариди, по една кола и мексиканска салата с боб. Започнаха да се хранят. Детектив Хънтър поде разговора:

— С тази храна и твоя нежен стомах, вероятно няма да можеш да излезеш от тоалетната до края на деня.

— Знам — ухили се Уайт. — Аз мисля да проведа разговора с младата дама тук. Разбирам се с жените по принцип. Бих поканил на вечеря и Нора, но тя сякаш е глътнала бастун. Много е дръпната тази жена, направо ужасна. Не съм виждал такова кубче лед като нея. Наистина е уникална.

— Не говори така за нея, тя е много умно момиче. Просто си е малко особена, но аз я харесвам.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Аз пък харесвам повече София Хензъл. Ето я там. Уайт посочи с глава една жена с дълга абаносовочерна коса до кръста, сини очи и пищна фигура, облечена в къса червена пола и прилепнала черна блузка. Сините ѝ очи блестяха дяволито, докато разговаряше с някакъв клиент, който би могъл да ѝ бъде баща, с брада и не особено чисти дрехи. Явно момичето знаеше как да изкара пари от бакшиш.

— Ти откъде я познаваш? — сепна се Макс.

— И аз като Хуан идвам тук само заради нея. Последните няколко дни не беше на работа. Казаха ми, че е била на почивка извън града. Знаеш ли, че тя е родом от Румъния. Заради нея бих живял в страната на Дракула цял живот. Даже съм съгласен да стана вампир ако трябва. Такава жена би могла да ми изпие кръвта, когато си пожелае. Завиждам на господин Уилсън. Определено е имал вкус към жените, а и явно и те са го харесвали.

— Ако питаш мен, такава жена не е за теб. Твърде красива е, без да се обиждаш, а и такива жени обикновено като правило си падат по мъже с повече пари и с по-малко мозък от теб — изхили се Макс.

— Не си ли прекалено голям сноб? — попита риторично Уайт и на свой ред се усмихна дяволито.

София не се обърна нито веднъж към тях, въпреки настойчивите погледи на двамата детективи. Свикнала с мъжкото внимание, то изобщо не я притесняваше. Много от мъжете наблюдаваха красивата дама с интерес за ужас на техните съпруги и приятелки. Макс също я гледаше в опит да я разгадае, но тя беше неразгадаема, винаги усмихната и мила с явно престорена усмивка. Поведението ѝ издаваше самочувствие, което бе завидно

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

за социалното ѝ положение. Вероятно бе по-умна отколкото изглеждаше. Това правеше красотата ѝ още по-впечатляваща. Дали някой би убил заради нея? Може би имаше румънски годеник, който тайно я пази от всички и всичко. Детектив Грийн се огледа наоколо. Почти всички бяха по двойки и бърбореха весело, семейства с деца, които вдигаха врява, а някои от тях тичаха наоколо неконтролируемо. Опитите на родителите да ги озаптят бяха неуспешни, спъваха сервитьорите, а те с престорена усмивка сновяха между масите. Личеше раздражението при почти всички, с изключение на София. Тя закачаше децата, галеше ги по главите и весело им намигаше, което ѝ спечели още допълнителни бакшиши от хората с деца.

В дъното на една маса седеше мъж, който пиеше кафе и гледаше само София с неприкрита ревност.

— Ще трябва да разпитаме и граф Дракула, нали Макс?
— ухили се Хънтър.

— О, да! И аз това си мислех. Само да не го изпуснем.
— Няма! Мисля, че докато тя е тук и той ще бъде.

Косата на мъжа беше черна, очите му кафяви и искрящи. Носеше дънки и черна блуза. Имаше голям сребърен пръстен със зелен камък на средния пръст на лявата си ръка. Обувките му бяха кубинки, което бе меко казано странно предвид палещото слънце наоколо. Клиентите започнаха да се разотиват един след друг и скоро София се присъедини към детективите. С неизменната си усмивка тя каза весело:

— Търсили сте ме, господа.

— Да, госпожице Хензъл — отговори Уайт. — Аз съм детектив Уайт Хънтър, а това е колегата Макс Грийн.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Приятно ми е — отговори София със същата подкупваща усмивка. — Каква работа имат хора като вас с момиче като мен?

— Познавате ли господин Джон Уилсън?

— О, да, излизахме няколко пъти — отговори София.
— Какво се е случило?

— Намерен е мъртъв, по-точно убит. Бяхте ли близки?
— попита Уайт.

— Ами, не го бях виждала от няколко седмици. Загуби интерес към мен — промълви София, като хвърляше тайно погледи към масата на граф Дракула.

— Как би могъл да загуби интерес към теб? Според мен причината със сигурност е била друга — каза Уайт и ѝ намигна, което вбеси детектив Грийн, който едва се сдържа да не го срита под масата, но реши да го стори по-късно.

— Благодаря, детектив, но понякога мъжете могат да бъдат много жестоки.

— Добре, колко пъти сте се виждали? — попита Хънтър.

— Виждахме се няколко месеца, но после той спря да се обажда и да идва. Аз много го харесвах — отбеляза София с тъга, което накара Уайт още повече да намрази жертвата.

— Имахте ли връзка с жертвата?

— Да, правили сме секс, ходихме на ресторанти, заведе ме и на почивка.

— Къде беше вечерта на 26 юни?

— Заподозряна ли съм? Не говорите сериозно.

— Бях си вкъщи сама. През деня бях на работа и се прибрах много изтощена. Легнах си.

— Има ли кой да потвърди това?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Ами, не, ако някой от съседите ме е видял, но се съмнявам.

„Няма алиби“ — помисли си Макс. — „Би могла да го убие в пристъп на ревност, но как щеше да надвие толкова едър мъж?“ Този въпрос не спираше да го тормози. Нора Норман не съобщаваше за упойващи вещества. Ако имаше такива, тя със сигурност би казала. В този случай убиецът или е бил мъж, или Румъния дава необикновена сила на своите обитатели. Въпреки всичко тя нямаше алиби и трябваше да я проверят.

— Кой е онзи мъж в дъното?

— Това е брат ми Алекс. Да го извикам ли? — попита София.

Тя отиде до масата на мрачния тип. Прошепна му. Той стана и тръгна редом с нея, без да каже и дума.

— Здравейте — поздрави ги учтиво той. — С какво мога да бъда полезен?

— Здравейте. Ние сме детективи от отдел „Убийства“. Познавате ли Джон Уилсън?

— Да — изсумтя Алекс. — Мръсен кучи син.

— Не сте го харесвали очевидно?

— Той разби сърцето на София. Какво се е случило с него?

— Мъртъв е. Убит — отбеляза Макс.

— Пада му се, долен идиот.

— Моля те, Алекс — опита се да го успокои София.

— Не съм го убил, но никой няма да съжалява за смъртта му.

— Къде бяхте на 26 юни вечерта?

— Вкъщи. Нямам алиби. Бях сам.

— Кажете ми какво общо имате с култа към демона Астарот? — попита Макс.

Дора Нонинска

— Посещаваме сбирките. Обичам окултизма, но това не е подсъдно. Там се запознахме с вашата жертва. Изглеждаше надежден и скромен. Беше много красив. София веднага хлътна по него. Излизаха няколко месеца и после той просто спря да ѝ се обажда, спря да вдига телефона. Разби сърцето на малката ми сестричка.

— Добре, благодаря ви. Бихте ли ми дали координати за връзка, ако имаме въпроси? А също така, моля, не напускайте града.

— Разбира се — отговори Алекс мрачно и продиктува телефонните номера и адресите на него и на сестра му. Разделиха се и след като влязоха в колата, детективите само се спогледаха мълчаливо. Това семейство беше наистина странно. Точно типа хора, които биха отмъстили жестоко за наранено его. Макс написа няколко неща в тефтера си и подчерта имената на София и Алекс като заподозрени.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 8
ПРОЦЕСЪТ

Дните се нижеха бавно и протяжно един след друг. Всеки един мъчителен като предишния. Дара вече не плачеше, започна бавно да се съвзема от шока с помощта на психолога. Вече говореше, но все още се усещаше огромната мъка, с която това дете се справяше с проблемите. Думите ѝ бяха камъни, които тежаха във въздуха, когато тя ги изрече. Най-страшно беше мълчанието ѝ, което понякога траеше с дни, седмици. Бавно започнаха да се появяват синини по ръцете ѝ. Искеше да изтръгне омразата и мъката от собственото си тяло. С появата на всяка нова синина, тя за миг ставаше малко по-приветлива. С течение на времето близките ѝ осъзнаха, че нямаше и помен вече от красивото, умно и усмихнато момиченце, което всички обичаха толкова много. С течение на времето стана студена и мрачна. Понякога потъваше дълбоко в мислите си, будеше се почти всяка нощ с вик и цялата обляна в пот. Когато я попитаха какво бе сънувала или я помолеха да разкаже, за да могат да ѝ помогнат, тя се затваряше още по-дълбоко в собствената си мъка. Баба ѝ не знаеше как да разговаря с нея. Дори когато се хранеха, в стаята настъпваше грубно мълчание. Бяха си станали чужди един на друг.

Баща ѝ не се опитваше да се свърже с нея. Мислеше всеки ден за това, което бе сторил, сякаш не го беше направил той, а някой друг. Някой, който не познаваше. Някой, който го плашеше до смърт. Дори и да ѝ пишеше или да се обадеше, какво би могъл да ѝ каже. Той вече нямаше правото да бъде баща. Този ден, когато той бе

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

убил семейството си, бе убил и нея. Бе убил всичко детско, мечтите ѝ, надеждите, любовта към него. Всеки ден мислеше какво би могъл да ѝ каже, говореше с нея в ума си, страхуваше се до смърт от реакцията ѝ, от омразата ѝ. Някога го гледаше с такава любов, която той не заслужаваше. Не заслужаваше доверието ѝ. Той бе убил тази любов с жестокото си деяние. Само за една нощ бе съсипал бъдещето на толкова много хора. Мислеше само за нея. Страхуваше се да мисли за Алис. Въпреки това сънуваше нея и Кейс всяка нощ. Будеше се облян в пот в единичната си килия и обикновено не успяваше да заспи до сутринта. Всяка нощ сънуваше как ги убива, отново и отново, като в някаква жестока игра. Сънуваше как гледа отгоре, опитваше се да спре, но не можеше. Опитваше се да извика, но устата му бе залепнала. Понякога сънуваше, че няма уста и издаваше само неразбираеми звуци. Една сянка бе надвиснала над него и тази сянка го караше да ги убива отново и отново, всеки ден, неумолимо и с ужасно постоянство. Бе разказал всичко на следователите. Не пожела да сключи и сделка, въпреки настояването на адвоката си. Искаше да бъде наказан с максималната сила на закона. Не му бе останала никаква друга надежда за изкупление. Никаква надежда! Даже неговите родители не идваха. Бяха се затворили в къщата си. Журналистите постоянно ги тормозеха. Бяха изградили крепост в дома си, далеч от всички останали. Срамуваха се да се обадят на Дара. Не правеха опит да се свържат с нея от непоносимостта да видят малкото момиченце така смазано от сина им. Той сякаш се бе изпарил безвъзвратно в онази нощ! Сега бе един жесток човек, който те не познаваха. Може би

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

грешката бе тяхна. Бяха сбъркали някъде във възпитанието му.

Така бавно и протяжно се нижеха дните. Дарън не разговаряше с никого от затворниците дори и в редките случаи, когато излизаше навън. Бе видял, че се събират на групички. Всички го гледаха с омраза. Даже закоравели престъпници се заканваха да отмъстят за погубените от него животи, за убитата невинност. Много често ставаше жертва на побой и подигравки, но оставаше винаги така мрачен и невъзмутим. Не правеше опит да се защити. Опитваше се чрез болката и униженията да изкупи вината си, поне частично. Но това, оказа се, бе невъзможно. Неговото престъпление бе толкова чудовищно, че никога нямаше да успее да изкупи вината си! Не и в този живот.

Така дойде денят на процеса. Бе една гореща юлска утрин, слънцето грееше и бе горещо като в пещ, сякаш се намираха в ада. Откараха го с кола до съда, окован с вериги, макар всички да виждаха, че не би имал никакво желание да избяга. Пред съда се бе събрала тълпа. Всички скандираха: „Убиец!“ . А полицаите нарочно го накараха да мине през тълпата, за да осъзнае какво бе направил. Някога обичаният баща и съпруг, сега бе станал омразен за всички.

Всички скандираха „Смърт!“ и „Убиец!“ . Някои държаха плакати с лика на семейството му, а Дарън вървеше с наведена глава, без да поглежда никого. Влязоха в съда — голяма сграда с каменно стълбище, със заплашително надвиснали стени, празни и студени. Стълбите, високи и каменни. Изглежда всичко бе направено така, че да всява респект. Влязоха в зала с тежка дървена врата. Вътре имаше много непознати

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

лица. Сред тях бяха Жанин и Райън, които дойдоха да видят осъдения убиец на детето им. Лицата им бяха строги, погледите, насочени към него, изпълнени с омраза. Дарън се огледа с надежда да зърне Дара, но тя не беше в залата. Искаше му се да я види отново, поне за миг, без да говорят, просто да види отново милото ѝ лице. Настаниха го най-отпред до служебния си защитник Енрике Батиста.

— Добър ден, господин Милър. Нямаме сделка с прокуратурата. Вие отказахте такава, така че пледираме невинен. Искам да Ви предупредя, че битката ще бъде тежка. Имат Ваши самопризнания.

— Няма проблем — отговори Дарън унило.

— Също така искам да Ви кажа, че дъщеря Ви Дара се е съгласила да свидетелства. Ще я подложат на кръстосан разпит.

— Забранявам Ви да я тормозите! — изсъска Дарън.
— Но, господин Милър...

В този миг съдията влезе и всички под команда се изправиха на крака. Приставът обяви:

— Влиза многоуважаемият съдия Майкъл Колинс!

Съдията бе мъж на около 60 години, който спокойно би могъл да бъде поне баща на Дарън. Очите му гледаха безизразно. Трудно бе човек да разгадае емоциите му. Висок и едър, точно какъвто би очаквал човек да бъде един човек на закона. Той седна тежко на стола, сложи очила с тънки рамки и зачете.

— Днес съдим обвиняемия Дарън Милър по три обвинения: „Опит за убийство на Дара Милър, дъщеря на подсъдимия с причиняване на тежка телесна повреда“ и „Умишлено убийство на Кейс Милър – син и Алис Милър – съпруга“. Как пледира обвиняемия?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Адвокатът прочисти гърлото си и каза:

— Невинен, господин съдия.

В залата се чу недоволно ръмжение.

— Добре, господин Милър. Да започваме.

Прокурорът извика първия си свидетел, патолога, който бе извършил аутопсията на Кейс и Алис. Мъжът обясни подробно за прободните рани. Как Кейс е имал една дълбока прорезна рана на врата и е починал мигновено. Дарън гледаше ръцете си. Отново бе там в онази стая, в която бе загубил всичко, в онази къща на ужасите.

След това на свидетелската скамейка се появиха двама мъже с костюми, които обясниха подробно как ДНК, откритото по ножа, съвпада с ДНК на извършителя и другите доказателства. Дарън не ги слушаше, всичко му звучеше сухо и безчувствено. Следващият свидетел бе съседката Хана Хенсън, която бе отворила вратата и бе спасила Дара. Тя описа как е видяла окървавеното момиче на стълбите пред къщата, но не е забелязала никого друг. Дарън я погледна изпитателно. Хана започна да се върти неспокойно на стола си:

„Страх я е от мен.“ — помисли си той и продължи да я гледа до края на показанията ѝ. Никога не бе харесвал тази отвратителна дърта кучка и днес бе решил да ѝ го покаже.

Накрая дойде ред на Дара. Изглеждаше така мъничка. Придружаваше я красива жена. Дара бе облечена в черна риза и пола. Косата ѝ бе грижливо сресана назад. Пристъпваше неуверено и не поглеждаше никого. Не погледна и баща си. Седна на свидетелската скамейка. Прокурорът се изправи, за да ѝ зададе въпросите си:

— Дара, здравей, ще ми разкажеш ли какво се случи в деня, когато умряха майка ти и Кейс?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Откъде да започна?

— От сутринта, миличка. Спокойно, всичко е наред.

— Сутринта станавме, нахранихме се. Мама беше правила палачинки — при тези думи Дара направи пауза и с мъка преглътна сълзите си — после с т... — понечи да каже с татко, но се спря — отидохме с баща ми навън. Беше много хубаво, играхме, пързаляхме се, Кейс беше много щастлив.

При тези думи Дара се разхлипа. Задави се в сълзи.

— Липсва ми Кейс, искам мама... — проплака тя.

Прокурорът се обърна към съдията:

— Може ли 10 минути почивка, господин съдия?

— Да, разбира се — отговори съдията и удари с чукчето.

— Обявявам почивка!

В този миг към Дара се приближи една жена с красива рокля, кестенява коса, мил поглед и я прегърна. Дарън не бе я виждал досега, явно бе психолог. Усетила погледа му, Джесика Хил се обърна и му хвърли най-смразяващия поглед, на който бе способна. Дарън отмести очи. Завиждаше на тази жена, че има правото да прегръща любимата му дъщеря, ала едновременно с това я мразеше от дъното на душата си. Тя бе убедила детето му да свидетелства срещу него.

— Справяш се чудесно, мила. Ти си много смело момиче — прошепна нежно Джесика с майчинска загриженост.

— Искам мама, искам Кейс — проплака отново детето.

— Знаеш ли какво, хайде да се разберем така. Нека го направим заради тях, разкажи какво им се случи. Бъди техния глас, миличка. Искаш ли?

Дара само кимна тъжно и добави:

— Ще се справя. Заради тях.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Почивката свърши. Прокурорът отново застана срещу Дара и я подкани да продължи.

— Прибрахме се от разходката. Аз видях, че мама е тъжна, опитах се да я успокоя, но тя ме изгони. Сподавените ридания правеха разказа ѝ накъсан. Въпреки това тя събра смелост и продължи. — После си легнахме и аз чух звук от стаята на родителите ми. Отидох да видя какво става и видях мама в ъгъла на стаята, а Дарън пред нея... Имаше толкова много кръв...

— Справяш се чудесно — окуражи я прокурорът.

— Баща ми ме видя и ме подгони. Затворих се в стаята с Кейс, но той влезе... Кълна се, опитах се да го защитя, но Дарън го хвана и го уби!

В залата се бе възцарила гробна тишина. Чуваха се само някои сподавени възгласи.

— Аз избягах — продължи Дара. — Баща ми ме подгони. Почуках на вратата на леля Хана... После не помня нищо.

— Благодаря ти, Дара. Ти защо не каза всичко това на полицаите преди това?

— Аз... не помнех. Спомних си, когато отново се опита да ме убие. Той искаше да ме задуши.

— Благодаря, господин съдия, нямам повече въпроси — оттегли се прокурорът.

— Защитата има ли въпроси?

— Не, господин съдия — промълви адвокатът едва.

— Това никак не е добре. Нямаме кой знае какъв шанс.

— Тя мисли, че съм чудовище — изсъска Дарън.

Адвокатът изгледа мъжа до него невярващо. В този човек имаше нещо твърде злоещо. Бе срещал много чудовища, но най-много мразеше това тук до него.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 9
ПОДОЗРЕНИЯ

Ани Нюман седеше пред служебния лаптоп. Редакцията на вестника се намираше на най-натоварената улица в Сан Диего. Около Ани винаги бе шумно като в кошер. Всички обсъждаха нещо на висок тон, всеки зает с неговата си работа. Така наречените „офиси” бяха малки кутийки и всеки стоеше в неговата си кутийка. Обстановката не бе никак творческа. Някога бе мечтала да стане писател, но уви, в писането не бе толкова блестяща или просто не ѝ се отдаваше да стои сама и да пише часове наред. Идеите ѝ не бяха достатъчно комерсиални, за да се харесат на масовата публика. Така тя завърши журналистика и стана от най-успешните във вестника. Работеше усърдно и с желание, но сега бе меко казано притеснена.

Ани се чудеше кога детективите ще дойдат при нея, кога щяха да открият връзката ѝ с жертвата. Някога тя обожаваше Джон. Той бе красив и тя бе поласкана от неговото внимание, защото не блестеше с външен вид. Косата ѝ бе черна, подстригана на каре, винаги носеше удобни дрехи и не се стараеше да блести сред жените. Очите ѝ бяха кафяви. Бе леко пълничка и никога любимка на мъжете. Блестеше с остър ум и пиперлив език. С това, може би, бе спечелила Джон. Или с влечението ѝ по сатанизма, от който и той се интересуваше. Каква ирония бе да го убият точно така. Колко странно бе това. Раздялата им бе точно толкова внезапна, колкото и началото на връзката им, така объркваща. Просто един ден спря да се обажда, спря да отговаря на съобщенията ѝ. Тя даже си помисли, че е

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

напуснал града. Избягваше контакт с нея и се оправдаваше, че има много работа в рекламната агенция. Тя го срещаше често на сбирките за Астарот, където ходеше заради него и заради влечението си към свръхестественото. Той говореше с нея както преди, но се държеше на разстояние. Вече не ѝ хвърляше погледи крадешком. Не търсеше компанията ѝ. Тя бе умно момиче и веднага схвана, че не е желана и не му досаждаше, но го прие много тежко. Романтичната ѝ представа за любовта винаги ѝ играеше лоша шега и тя си мислеше, че той бе нейният принц от приказките. Много глупаво за иначе толкова умно и способно момиче като нея, с хаплив език и снабдена с черупка, твърда като черупката на костелив орех. Тази ѝ външност обаче бе лъжовна. Под повърхността се криеше нежна и ранима душа на истински писател. Може би точно това я бе тласнало в другата крайност, в идеята за Астарот — тъмен и ужасяващ, но някак справедлив и близък до нея самата. Може би даже не това я бе впечатлило в Астарот, а мургавият, непознат и опасен красавец, който посещаваше сбирките с интерес и вземаше дейно участие в ритуалите. Тя се бе влюбила в него от мига, в който го видя. Бе намерила начин да се доближи до него и той да я приеме. Скоро обаче Джон се отегчи, тя стана леко маниакална и той явно не видя друг вариант да се отърве от нея и затова просто я отбягваше. Бе по-лесно и безболезнено.

Бе чула, че излизал с най-малко две други жени, което я съсипа. Още по-лошото беше, че за разлика от едната, другата не бе никак празноглава. Пък и красива! Няколко пъти я бе виждала пред къщата му. Той я прегръщаше и я гледаше с такова обожание, с което не

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

бе гледал нея никога. Луда ревност завладя душата ѝ. Тя поиска обяснение от него. За последен път искаше да се изправи пред него. А той, докато я гледаше, да ѝ каже, че не е била достатъчно добра за него, да убие последните ѝ надежди. Той обаче освен много красив бе и адски умен и никога не си позволи да остане за миг с нея насаме, до онази вечер. До онази вечер, която почерни живота ѝ. Ани се вледени. Видя детективите от отдел „Убийства“ да слизат от асансьора. Познаваше ги добре. Бе вгорчавала живота им редовно. Много често бе откривала неща, които те ревностно пазеха. Искрено я мразеха. И с право. Приближиха се с уверена крачка към бюрото ѝ. Попитаха я:

— Къде можем да останем насаме, за да ви зададем няколко въпроса?

— Да излезем на терасата. Тъкмо ще запаля цигара — отговори Ани.

Не бе толкова глупава да пита защо искат да говорят с нея. Познаваше подхода им, както само един истински враг би могъл да ги познава. Знаеше, че това би било обида към нейната интелигентност. Бе сигурна, че Макс Грийн вече знаеше за връзката ѝ с жертвата и бе обмислил въпросите си.

Всички погледи в помещението се бяха вперили в тях и си шушукаха. Сега всички щяха да разберат колко глупаво бе постъпила. Мразеше се затова. Стигнаха до балкона. Ани запали цигара нервно, с леко треперене, което Макс Грийн забеляза и се усмихна самодоволно. Младият му колега, макар и по-неопитен, бе също толкова опасен и умен и много красив.

— Ани, защо ние последни научаваме, че си имала връзка с жертвата? — попита шеговито Уайт.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Не е нещо, което бих разправяла навсякъде — отговори подразнена тя.

— Защо не? Имала си красиво завоевание. Аз бих се похвалил — излъга Уайт.

Детектив Грийн му хвърли такъв поглед, че ако можеше да го убие с него, Хънтър вече щеше да е мъртъв.

— Как се запознахте? — на свой ред попита Макс.

— И това вече знаете — отговори Ани. — Моля ви, нека не обиждаме интелекта си.

— Отговори на въпроса, Ани? — подкани я заплашително Макс.

— На сбирка на култа за Астарот — отговори Ани вече сериозно.

— И как така се харесахте? — попита Уайт.

Всъщност искаше да каже как така той те хареса. Глупак такъв! Кръвта ѝ кипна при намека, че тя бе недостойна за такъв красавец като Джон.

— Искаш да кажеш как такъв красавец като него избра такава като мен! — гневно отбеляза тя. — Нямам идея. Хайде да го попитаме. О, забравих! Вече е мъртъв.

— И как ти избра такъв празноглавец като него? — опита се да замаже положението Уайт.

— Кой каза, че е празноглавец? Хубавите мъже винаги ли са празноглави? Ти празноглав ли си, Уайт? — попита Ани шеговито и в този миг съжали, защото бе признала неволно, че детектив Хънтър е красив мъж. Прозвуча като флирт.

— Къде беше в нощта на убийството? — намеси се Макс Грийн.

— Кога беше това? — опита се да се измъкне Ани.

— Моля те, знаеш кога! Не ни губи времето, Ани — отговори ядосано Макс.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Вкъщи, сама! Нямам алиби — отговори Ани.

— Какви бяха отношенията ти с жертвата? — попита детектив Грийн.

— Бяхме приключили нашите отношения. Той не искаше да ме вижда.

— Ето го и мотивът — си помисли Ани.

Детектив Грийн отбеляза нещо в бележника си.

— Кога го видя за последно?

— В петъка преди убийството бях на сбирката на Астарот — отговори тя.

— Имаш ли представа с кого е имал връзка преди да бъде убит?

— Не — излъга Ани — не съм го следила.

— Добре. Ако имаме въпроси към теб, ще се обадим на служебния ти телефон.

— Довиждане — промълви госпожица Нюман.

Тя ги гледаше как се отдалечават от сградата с бърза крачка и се качват в колата. Този път се бе забъркала в огромна каша, от която няма измъкване.

Детектив Грийн се замисли как толкова умно момиче като Ани е могла да се забърка като пиле в кълчища. Наистина трудно можеше да го повярва, бе озадачен. Изглежда в любовта всички са глупави, независимо от пол, възраст и образование. Все пак помнеше как се бе влюбвал преди, когато още не бе загубил способността си да обича. Сега сякаш сърцето му се бе вкаменило. Може би след всички тези години на напразни опити да задържи отдавна загубената си любов, години на предателства, просто бе загубил вярата в хората.

— Тук има нещо гнило — отбеляза Хънтър.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Това си мислех и аз. Изглеждаше доста притеснена. Не бях я виждал такава. Трябва да я доведем за разпит в управлението. Има нещо гнило наистина...

— Открили са самоличността на двата трупа в гората. Обади се Нора Норман, но не каза подробности. Може би иска да ме види лично — ухили се Уайт.

— Я стига глупости, карай проклетата кола и мълчи — измърмори Макс.

Детектив Хънтър се ухили. Не каза нищо. Знаеше, че не бива да дразни колегата си, когато е в едно от тези му настроения. Потегли с колата с мръсна газ към Съдебна медицина. Явно той самият бе нетърпелив да види Нора Норман. Но кой можеше да го обвини. Наистина в нея имаше нещо, което привличаше неудържимо. Въпреки пренебрежителното си отношение към всички, тя имаше харизма, която се срещаше при много малко жени, дори и по-красиви от нея. Макс се усмихна на себе си при мисълта, че колегата му може да е увлечен по Нора. Значи все пак вкусовете им не бяха толкова различни.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 10
ЖИВОТЪТ ПРОДЪЛЖАВА

Животът продължаваше да тече с обичайния си ритъм за всички. Само за Дара Милър той бе спрял в деня на двойното убийство. Денем ходеше на училище, но не забелязваше никого. Времето наистина бе спряло в онзи съдбовен ден. Всеки момент тя очакваше любимите ѝ хора да влязат през вратата. А истината бе жестока. Мама вече я нямаше. Нямаше кой да сресва косата ѝ, да я милва и да ѝ шепне, че я обича. Вече не тичаше весело с братчето си. Нямаше кого да защитава от по-големите батковци, които се опитваха да го тормозят. Сърцето ѝ бе празно. Чувстваше само болка и омраза към света. Всички тези хора ѝ бяха отнели щастието. Седеше сама в тъгла и не разговаряше с никого. Не обръщаше внимание на подмятанията по неин адрес, на злобните забележки. Не отвърщаше на обидите. Най-много от всичко я дразнеше, че я съжаляват.

В междучасията не излизаше на двора. Носеше само черни дрехи. Бе отслабнала! Кожата на ръцете ѝ беше прозрачна. Лицето ѝ бе бледо и изпито. Сигурно изглеждаше ужасно в очите на съучениците си. Някои от които все още се опитваха да я заговорят и развеселят. Най-добрата ѝ приятелка Ани седеше плътно до нея. Носеше ѝ сандвичи и бонбони, надявайки се, че с това би могла да облекчи болката на Дара. С невинността на дете, Ани си мислеше, че като хапне един бонбон, нейната приятелка щеше да стане отново такава, каквато беше. Щяха да си играят навън, да тичат, да се смеят. Това време бе отминало безвъзвратно и никога повече нямаше да се върне. Празнината в сърцето на Дара бе

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

твърде голяма, за да бъде запълнена от каквото и да било. Даже и срещите с психолога не помагаха да облекчат поне малко болката, която изпитваше. Мразеше постоянните въпроси как се чувства, ровенето в главата ѝ, рисунките и престорената усмивка на тази жена. Нощем Дара сънуваше един и същи кошмар. Невидима сянка бе отвлякла майка ѝ и братчето ѝ. Собственият ѝ баща се преобразяваше. Тя вече знаеше, че демонът, който я посещаваше всяка нощ, искаше да погълне и нея. Неуловимо злокобно присъствие, което я увеличаше в ИГРАТА. Дара неусетно се бе превърнала в сянка, бе възприела маниерите на сянката. Гледаше да бъде незабележима, да се скрие и да чака. Само да наблюдава. От процеса насам Дара не бе виждала баща си. Мразеше го от дъното на душата си. Ненавиждаше го. В същото време той бе единственият ѝ останал близък. Тя чувстваше, че си няма никой друг на този свят, само него. Само човекът, който бе разрушил живота ѝ. Тя го мразеше и в същото време се страхуваше да не загуби и него, защото тогава основите на всичко щяха да бъдат разрушени безвъзвратно.

Процесът течеше и Дарън Милър седеше сам в килията и размишляваше. Всеки ден, отново и отново. Мислеше как би могъл да промени нещата, бе пратил писмо на Дара, но вероятно тя изобщо не го бе получила. В един миг на отчаяние се бе опитал да обясни чувствата си, което на сутринта му се бе сторило безсмислено. Това, което бе сторил, беше нечовешко и ужасно. Всички го мразеха. И то с право. Даже и затворниците страняха от него. Всеки ден бе сам и нещастен. Имаше тежки угризения. В редките случаи, когато заспеше, виждаше

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

жена си и сина си. Те бяха като сенки. Гледаха го укорително. Намираше се в ада заради греховете.

Дойде денят за обявяване на присъдата. Всички следяха процеса с огромен интерес. Животът му се бе превърнал в безкраен медиен цирк. Участваше в трилър, без да е наясно как се бе озовал в него, който го бе забъркал в това. За пореден път влезе в съда. Изслушаха последните експерти, които обясниха как точно са починали жертвите. Дарън сякаш не бе на собствения си процес. Някой друг бе извършил това деяние с тази невъобразима жестокост. В заключителната си реч прокурорът говореше за безскрупулен и жесток мъж, който е искал само да бъде с любовницата си и не се бе поколебал и за минута да унищожи децата си и съпругата си. Всичко това не можеше да се отнася за него! Той не бе такъв. Той обичаше децата си. Какво се бе случило с него, как се бе стигнало до тук? Дарън нямаше обяснение. Вече знаеше хронологията на събитията, но не помнеше най-важното, защо и как превъртя така, че да се стигне до този ужас? Как лиши едно малко момиченце от майка му? Как уби един малък и невинен живот? Защо го бе сторил?

Той дори не слушаше собствения си адвокат, който обясняваше как Дарън не е такова чудовище и как убийствата са извършени в състояние на афект, как жертвата едва ли не го е принудила да бъде убита. Даже и самият Дарън знаеше, че това са половинчати истини. Той мразеше жена си от дъното на душата си и до този момент. Тя му бе отнела всичко, мразеше колко твърдоглава можеше да бъде. Мразеше настървението, с което преследваше всичко, което искаше. Най-много мразеше собствения си слаб характер и това, че не можа

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

да се изправи срещу нея и да ѝ каже в очите колко много я мрази. Може би тогава все още щеше да има деца, нямаше да му се налага да гледа дъщеря си сломена от мъка. Нямаше да избухне така.

„Всичко това обаче бе безсмислено” — мислеше си той, заобиколен от полиция докато чакаше решението на журито. Мислеше си как животът му вече нямаше смисъл, как с няколко удара на ножа бе съсипал своя живот, живота на децата си, с едно грешно действие. Бе унищожил години неуморен труд и всичко, което някога му е било скъпо.

Така минаха няколко часа, докато приставът обяви, че съдебните заседатели са готови с решението си. Настаниха се отново в залата и зачакаха. Председателката на съдебния състав, жена на около 30, облечена в строг сив костюм, се изправи и зачете решението:

— Обявяваме обвиняемия Дарън Милър за виновен за предумишлено убийство на Кейс Милър и Алис Милър и опит за убийство на Дара Милър.

— Имате ли препоръки относно присъдата? — попита съдията.

— Да, Ваша светлост. Препоръчваме смъртна присъда заради особената жестокост, с която е извършено деянието.

Нещо в Дарън трепна. Всичко бе свършено. Скоро щеше да срещне Кейс и Алис. Все още се страхуваше от гнева на съпругата си. Неестествен ужас, който го завладя. Страхуваше се от някакво свръхестествено отмъщение, може би от срещата със собствените си грехове и от цената, която трябваше да плати за тях.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Дарън Милър — прогърмя гласът на съдията — осъждам Ви на смърт за убийствата на Кейс и Алис Милър и опита за убийство на Дара Милър. Присъдата ще бъде изпълнена посредством летална инжекция. Нека Бог се смили над душата Ви.

Страхуваше се най-много от това, че трябва някой да се смили над душата му. Самият той не бе имал милост към жертвите си. Тогава защо някой би имал милост към него?

— Ще обжалваме — прошепна адвокатът му. — Не губете надежда.

Гласът му се заглушаваше от радостните възгласи в залата. Всички се радваха, че ще освободят света от това зло, надвиснало заплашително над града.

— Искам да видя Дара, можеш ли да опиташ да го уредиш? — попита Дарън Милър.

— Ще бъде много трудно. Тя не е добре. Не вярвам да разреши психологът, но ще опитам.

Дарън усети как сълзи се стичат по лицето му. Наведе глава докато го извеждаха. За пръв път плачеше. За последно бе плакал, когато се родиха децата му. Каква ирония, отново плачеше заради тях, плачеше от мъка, че не може да ги прегърне и да ги целуне! Бе му отнето това право, правото да бъде до тях и вината за това бе негова. Плачеше от безсилие и от факта, че нямаше кого да обвини за собствената си съдба. В очите на всички той се бе превърнал в демон, който трябва да бъде унищожен, за да върнат отново контрол над чувствата си. Доскоро и той бе един от тази тълпа, която така жестоко заклеявяваше всички и всичко лошо. Сега за тях се бе превърнал в олицетворение на самото зло.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Отвън го чакаха родителите на Алис. Излизайки от съда, той се сблъска с тях. Жанин го гледаше със свирепата болка на ранено животно. С очите на кошута, чието малко той току-що бе убил. Очи, в които се четеше цялата невъобразима болка на загубения смисъл за съществуването. Райън от своя страна го гледаше с нескрита омраза и презрение. Той винаги е бил защитник на семейството и за него постъпката на Дарън бе грозна. Той нямаше да мълчи. Искаше всички да го чуят. Заобиколиха го репортери от всички страни, надушили сцената и новината.

— Ти трябваше да защитиш децата ни... — задави се Райън в собствената си мъка. — Ти... ти си нищожество! Отне ни всичко, което имаше значение за нас. Съсипа живота на всички ни! Няма да те питам как си могъл да го направиш, а само ще ти кажа, че Дара е съсипана. Сънува кошмари. Не се храни. Детето ти умира от мъка. Как се чувстваш от това? Как се чувстваш от това, че ѝ причини тази мъка и тя ще бъде съсипана до края на живота си? Твоят край е близо, но ние оставаме с твоето дело и това, което ти причини на всички ни. Аз не ти прощавам. Искам да знаеш това. Искам да живееш с мисълта, че не ти прощавам. Искам да умреш с тази мисъл!

Райън отстъпи назад. Този достолепен мъж не пророни и сълза, но мъката лъхаше от всяка негова клетка. Райън знаеше как да нарани Дарън, как да го съсипе. Само с едно намекване за тежкото състояние на Дара, слънчицето в живота на Дарън. Това той нямаше да може да си прости никога.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 11 УБИЙСТВЕНИ ПОДРОБНОСТИ

Колата на Уайт бавно си прокарваше път през поредното задръстване в големия град. Бе изнервен до краен предел и периодично си мърмореше нещо, толкова тихо, че Макс не можеше да чуе какво точно. Нетърпението бе най-лошата му черта, но човек се учи с годините. Колкото повече остаряваш, толкова по-търпелив ставаш. Гледаш да се насладиш на живота си и да не бързаш. Човек се учи да живее пълноценно всеки ден.

Макс гледаше хората. Всеки бързаше за някъде. В това бързане и целеустременост животът отлита, изтича между пръстите ти неусетно. Накрая остава само любовта на близките хора. Тя изпълва живота със смисъл. Нищо друго няма значение. Така „важните“ неща като работа и пари губят смисъл. Остава само любовта. Бе чел някъде, че хората, които са изправени пред края, най-често описват последните си дни с думи като любов и смирение. Те не се страхуват от смъртта. Винаги му е било интересно какво изпитват убийците по време на последните си дни. Дали ги е страх от предстоящото възмездие, или може би искат прошка от Бог за стореното. Интересно бе, че Макс мислеше за Бог често през последните дни, а преди се смяташе по-скоро за атеист.

Скоро се измъкнаха от задръстването. Колата се понесе отново с бясна скорост надолу по улицата. Видимо доволен, Уайт си подсвиркваше с усмивка. Животът бе поел в обичайния за него бесен ритъм.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Спряха пред сградата на болницата „Свети Петър”, в която се помещаваше „Съдебна медицина”. Бързо слязоха от колата. Влязоха вътре, като поздравиха няколко от лекарите, тръгнаха на кратка почивка. Слязоха по мраморните стълби в мазето на болницата. Минаха по скучния, хладен коридор на „Съдебна медицина”. Намериха Нора Норман при труповите. Внимателно оглеждаше и описваше нараняванията по тях. Понякога им се струваше, че бе по-загрижена за труповите, отколкото за хората. Бе фанатична в търсенето на справедливост.

— Здравейте. Добре дошли — усмихна им се тя.

— Здравсти, Нора. Изглеждаш ослепително днес. Парфюмът ти да не би да е нов? — обади се Уайт и сякаш леко се изчерви.

— Благодаря. И ти не си за изхвърляне — намигна му тя.

Това определено бе флирт. Макс бе много изненадан и леко огорчен, че Нора би могла да хареса човек като колегата му — малко вятърничав и повърхностен. Усети, че ревнува, а нямаше право на това.

— О — изчерви се Уайт — ами, благодаря.

Нора се усмихна ехидно. Така изглеждаше още по-привлекателна.

— Да говорим по работа. Открихме самоличността на двете жертви. Дженифър и Дилън Хамилтън. Живеят в Тексас и са обявени за изчезнали преди две седмици от родителите си. Дилън Хамилтън е мъж на 35 години, с добро телосложение, няма заболявания. Починал е от разреза във врата. Нападнат е от човек, когото е познавал. Сварили са го неподготвен. Дженифър Хамилтън е била убита по-късно с прободна рана в

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

сърцето. Бих казала, че нашият човек е много точен, ако ме разбирате. Нападенията са станали ненадейно. Не са били планирани. Няма повече улики по жертвите и следи от съпротива.

— Трябва да уведоим семействата на жертвите и да видим как са се озовали тук. Може да се познаят с нашия убиец — каза Макс.

— Дадено, да вървим.

Те тръгнаха обратно по коридора, като махнаха с ръка за довиждане. Тя даже не им отговори, отново бе погълната от работата си. Качиха се в колата и тръгнаха към полицейското управление. Скоро Макс откри телефоните на родителите на господин и госпожа Хамилтън. Веднага набра номера. Отсреща се чу треперещ женски глас:

— Ало, кажете.

— Добър ден, госпожа Хамилтън ли е на телефона? — попита Макс Грийн.

— Да, аз съм.

— Госпожо Хамилтън, обаждаме се от полицейското управление на Сан Диего. Съжаляваме да Ви съобщим, че намерихме Дилън и Джейн Хамилтън. — Макс ѝ даде малко време да смели информацията.

— Моля Ви, господине, кажете ми, че са живи!

— Моите съболезнования, госпожо!

Жената отсреща изхлипа и изпусна слушалката, чу се суматоха и плач. Макс съжали, че не е бил по-тактичен, но как точно да събщиш подобна информация на една майка? Как да ѝ кажеш, че детето ѝ вече го няма? Как да оправдае човек разбиването на едно семейство и на мечтите в свят, който така или иначе е невъобразимо жесток? След миг мъж заговори в слушалката:

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Детектив Макс Грийн, още ли сте там? Моля Ви, кажете ми как са починали синът ми и снаха ми? Станала е някаква злополука ли?

— Не, господин Хамилтън, били са убити. Знаете ли по каква работа са били в палатка в гората на Сан Диего?

— Убити ли? — почти извика мъжът отсреща.

— Да, моите съболезнования, господине.

— Синът ми е ветеринарен лекар тук в Тексас. Беше на конференция в Сан Диего и се възползва да заведе съпругата си за малко закъснял меден месец. Обичат да обикалят горите и вероятно това обяснява присъствието им в палатка в планината.

— Имат ли някакви врагове? Някой недоволен от тях?

— Не, доколкото знам поне аз — отговори мъжът с треперещ глас — с изключение може би на бившия съпруг на Джейн. Казва се Адам Дженкинс, бе агресивен и самовлюбен.

— Къде мога да намеря господин Дженкинс?

— Той живее в Сан Хосе. Ще ви продиктувам адреса. Работи на нефтено находище и отсъства често. Ще ви изпратя адреса на работното му място и домашния адрес на съобщение.

— Ще бъда благодарен — каза детектив Грийн. — Ще Ви бъде ли удобно да изпратите някой за разпознаване на труповете?

— Аз ще дойда при първа възможност. Ще взема най-ранния полет до Сан Диего.

— Благодаря Ви и отново моите съболезнования, господин и госпожо Хамилтън.

Макс затвори телефона с чувство за вина. Не бе съчувствал достатъчно на родителите. Просто работата му го бе превърнала в изключително странен и мнителен

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

човек. След миг видя, че от нищото до него се бе настанил Уайт и го гледаше с насмешка.

— За детектив от отдел „Убийства“ си много несъобразителен. Мисля си, че този случай те съсипва. Сигурен ли си, че не искаш да си починеш? Може би ти е необходим коктейл на плажа?

Уайт изглеждаше искрено загрижен. Насмешката в гласа му бе изчезнала. А Макс изведнъж се почувства сякаш потъва. Никак не обичаше да го съжаляват. Този случай наистина го тревожеше твърде много, но не можеше да определи какво точно в него. Бе виждал твърде много такива случаи, но никой от тях не бе отнемал съня му, никой не му беше въздействал така. Болката, която лъхаше от всички убийства дотук бе го погълнала напълно и на убития и на убиеца. Това бе странното. Усещаше сякаш физически понякога мъка и болка, която се е пропила в дома на жертвите, в самите тях, в стените на домовете им. Макс не искаше да се откаже. Не бе в състояние. Беше като вманиачен, а знаеше, че това никак не бе добре и замъглява съзнанието му.

— Не Уайт, добре съм, не се тревожи за мен.

— Ами... — направи пауза детектив Хънтър. — Добре тогава, щом казваш.

— Аз уведомих майката и бащата на господин Хамилтън. Дадох ми нова насока в разследването. Бившият съпруг на жертвата е бил много ревнив. Трябва да се разходим до Сан Хосе, за да се срещнем с него лично.

— Съгласен — каза Хънтър.

Изведнъж Уайт бе станал по-зрелият от двамата по отношение на разследването, Макс много се гордееше с

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

колегата си, който до вчера бе негов ученик, а сега се бе превърнал в негово по-добро копие.

— Опитай се да поспиш. Чу ли? Ще открием този кучи син, обещавам – поде Уайт.

— Обещавам, наистина ще се постарая – обеща Макс.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 12
ПРИЯТЕЛИ

Бе обикновен октомврийски ден, по-топъл от обичайното. В цялата къща звучеше песен на Лучано Павароти. Дара седеше сама в стаята си, загледана през прозореца. Дядо ѝ бе в едно от неговите настроения. Беше му особено тежко. В такива случаи той винаги си пускаше музика. Това му помагаше да не мисли за проблемите и да продължава да съществува. Не бе така обаче с Дара. Тя винаги усещаше тежест в гърдите, която бе там постоянно. През последните няколко години се бе научила да живее с нея. Вече не ѝ обръщаше голямо внимание. Бе станала на десет години и болката вече не беше така силна, както преди. Стана някак тъпа и постоянна. Научи се да не ѝ обръща внимание. Бе станала отличничката на класа и едно от най-умните деца в училището. Пишеше разкази и играеше в театъра на училището. Всеки човек би помислил, че тя се справя много добре с мъката по майка си и брат си, но истината бе съвсем друга. Вечерите бяха особено тежки. Щом затвореше вратата на стаята си, всичко се променяше. Тя ставаше отново онова малко и самотно момиченце с разбито сърце. Понякога плачеше. Друг път просто седеше сама и гледаше през прозореца. С една надежда, че отново ще види малкото си братче и майка си. Понякога си мислеше, че вижда брат си, но се бе научила да не го споделя с никого. Нощем той идваше до леглото ѝ. Гледаше я тих и вцепенен. Дара се взираше мълчаливо. Не смееше да помръдне за да не изчезне любимият образ. Все още сънуваше онзи странен сън, в който една тъмна сянка ѝ отнема скъпите хора. Тя се

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

опитваше да я спре, но не успяваше. Не проумяваше, че тази сянка бе баща ѝ. Понякога и той ѝ липсваше много. Липсваше ѝ предишния човек, този който целуваше очите ѝ. Гъделичкаше я до полуда, разказваше ѝ приказки вечер, прегръщаше я, когато се нарани. Мъжът, за който тя бе принцеса. Не можеше да проумее, кой ѝ го бе отнел? Кой го замени с това чудовище, дали щеше някога да и го върне? Той все още бе жив, но тя не можеше да го види, да го докосне, най-близкия ѝ човек някога, сега бе далеч от нея. Може би той се разкайваше. Може би ако го видеше още веднъж всичко щеше да бъде по старому.

Музиката спря. Чуха се гласове долу. Дара слезе по стълбите. Видя адвоката на баща ѝ. Скри се в ъгъла. Виждаше го за пръв път от процеса. Идването му я озадачи. Затаи дъх за да чуе разговора между дядо си и адвоката:

— Господине, добър ден. Моят клиент ме изпраща да Ви помоля да разрешите среща с неговата дъщеря.

— Моля?! Това вече е наглост! Как смееете да идвате тук?! Той не помни ли какво ѝ причини? – вбеси се дядо ѝ

— Но.... Това е последното му желание! Знаете, че скоро ще бъде изпълнена смъртната присъда. Всеки ден ми се обажда и ме моли за това.

— Кажете му, че му пожелавам да умре в страшни мъки! Няма да получи прошка. Повече не идвайте тук. Казах ви още при предишните ни срещи, това няма да стане

Дара стоеше в ъгъла. Усети непреодолимото желание да се покаже. Пожела да извика, че много иска да види баща си за последен път. За пръв път осъзна, че скоро

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

щеше да загуби и него! Тогава нямаше да има нито един човек на този свят, който да я разбира и обича. Истински усети как пристъпва напред. От устните ѝ се отрони тихо възклицание. Скоро всички погледи бяха вперени в нея. Дядо ѝ въздъхна тежко и се приготви за страшната буря, която предстоеше. Дара обаче само погледна всички и тихо, с леко треперещ глас прошепна:

— Дядо, моля те. Искам да видя татко за последно!

От очите ѝ се отрони една сълза, която се търкулна по бузата ѝ и безмълвно падна на земята. Дара я проследи с поглед, почувства се виновна. Усети как предава майка си и братчето си, но не можа да се сдържи. Скоро още сълзи се затъркаляха по бузите ѝ. Вече хлипаше. Бе отново онова малко и наранено момиче, както преди.

— Дара, миличка, моля те прибери се в стаята си. – с треперещ глас каза дядо ѝ

— Дядо, моля те – проплака Дара.

Дядо ѝ въздъхна тежко и замълча. Няколко минути не можеше да каже нищо. Мълчанието в стаята стана нетърпимо. Човек можеше да види напрежението. Изведнъж бе станало много задушно, сякаш между тях се бе настанил гневът на мъртвите...

— Добре, Дара. Но само при едно условие. Психоложката ще дойде на срещата ви. Нямах право на възражения.

— Съгласна съм дядо – промълви Дара.

— Ще уредя срещата за другата седмица - отговори адвокатът – Дара, благодаря ти.

Той излезе от къщата, видимо доволен от постигнатото. До сега винаги бе получавал категоричен отказ от възрастният мъж, но молбите на клиентът му бяха ставали все по-настойчиви. За него нямаше

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

значение обжалването. Не искаше да се бори за живота си, само повтаряше, че иска да види дъщеря си. За последен път да види любимите очи, въпреки че ги бе наранил. Той съжаляваше за това, което ѝ бе причинил. Та той не бе закоравял престъпник! Мразеше в моментът, в който бе превъртял и загубил контрол над ситуацията.

Адвокатът напоследък усещаше, че оправдава клиента си даже и пред себе си. Съчувстваше му. С течение на времето се сприятелиха. Албърт виждаше болката в очите му. И омразата! Чувстваше се единственият човек, който можеше да му помогне и бе на негова страна. Скоро щяха да изпълнят смъртната присъда и това подтикна опитният адвокат към действие. Бе решен да изпълни последното желание на клиента си, да получи прошка от най-важният човек за него—дъщеря му.

Реши да му съобщи лично новината. Потегли към затвора, към отделението за смъртниците. Наблюдаваше наоколо хората и си мислеше, колко са щастливи те, но не го осъзнаваха. Майки разхождаха децата си, смееха се на лудориите им. Влюбени двойки, хванати ръка за ръка! Дори хората, които навъсено крачеха, погълнати от задачи бяха щастливци. Те имаха себе си и своята свобода. Животът им макар неподреден и невинаги щастлив, все пак бе красив и идиличен.

Скоро стигна железната врата на затвора. Високите каменни зидове се издигаха над главите на всеки новодошъл, като огромни великани, готови да смачкат всеки. Албърт влезе през няколкото входа на затвора, които бяха строго охранявани. Остави всички лични вещи на входа. Закрачи по дългия каменен коридор. Стъпките му отекваха като в пещера. Скоро стигна до

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

врата, която се отвори и затвори тежко след него. Там вече го чакаше клиентът му, окован с белезници и на ръцете, и на краката. Гледаше преплетените си пръсти, като за молитва, съсредоточено.

— Здравей, Дарън – поздрави го Албърт – Как си днес?

— Не мога да кажа, че съм добре... не знам. Какво стана? Попита ли дали мога да видя дъщеря си за последен път.

— Дядото не даваше, но Дара се намеси и той отстъпи.

— Ще видя моята принцеса! – Дарън се насълзи – Господи, какво да ѝ кажа? Как да обясня постъпката си?

— По-добре недей да обясняваш. Тя е още дете.

— Кога ще я видя?

— В сряда. Искаш ли в 10 часа?

— Да, съгласен съм. Кога ще бъде изпълнена присъдата ми?

— Следващия понеделник. 22 октомври.

— Страх ме е! – промълви Дарън – Много ме е страх.

— Какво да кажа? Искам да мога да ти помогна повече, но не мога. – Албърт искрено съжаляваше за присъдата, щеше да загуби един клетник, с когото се бе сприятелил.

Дали бе добре да бъдеш приятел със самия дявол? Но адвокатът чувстваше Дарън близък.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 13
ДЕНЯТ НА БАЩАТА

Дарън броеше дните до срещата си с Дара. Бе щастлив, но и много объркан. Какво щеше да ѝ каже? Как щеше да се оправдае? Искаше да я прегърне и да я утеши. Как обаче да я утеши от болката, която самият той ѝ бе причинил? Вече не бе нейният татко, в нейните очи той беше чудовище, причинило ѝ само болка и мъка. Бе и отнел всичко и сега щеше да заплати с живота си.

Обикаляше нервно тясната, неприветлива килия. Имаше легло, телевизор и тоалетна. Стените бяха сиви и голи. От малък прозорец се виждаше небето. Бе затворен в клетка, както подобава на звяр. Той обаче не се чувстваше такъв. Струваше му се, че е същия човек, както преди. Загледа се в небето през малкия прозорец. Спомни си всички хубави мигове със семейството. Бе захвърлил всичко заради една изневяра. Само ако можеше да върне времето назад и да спре всичко това, сега щеше да бъде отново щастлив съпруг и татко, а не чудовище. Мислеше си и за Дара, страхуваше се до смърт от срещата с нея, но имаше нужда да я види, да я чува да му казва, че му прощава.

Вратата на килията се отвори с трясък. В рамката ѝ бе застанал мъж, висок два метра с огромен корем. Бе един от надзирателите, които водеха Дарън на срещите му с адвокатата.

— Имаш посетители – промълви отегчено огромният мъж.

Дарън тръгна с трепет към залата за посетители. Очакваше това с нетърпение през последните няколко

Дора Нонинска

месеца. Щеше да види дъщеря си, любимата си принцеса. Тази, която се бе опитал да убие два пъти.

Минаха по дългия коридор и влязоха в залата за посетители. В ъгъла, с гръб към него седеше вече порасналото му момиче. Придружаваха я неговия адвокат и психоложката. Дарън нервно пристъпи към тях и седна на стола отсреща.

Дара гледаше в металната маса. Бе необичайно мълчалива и сериозна.

— Здравей, Дара – прошепна татко ѝ – Как си, принцесо?

Тя го погледна и се усмихна, почти както преди.

— Добре съм, а ти?

— И аз съм добре, доколкото бих могъл да бъда, предвид обстоятелствата – отвърна Дарън.

— Татко, ти защо го направи, кажи ми? – проплака Дара

Сърцето на баща ѝ се сви. А сега какво щеше да ѝ отговори?

— Миличка аз... не знам какво ме накара да го направя! Наистина всичко ми е в мъгла. Не помня...

— Ти не помниш, така ли? Аз ще помня тази нощ до края на живота си! – Дара едва дишаше.

Татко ѝ я погледна. Видя как едва си поемаше въздух. Сърцето му се сви. Осъзна колко я бе наранил? Как тя се мъчеше да му прости, да намери оправдание за постъпката му.

— Татко, много искам да е както преди. Искам мама да е тук, искам братчето ми да е тук. Искан ми се да не го бе правил. Липсва ми семейството ми, татко липсваш ми и ти! Липсва ми човекът, който бе преди. Ти разруши всичко!

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Съжалявам миличка, наистина съжалявам – проплака Дарън. – Можеш ли някога да ми простиш?

— Не знам дали мога! Много искам, но не мога. Истината е, че те мразя, много те мразя!

— Не говори така, принцесо.

— Не съм ти никаква принцеса - извика Дара и запуши ушите си с ръце.

Психоложката докосна рамото ѝ. Дара не реагира.

— Мразя те, мразя човека, в който се превърна. Мразя това, в което ме превърна. Не харесвам нито теб, нито себе си.

Дарън се изпълни с гняв. Опитва се да се съвземе, но не успя. Ръцете му трепереха. Бе почервенял целия. Пак изглеждаше като онзи човек, който бе убил семейството си. Демонът в него се бе върнал по-силен.

Дара го погледна и се отдръпна, опитвайки се да се защити.

— За каква се мислиш ти?! Какво искаш от мен? Аз съм ти баща и ти трябва да ме слушаш, чуваш ли?

Адвокатът му се опита да го успокои:

— Моля те, Дарън, съвземи се.

Охраната се приближи и застана плътно зад него. Дарън погледна дъщеря си със същия празен поглед, както от онази нощ. Прокара ръка през косата си, както тогава и се усмихна.

Дара се разпищя и разплака. Психоложката я хвана и я стисна в прегръдките си. Охраната изведе бясно мятания се Дарън в килията му.

— Татко – изхлипа Дара. – Той не е същият... Какво му е? Кажете какво му е? Кой е този човек?

— Той е объркан, Дара, болен е. Ти трябва да го разбереш.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Но той е демон! Господи, той е истински демон! – изхлипа Дара.

— Не – възрази психоложката – той просто е много болен.

— Не – Дара се клатеше напред, назад и плачеше неудържимо – Не, това не е моят баща... Кой е този мъж? Кой е той?

— Дара, успокой се. Хайде да те заведем вкъщи.

Те излязоха от затвора. Дара гледаше с празен поглед в пространството. Вече знаеше, че никога повече нямаше да бъде същата, нито тя, нито баща ѝ.

Адвокатът седеше в стаята за разпити. Чувстваше, че не може да помръдне. Не можеше да повярва, че бе харесал този човек. Как бе позволил да бъде заблуден? Взе решение да не представлява това чудовище. Никога повече не искаше да го вижда. Беше позволил на чувствата да вземат връх в това дело и това му изигра лоша шега.

Вече в килията, надзирателите озаптиха Дарън, който се мяташе бясно и крещеше с всичка сила. Извикаха лекаря на затвора, който му постави инжекция. Скоро Дарън изпадна в безтегловност. Главата му се завъртя и той потъна тъмнина.

Вече в колата на психоложката, Дара седеше мълчаливо и тихичко хлипаше. Погледът ѝ обаче бе точно толкова празен, колкото и преди.

— Демон, той е демон – прошепна тя сякаш на себе си.

— Дара, миличка, демони не съществуват! Те са въображаеми. Успокой се, поеми си въздух. Той не искаше да те нарани – прошепна психолога.

— Той е обсебен, аз съм сигурна. Да, това не е той.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Дара, погледни ме! Човек понякога прави неща, които самият той не разбира. Татко ти не искаше да стане така сигурна съм. Просто не можа да се сдържи.

— Той не е болен. Не ме лъжи! Той е обсебен!

— Дара, понякога ние не можем да контролираме действията и чувствата си. Това обаче не значи, че е обсебен.

— Искам вкъщи. Искам да остана сама. Откарай ме вкъщи – промълви Дара с леден глас.

— Ако имаш нужда да поговорим... – опита се да я предразположи психоложката.

— Не искам да говоря с никого, най-малко с теб.

Потеглиха с колата. Мълчаха през целия път, после Дара слезе, изтича вкъщи и се втурна нагоре по стълбите. За неин късмет баба ѝ и дядо ѝ бяха излезли да пазаруват. Нямахше да има въпроси. Заклучи вратата на стаята си, зарови очи във възглавницата и заплака. Плака тихичко, докато очите ѝ натежаха. Заспа. Сънува малкото си братче и майка си. Сънува и черната сянка, която бе надвиснала над тях. Неопределената черна сянка вече бе добила очертания. Погледът бе непознат и странен, но очите и лицето ѝ бяха познати. Това бе баща ѝ. Гледаше я и шепнеше тихичко:

— Дара, ела тук принцесооо. Ела при татко.

Чу се смях, който идваше не от устата на баща ѝ, а от дълбок кладенец, скрит в недрата на земята. Дара извика. Никой не я чу.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 14
РАЗПИТЪТ

Детектив Грийн седеше в голям Боинг 777 с колегата си Уайт Хънтър, който се бе настанил удобно до прозореца и с интерес разглеждаше облаците. Изглеждаха като направени от памук, толкова меки и бели. Понякога му се искаше да не помни нищо. Въпреки че бе винаги усмихнат, той не бе щастлив. Не помнеше кога за последно е бил щастлив. Бе самотен. Нямаше приятели, с изключение на нацупеното и постоянно недоволено старче до него. Въпреки че бе красив, нямаше приятелка и още по-малко съпруга или любима. Сърцето му бе ледено. Бе нещастен, имаше проблеми със съня, но знаеше, че не трябва да показва на никого това. Хората се интересуваха от него, колкото да разберат какво го тревожи и след това да се подиграят с болката му. Бе научил това по трудния начин, още в ранна детска възраст, когато неговите така наречени приятели разказваха на всички за душевните му терзания. Някога Уайт бе едно пълничко и пъпчиво момче, което никой не харесваше. Дълбоко в душата си бе останал същото това момче, свито и самотно. Външно обаче се държеше като уверен и много нахален тип, какъвто всъщност никога не е бил. Дълбоко у него, скрит зад множество стени, уплашен и самотен, все още живееше пъпчивото и не особено популярно момче. Хънтър бранеше своята същност с особено внимание. Не искаше никой да знае колко раним всъщност бе той. Бе успял да опази тайната си от всички, с изключение на колегата си Макс Грийн.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Точно затова се бе привързал толкова силно към него. Болеше го, че той приема тежко последния случай. Никога не го бе виждал такъв, имаше чувството, че този случай така замъгляваше съзнанието му, че той нямаше ясна представа за случващото се около него. Бе притеснен за него, както би се тревожил за баща си.

Макс се размърда на мястото си, усетил погледа на колегата си:

— Добре съм, Хънтър — прошепна и се усмихна. — Откога ти си по-зрелият в нашата така незабравима двойка?

— Не си добре, приемаш много навътре този случай. Отпусни се малко.

— Както ти си се отпуснал ли? — попита шеговито Макс.

— Ти никога не си бил толкова объркан. Притеснявам се, че този случай замъглява трезвата ти преценка.

— Знаеш ли, Уайт — Макс се отпусна на стола — истината е, че от тези убийства лъха много болка. Кой би могъл да остане безразличен към такова нещо? Ти би ли могъл? Аз мисля трезво, но този случай е непрекъснато в главата ми. Знаеш, че няма как да избягам от това. Не се притеснявай, аз ще се справя.

Уредбата избръмча. Чу се приятен женски глас:

— Моля, затегнете коланите, след 10 минути кацаме в град Сан Хосе. Благодаря ви, че пътувахте с нас.

Макс и Уайт затегнаха коланите и зачакаха. Появиха се сивите и безлични, еднакви сгради на Сан Хосе, след което видяха летището и пистата. Докато кацаха, закуската от бекон и яйца се придвижи по хранопровода им, оставяйки парещо усещане. Двамата си поеха звучно въздух и Уайт затвори очи. Мразеше самолетите,

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

обикновено обаче се овладяваше по-добре, но днес не му бе ден. Когато отвори очи, видя насмешката в погледа на Макс:

— Кой не се владее сега? — прошепна той.

— Млъкни, старче, просто ми се доспа.

Самолетът спря на пистата, пътниците слязоха по стълбата и се качиха в автобус, който трябваше да ги закара до чакалнята на летището. След няколко минути детективите слязоха. Заоглеждаха се за колегата си от полицейското управление на Сан Хосе. Той ги чакаше на летището. Бе облечен в униформа. Пристъпваше нервно от крак на крак, като поглеждаше часовника си периодично. Бяха закъснели с цели двадесет минути. Двамата детективи се приближиха към него и го поздравиха.

— Добър ден, колега. Аз съм Уайт Хънтър, а това е Макс Грийн. Ние сме детективи от отдел „Убийства“.

— Здравейте. Полетът ви закъсня. Аз съм Хуан Рикардо и ще ви закарам до работата на заподозрения.

— Той не е заподозрян. Просто трябва да поговорим с него — поправи го Макс с раздразнение.

— Добре, както кажете — промърмори Хуан и поведе двамата детективи към колата.

Те вървяха през летището и оглеждаха с интерес минувачите, всеки зает с неговите си проблеми. Летището Норман И Минета бе третото по големина в САЩ и бе пренаселено с всякакви хора. Чуваше се и така познатата за района испанска реч. Хънтър погледна тавана, който бе висок и във формата на купол. Навсякъде имаше пейки за чакащите и бе претъпкано с хора.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Излязоха от голямата бяла сграда и отидоха на паркинга. Там се качиха в служебната кола на полицейското управление на Сан Хосе — джип „Форд“, със съответните емблеми по него. Хуан бе внушителен мъж с доста едро телосложение и впечатляващи мустаци. Изглеждаше на около петдесет с прошарена коса. Отвори служебния „Форд“ и се настани отпред, заедно с Макс Грийн, а Уайт седна отзад.

Между предните и задните седалки имаше решетка, което правеше ситуацията доста комична. Колата потегли. Детектив Хънтър се загледа в преминаващите хора наоколо. Всички те бяха толкова заети, че никой не забелязваше почти нищо около себе си. Минаваха през жилищната част на града, където улиците бяха прави, а сградите различни и цветни. Стигнаха до индустриалната част, където владееха впечатляващи небостъргачи. Извисяваха се като огромни сиви гиганти, погълнали толкова много хора във водовъртежа на скучното им и безсмислено ежедневие.

Скоро излязоха извън града. Стигнаха до нефтеното находище. На платформи в морето бяха разположени големи съоръжения, които дълбаеха недрата на морето. Приличаха на кораби, оборудвани с всичко необходимо за живот далеч от хорските очи.

„Колко ли е самотно да работи човек на такова място?“ — помисли си Уайт.

— Пристигнахме, господа. Обадох се на шефа. Заподозреният ни чака на кея. Ще слезем ли да го разпитаме?

— Не, колега! Ние ще слезем. Вие ще ни изчакате тук — сръза го Макс.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Слязоха от колата и закрачиха по пристанището, където имаше тълпа от хора, които бързаха нанякъде. Само един чернокос мъж, висок около метър и деветдесет, стоеше на кея, загледан в морето. Брадата му бе гъста и черна, изглеждаше все едно излязъл от гората.

— Добър ден — поздрави детектив Грийн. — Вие ли сте Адам Дженкинс?

— Да, детективите предполагам — отбеляза Адам и подаде ръка.

Бе силно ръкостискане, каквото Макс не бе очаквал. Това бе ръкостискане на човек, който нямаше какво да крие.

— Кажете, с какво мога да ви бъда полезен?

— Хайде да седнем в онова барче отсреща — предложи Хънтър.

Седнаха на дървена маса с бяла покривка. Поръчаха си кафе и вода.

— Кажете ми първо, къде бяхте вечерта на 28 юли?

— Когато са убили бившата ми съпруга ли? Чакай да помисля... Бил съм тук на работа.

— Какви бяха отношенията ви с жертвите? — попита Хънтър.

— Не ги харесвах особено. Да не кажа, че ги мразех. Няма да лъжа, че бяхме в постоянна война.

— Каква беше причината за тази омраза? — попита Хънтър.

Огромният мъж вдигна вежди и се усмихна едва:

— Причината е, че кучката ми изневеряваше, докато аз се трепех като идиот.

— Разбирам. Значи не сте били в особено добри отношения?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Сервитьорката пристигна с поръчката. Те я изчакаха да се отдалечи, преди да продължат.

— Не, мразех ги. Това е истината. Постарах се да им вгорча живота. Няма да крия това, защото рано или късно ще го разберете.

— Значи сте имали причина да ги убиете — предположи Хънтър.

— Причина имах, но имам и алиби. Тогава бях на работа. Питайте отговорника.

— Имаха ли врагове? Някой, който би им причинил това? — попита Хънтър.

— Не и такива, за които аз да знам. Аз обаче не знам всичко. Не следя личния им живот и честно казано, не ме интересува вече.

— Вие срещате ли се с някоя дама? — попита Макс.

— Да, казва се Карла Браун.

— Къде живее?

— Живее тук в Сан Хосе, ще ви дам адреса, ако искате да я разпитате, но аз не мисля, че би направила подобна глупост.

— Оставете мисленето на нас — отбеляза Хънтър и получи за награда убийствен поглед от Адам.

— Приятно ми е да си бърбим, но имате ли още въпроси, защото трябва да се връщам на работа? — сръза ги той.

— Засега не. Само напишете името на вашата приятелка и адреса на този лист. Само ще ѝ зададем няколко въпроса.

Адам взе листа. Написа името и адреса. Почеркът му бе разкривен с много големи букви, типично за мъж с неговото телосложение.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Много ви благодаря за съдействието. Може ли вашият номер, ако имаме някакви въпроси към Вас? — попита Макс.

— Да, разбира се.

Адам взе отново листа и написа отдолу името и мобилния си номер.

— Сега свободен ли съм? — попита той раздражено.

— Да, господин Дженкинс. Ще се чуем пак — отговори му Макс.

— Вижте, аз не ги харесвах, но не бих ги убил, не съм такъв тип.

Хънтър само го удостои с един поглед и си помисли:

„Кой ли би си признал дори и да е такъв тип.“

Усмихна се на себе си и пожела лек ден на Адам, като го изпрати с поглед. Качиха се в полицейската кола.

— Накъде? — попита Хуан.

— Карай към хотела — отговори Макс.

— Разбрано. Какъв е планът за утре?

— Ще посетим една дама. Чакай ни в 9 часа пред хотела.

— Разбрано.

Фордът потегли, а Макс отбеляза Адам Дженкинс като малко вероятен извършител. Все пак щеше да провери алибито му още утре, а и нямаше информация да е познавал предишната жертва.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 15
ЕХО ОТ МИНАЛОТО

Тъмна нощ. Дара лежеше на леглото си, свита на кълбо. Тя не спеше. Загледа се в уличната лампа и в дърветата, чиито очертания хвърляха сянка на дървения под в стаята ѝ. Пердетата бяха дантелени, шкафовете и леглото — дървени с цвят на череша, което никак не се нравеше на Дара. Тя сега спеше в стаята на майка си, която нейните родители бяха запазили непокътната. Имаше стари нейни снимки от времето, когато е била щастлива и винаги усмихната. Когато е живеела тук в тази къща. Тя все още е била безгрижно дете, чиито проблеми са били момчетата и училището. Дара си мислеше колко много са се променили нещата точно благодарение на едно от тези момчета, как любовта бе способна да съсипва животи. Никога не искаше да се влюбва и макар че бе станала красива млада дама с коса дълга и тъмна, фигурата ѝ бе слаба, много привлекателна. Тя отбягваше момчетата. Те също не смееха да я доближат. Държаха се на разстояние, вероятно благодарение на мрачното ѝ излъчване.

Макар напоследък да се опитваше да се държи добре, нерядко ставаше предмет на подигравки в училище заради мрачния си характер. Популярните момичета ѝ се подиграваха, а момчетата се смееха угоднически. Блъскаха я по коридора. Много често ядеше бой заради нежеланието си да отговаря на техните въпроси. Нейните добри оценки още повече влошаваха нещата и съученици ѝ още повече я мразеха. Тя бе забелязала погледите на момчетата. Знаеше, че има власт над тях,

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

въпреки угодничеството им на техните популярни приятелки, те я гледаха с желание винаги, когато никоой не ги гледаше.

Дара обличаше невзрачни и строги дрехи, като бяла риза и дълга до коленете пола или черни дънки и черна блуза, с надеждата, че ще прави колкото се може по-малко впечатление на съучениците си. Това не помагаше, понеже хормоните им бушуваха непрекъснато и тя само се молеше мъчителките ѝ да не забележат това. Те обаче бяха забелязали. Измъчваха я при всеки удобен случай, бавно и методично с усърдието на палач, който измъчва жертвата си.

Дара седна и изпъна крака. Бе се схванала след дългото лежане на леглото, косата ѝ бе разбъркана и сплъстена, а лешниковите очи подпухнали от непрекъснат плач. Нощницата ѝ бе измачкана и имаше особена миризма на застояло, което се очакваше, предвид колко дълго бе лежала в нея, без да я смени. Огледа се и видя разбърканите чаршафи в леглото си. Дрехите ѝ лежаха на купчина на пода. Не бе хапвала нищо от дни. Изведнъж усети зверски глад. Стъпи с боси крака на хладния под и потръпна от контраста с горещия нощен въздух. Прекоси стаята и отключи вратата внимателно, за да не събуди някой в къщата. Тръгна тихо по стълбите надолу, отвори вратата на хладилника и се загледа вътре. Извади фъстъченото масло и хляб. Намаза две филии, сипа си мляко в чаша. Седна на масата в кухнята, загледала в откренатия прозорец. След като приключи, изми чинията и я прибра на мястото ѝ. Не искаше никоой да знае, че е ставала през нощта. Може би желанието ѝ да яде би накърнило паметта на нейните близки и би смутило баба ѝ и дядо ѝ.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Понечи да тръгне нагоре по дървените стълби с причудливия парапет с цветя на него, твърде претрупан за нейния вкус. Спря. Загледа се през кухненския прозорец. Сред дърветата имаше завързана стара люлка, която някога е била в центъра на детските игри на майка ѝ. Дара усети хлад. Побиха я тръпки, въпреки че навън не се виждаше и полъх. Люлката се залюля бавно и постепенно все по-бързо, докато накрая се люлееше с бясна скорост. Дара остана без дъх, загледана в люлката. Понечи да тръгне, но не можеше да помръдне. Изведнъж люлката спря, толкова внезапно, колкото и започна. По улицата се зададе бял пикап, който се движеше бавно и отмина. Това извади Дара от вцепенението и тя се втурна от кухнята към голямото бяло антре. Отвори тежката дървена врата и изскочи навън боса по бяла нощница. Очите ѝ отново бяха пълни със сълзи. Вече навън тя прошепна тихичко:

— Мамо, мамо! Знам, че си ти! Моля те, не си отивай, поговори с мен.

Нещо изшумоля тихичко зад нея. Обърна се бързо, но не видя нищо:

— Мамо, съжалявам. Много ми липсваш, моля те, покажи се! — Дара вече хлипаше неудържимо.

В далечината видя силует на висока жена с дълга коса, втурна се нататък, като се препъваше на всяка крачка.

— Моля те, мамо, не си отивай!

Фигурата изчезна толкова бързо, колкото се бе и появила, а Дара се обърна назад и погледна люлката. Вече нямаше и помен от движението, което бе видяла преди. Дали не полудяваше? Защо ѝ се бе случило това? Миг по-късно Дара чу зад себе си шепот:

— Дара, Дараааа. Бягааааай!

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Космите на врата ѝ се изправиха. Тя се закова на място. Не смееше да се обърне и да погледне кой стоеше зад нея. Миг по-късно през пелената на вцепенението си, в далечината чу собствения си вик.

След няколко минути вратата на къщата се отвори и отвътре изскочиха баба ѝ и дядо ѝ. Те бяха все още боси и по пижами, с разрошени коси и объркан поглед. Баба ѝ се втурна към нея и я прегърна.

— Дара, миличка, какво се е случило? Защо си навън по това време?

— Бабо... аз... аз я видях! Аз я видях... — Дара хлипаше.

— Кого видя, миличка? — попита загрижено баба ѝ.

— Бабо, аз видях! Видях мама! — изкрещя момичето.

— Сънувала си, слънчице! Моля те, успокой се.

— Не, не съм — извика Дара. — Тя беше тук. Седеше на люлката ето там. После я видях там до пътя.

— Моля те, Дара, майка ти е мъртва. Успокой се, миличка.

— Аз я видях! Бабо, тя защо не ме изчака, бабо? Аз искам да отида с нея. Толкова много ми липсва, искам при нея! Бабо, защо аз оживях?

— Дара, миличка, не говори така! Всичко ще се оправи. Ти ще се оправиш. Има причина да си жива. Хайде да влезем вътре.

— Не! Искам да видя мама! — Дара се изплъзна от прегръдката на баба си и се затича към пътя, където бе видяла майка си само преди миг.

Озова се на средата и се огледа с надежда. По пътя се зададе белият пикап, който този път се движеше с бясна скорост. Чу се удар. Миг по-късно момичето лежеше на земята. Шофьорът спря. Бе възрастен човек с бяла брада.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Той се паникьоса и започна да говори несвързано. Баба ѝ се втурна към момичето, което едва си поемаше въздух, и се надвеси над него. Дара видя жената с бялата рокля, надвесена над нея, и се усмихна искрено, за пръв път от години:

— Мамо, вземи ме с теб, мамо.

После светът се завъртя и Дара потъна в прегръдката на забравата.

Дарън спеше в килията. Сънува семейството си. Събуди се с вик. Погледна в прозореца и видя детска фигура, която гледаше право към него.

— Не, това е невъзможно. Защо си дошъл? Кейс, ти наистина ли си тук?

Детската фигура си стоеше все така, а очите му го наблюдаваха с нескрито любопитство. После Дарън чу глас от недрата на земята:

— Татко... ти ще умреш.

Дарън усети как се скова! Не можеше да помръдне, усещаше за пръв път истински ужас. Те щяха да го чакат отвъд, за да си отмъстят! Страх го бе от смъртта. Страх го бе от причиненото и от възмездието. Изпита ужас не толкова от смъртта, колкото от това, което го чакаше отвъд. Помисли си отново за Дара и заплака тихо. Никой не можеше да му помогне, той сам бе докарал тази си съдба. И какво право имаше да се сърди на дъщеря си? Може би все пак лудостта би била едно спасение за него? Може би това би облекчило краткия му живот поне за малко?

Легна на леглото в килията и обърна гръб на прозореца. Обърна гръб на стореното от него. Затвори очи, за да забрави. Болката в сърцето му обаче не стихна. Тя бе там завинаги, сякаш щеше да бъде там и след смъртта му.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 16
РАЗСЛЕДВАНЕТО

Детектив Грийн се събуди рано тази сутрин. Острата миризма на мухъл му припомни къде се намира. Бе в евтин хотел в Сан Хосе, който бе близо до морето. Облече се старателно. Избръсна се и слезе до бара да си вземе кафе без захар. Някога го обичаше със захар, но сега му се налагаше да го пие така заради преддиабетното състояние, което му бе открито наскоро и заплахата, че ако не изпълнява стриктно предписанията на лекарите, скоро щеше да се сдобие със захарен диабет. Това щеше да влоши и без това не особено щастливия му и самотен живот.

Слезе долу в бара и поръча две кафета, едното за Хънтър с мляко и захар, едното за него, само с мляко. Сервитьорката бе хубава дама с прекрасни сини очи и черна коса. Тя му се усмихваше и очевидно флиртуваше с него , за да получи бакшиш. Явно с костюма си изглеждаше необичайно в този хотел и в бара. Грийн заразглежда менюто и реши да си поръча бекон с яйца. Часът вече бе 8 и 30, когато колегата му Уайт Хънтър се появи в бара. Бе облечен в синя тениска и дънки, а косата му бе грижливо сресана. Той седна срещу Макс и взе менюто от ръцете на колегата си:

— Няма ли да кажеш поне едно добро утро, Уайт? – смъмри го Грийн.

— Добро утро. Гладен съм като вълк. Отвратително място. Хайде да се постареем да си тръгнем днес – измърмори Хънтър под носа си.

— Ще разпитаме гаджето на Адам Дженкинс и си тръгваме.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Сервитьорката дойде и този път насочи вниманието си към Уайт, изведнъж загубила интерес към по-възрастния му колега.

— Избрахте ли? Какво да бъде за вас? – попита тя.

— Да. Един бургер с пържени картофи и кола. Благодаря , красавице – намигна ѝ весело той.

Дамата се изчерви и сведе поглед. Макс усети как го напушва смях. Уайт винаги флиртуваше открито с дамите, даже и със сериозна дама като Нора Норман. На нея изглежда понякога флиртът ѝ харесваше, но се опитваше да го скрие. „Биха били хубава двойка“ – помисли си Грийн с известна ревност.

— А невзрачният му колега ще иска яйца с бекон и пълнозърнеста питка. Благодаря – обади се Макс.

Двамата млади се изсмяха искрено, а Макс им намигна.

— Също така искам и сметката, тъй като имаме много неща за вършене – обади се Хънтър.

Гледаха я как се отдалечава, когато Хънтър поде разговор:

— Мислиш ли, че мъжът от вчера, този Адам Дженкинс, би могъл да е нашият убиец?

— Нямам такова усещане. Струва ми се недодялан, би оставил много улики според мен. Нашият убиец е методичен и не оставя никакви или почти никакви следи след себе си. Също така двете жертви в гората са упоени според мен, защото по тях има твърде малко следи от борба. Нора в момента изследва кръвта им за упойващи вещества. Човек би казал, че убийствата са били планирани, като изключим първото убийство.

— И аз мисля, че търсим хладнокръвен убиец и той вероятно не е нашият човек – съгласи се Уайт.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Сервитьорката им донесе поръчката и сметката. Хънтър извади една банкнота от петдесет долара и ѝ каза да задържи рестото, при което тя светна и моментално загуби интерес към младия си обожател. Благодарни и отиде да флиртува с друг клиент, който току-що се бе настанил през две маси от тях. Хънтър се ухили ехидно:

— Изведнъж загуби интерес! Видя ли на каква трансформация са способни парите.

— Ти затова ли само флиртуваш, без да задълбочаваш отношенията си с нито една дама? – попита Макс с нескрито любопитство.

— Ами да, всички са еднакви, интересуват се само от пари.

Двамата закусиха, без да си кажат и дума повече, и излязоха от хотела. Отвън вече бе паркирана колата на колегата им Хуан Рикардо. Той ги погледна с нескрита ненавист.

— Закъсняхте с 15 минути. Нали знаете, че си имам и друга работа, освен да ви возя насам-натам?

— Извинявай, изгубихме представа за времето – ухили се Хънтър с типичната си безгрижна усмивка.

— Хайде, качвайте се и да тръгваме. Тя работи като барман в едно заведение в центъра на града.

Детективите се качиха отзад в колата и заразглеждаха улиците на непознатия за тях град. Хората крачеха забързано, всеки вгълбен в неговите проблеми. Слънцето напичаше ужасно, а бе едва сутрин. На обяд щеше да стане непоносима жега. Блоковете в центъра на града бяха разноцветни и весели, за разлика от хората му.

Бяха попаднали в поредното задръстване. Шофьорът им, очевидно раздразнен, мърмореше нещо под мустак и натискаше клаксона. Когато приближиха първите коли в

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

колоната, видяха няколко патрулки, един голям джип и лека кола, които се бяха сблъскали челно. Прозорците им бяха счупени и имаше кръв по едната кола. Някой не си бе сложил колана. Щеше да е цяло чудо, ако нямаше починал в тази катастрофа.

Преминавайки покрай мелето, Макс си помисли , колко кратък бе животът и как всеки един ден би могъл да бъде последен. Изведнъж му стана тъжно за децата му. Обеща си днес да им се обади и да им каже колко много ги обича. Съжали, че бе поставял работата си на първо място толкова дълго време.

Вече се движеха по крайбрежния булевард, а Макс се загледа в морето. Вълните му се разбиваха яростно в скалите , в контраст с морето, с което той бе свикнал в Сан Диего. Тази дива красота му допаднаше повече от измамно опитоменото море, пълно с туристи. Така бе и с жените, Макс харесваше диви, неопитомени и даже груби дами, в които нямаше и капка измама. Този му вкус му бе изиграл лоша шега със съпругите му, защото такива жени не се примиряваха с неудобствата лесно и той трябваше да очаква подобен развой на нещата.

Стигнаха до един ресторант на брега на морето, точно над скалите. Хуан Рикардо спря колата на паркинга. Посочи им мястото с типичната за него досада и отбеляза:

— Тук работи вашата заподозряна, на бара. Аз ще ви изчакам тук на паркинга.

— Благодарим за возенето – отбеляза Хънтър.

Хуан за пръв път се усмихна и каза:

— Няма за какво, все пак сме колеги.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Това шокира Макс. Той се обърна към Хънтър и му намигна многозначително, докато крачеха към ресторанта:

— Ти определено знаеш как да се подмажеш и на мъж. Как успяваш?

— Ами не ги гледам постоянно намръщено, като теб. Всеки има нужда от човешко отношение. Не се обиждай, но се чудя как изобщо си се оженил и то два пъти – усмихна се Уайт.

Влязоха в ресторанта. Масите вътре бяха дървени, наредени една до друга. Вместо столове , имаше пейки с кожена тапицерия. Покривките бяха кремави, а върху всяка маса имаше сини изкуствени цветя, което се стори на детектив Грийн като проява на лош вкус. Ресторантът бе празен. Само възрастен мъж седеше до прозореца и гледаше замечтано морето. Пред него имаше чаша кафе. Видно не бързаше за никъде. Зад бара стоеше приятно закръглена дама с изрусена коса, висока около метър и шейсет. Бе облечена в червена, леко изрязана блуза и тесни черни дънки, които подчертаваха пищната ѝ фигура. Косата ѝ бе дълга до кръста, а цветът ѝ – светлорус, почти бял, а боята бе нанесла необратими поражения по нея. Скоро не е била боядисвана, тъй като корените ѝ бяха издайнически черни. Бе гримирана ярко, с черна очна линия и спирала, което правеше кафявите ѝ очи да изглеждат още по-малки, отколкото бяха всъщност. Червилото ѝ бе яркочервено и никак не отиваше на малките ѝ устни.

Двамата детективи се приближиха до бара и седнаха на високите столчета пред нея. Тя се приближи до тях и ги попита:

— Какво ще желаете?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Лъхна ги неприятен дъх на цигари, когато заговори.

— Добър ден. Вие ли сте Карла Браун? – попита детектив Грийн.

— Аз съм. А вие кои сте?

— Ние сме детективи от отдел "Убийства". Аз съм Макс Грийн, а това е колегата ми Уайт Хънтър.

— Приятно ми е! Сигурно искате да говорим за съпругата на Адам! Чух, че е била убита...

— Вие познавахте ли дамата лично? – попита Макс.

— Срещала съм я веднъж. Не я харесвах, струваше ми се префърцунена. Определено не бе жена като за Адам – отговори Карла.

— Къде бяхте на 26 юни през нощта? – попита Макс.

— Ами вижте, аз бях в Сан Антоан, на гости на една приятелка. Знам, че е странно, но точно тази нощ тя беше на работа. Работи в един фитнес в града.

— Значи нямате алиби и сте били в града? – отбеляза Хънтър.

— Ами така изглежда, но не съм виждала двойката там. Аз нямам причина да ги убивам. Знам, че изглежда странно, но не искам да ви лъжа.

— Адам не се е разбирал с бившата си съпруга, доколкото разбрах?

— Ами, не я харесваше особено. Бе му изневерила , докато са били заедно – отвърна Карла.

— Вие също не сте я харесвали – отбеляза Макс.

— Ами да, няма защо да ви лъжа, мразех я. Умееше да изкара Адам от равновесие, както никоя друга. Не бих я убила обаче, не съм такъв човек.

— Можем ли да поговорим с вашата приятелка в Сан Антоан? Бихте ли ми дали име, адрес и телефонен номер? – попита Уайт.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Да, разбира се.

Тя написа името Киара Милър на един лист, както и телефонния ѝ номер и адреса в Сан Антоан. Макс ѝ благодари , прибра листа в портмонето. Излязоха от ресторанта. Качиха се в колата на Хуан Рикардо, помолиха го да ги закара до хотела. Събраха си багажа и отидоха на аерогарата. Хванаха първия самолет за Сан Антоан.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 17
ПРОШКАТА

Дарън се събуди сутринта. Бе се свил в неудобното легло, обърнат към стената. Не искаше да гледа прозореца, от който вчера го гледаше усмихнатото лице на неговия син. Всяка следваща сутрин събуждането бе все по-мъчително. Вече не се надяваше на прошка от дъщеря си и сърцето му се късаше. Преди никога не бе вярвал в задгробния живот, а днес се надяваше да е бил прав. Страхуваше се до смърт от това, което бе сторил. Ужасяваше се, че трябваше да се сблъска с убитите от него хора, някога обичани до болка. Не искаше да се събужда. Почти не ядеше. Всеки следващ ден го приближаваше все по-близо и по-близо до смъртта. Той се страхуваше от това, чувстваше как губи разсъдъка си. Нямахме подкрепа от никого. Това го убиваше бавно, но сигурно.

Вратата на килията се отвори с трясък и пазачът извика с обичайния заплашителен тон:

— Ставай! Имаш посетител!

Дарън се изправи с мъка, без да каже и дума. Пазачът му сложи белезниците. Той тръгна с бавна и несигурна крачка. Кой ли бе дошъл? Дори адвокатът му изпрати писмо, в което се извиняваше, но молеше Дарън да си намери друг защитник поради „неотложни ангажименти”. Всъщност, „неотложните ангажименти” бяха свързани с избухването му онзи ден. Милър бе видял промяната в очите на единствения му приятелски настроен човек. Адам бе установил, че този, когото защитаваше, бе чудовище, а никой не искаше да има общо с хора като него. Дарън дори не го обвиняваше. Бе

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

доволен, че след стореното от него, поне за кратко, той не беше сам. Имаше някой на негова страна, поне за кратко. Краят му бе една идея по-лек и не толкова самотен.

Само след два дни го очакваше изпълнението на смъртната присъда. Той вече знаеше, че смъртта му щеше да бъде самотна и страшна. По-страшната присъда обаче бе на дъщеря му. Тя трябваше да живее с тази болка до края на съзнателния си живот. Дали някога щеше да намери покой?

Скоро стигнаха до залата за свиждания. Дарън се огледа нетърпеливо и видя, че в ъгъла бяха седнали майка му и баща му. Майка му, леко пълничка жена, винаги с огромна усмивка на лицето си, изглеждаше отслабнала и съсипана от мъка. Бялата ѝ коса, иначе винаги грижливо фризирана, сега бе просто прихваната на конска опашка. Дрехите, които преди бяха винаги цветни и весели, сега бяха безвкусно избрани и черни. Той погледна ръцете ѝ. Тези ръце, които нежно го бяха милвали, винаги меки, с поддържани нокти. Сега кожата им бе прозрачна и се виждаше как треперят едва забележимо. Дарън изпита болка от тази гледка. Бе съсипал жената, която някога обичаше до болка, и която бе инвестирала време и усилия в единствения си син. Сега всичко бе загубено. Животът ѝ бе загубил смисъл. Баща му, някога строг мъж с безупречни обноски, уважаван лекар, винаги костюмиран и перфектно облечен, сега изглеждаше смачкан, смален човек, изнервен до крайност. Косата му, до последно бе запазила черния си цвят, сега бе прошарена и изглеждаше мръсно сива. Той почукваше нервно по масата и се оглеждаше ядосано наоколо. Достолепният

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

мъж, висок метър и деветдесет, сега изглеждаше дребен и жалък невротичен старец.

Дарън изпита страх от срещата си с тях, както някога, когато бе дете и направеше някоя беля, и чакаше наказанието си. Разликата бе, че сега стореното от него бе грозно и непоправимо. Милър наведе глава, усетил погледите на родителите си. Не можеше да ги погледне в очите. Седна срещу тях и заби поглед в масата.

— Имате 20 минути – излая пазачът зад него.

Дарън не смееше да погледне родителите си, не можеше да каже нищо. Мълчеше и чакаше. С всяка изминала минута, мълчанието ставаше все по-непоносимо, и накрая майка му заговори първа:

— Дарън, как си? Изглеждаш отслабнал, не се ли храниш?

— Има ли значение това, мамо? – отвърна Дарън.

— След два дни ли ще бъде присъдата? Какво стана с адвоката ти, няма ли да обжалвате? – попита баща му.

— Защо да обжалвам? За да удължа агонията ли? Няма смисъл. Адвокатът ме напусна поради неотложни ангажименти. Явно му е дошъл здравият разум.

— Да намерим друг адвокат? Можем да пледираме невменяемост? – отвърна Дейн Милър.

— Не, татко, не искам никакви адвокати повече – отвърна Дарън.

— Дарън, аз не мога да загубя и теб. Как ще го преживея? – проплака Вивиан. – Синко, защо го стори? Как можа да ни причиниш това?

Настъпи гробна тишина. Дарън се почувства безсилен пред майчините сълзи и искаше както някога просто да прегърне майка си и да забрави всичко. Сега това бе

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

невъзможно. Той знаеше, че този път бе извършил немислимо, чудовищно деяние.

— Не знам как се случи, мамо – отвърна той с въздишка. – Аз просто си изгубих ума. Алис ме заплаши, че ще ми вземе децата и аз откачих. Съжалявам за стореното. Искане ми се да върна времето назад, но това е невъзможно. По-добре да умра. Не мога да живея така! – проплака Дарън.

Сълзите се стичаха по бузите му и той отново се почувства като виновно дете. За пръв път погледна майка си в очите. Тя също плачеше. Дарън прошепна тихичко:

— Мамо, страх ме е! Не искам да умра!

— Синко, хайде да обжалваме – намеси се баща му. – Можем да забавим присъдата, да си дадем още време.

— Не, татко, няма за какво да живея повече. Дара не ми прости, аз нараних всички. Как би могла да ми прости?! Моля ви, грижете се за нея. Не я оставяйте сама, погрижете се да е добре.

— Добре, синко. Ще направим всичко възможно да се видим с нея – отвърна Вивиан през сълзи. – Не трябваше да се жениш за Алис. Тя бе твърде властна. Помниш ли, че някога ти казвах, че това ще ти изиграе лоша шега.

— Мамо, моля те, вината е само моя, не е на Алис. Аз ѝ изневерих и бях глупак – проплака Дарън.

В същото време неволно погледна прозореца зад родителите си. Отново видя лицето на Кейс, залепено за стъклото. Бе блед и се усмихваше през сълзи. Устните му се раздвижиха и оформиха едно безмълвно:

— Ти ще умреш, татко. Аз ще те чакам.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Дарън извика и затрепери от ужас. Пазачът се приближи и понечи да го изведе, но Вивиан го помоли да го остави още няколко минути.

— Какво има , Дарън? Моля те , успокой се. Каж ми, какво става с теб?

— Аз видях Кейс! – проплака Дарън. – Той каза, че ще ме чака да си отмъсти. Мамо , страх ме е. Моля те, прости ми!

Вивиан се разплака. Детето ѝ губеше разсъдъка си! За всичко това бе виновна Алис, тя го знаеше. Всичко се бе объркало непоправимо, бяха загубили най-важното. Сега синът ѝ искаше прошка и тя не можеше да му откаже, тази единствена утеха:

— Прощавам ти, Дарън. Успокой се.

— Времето ви свърши – обяви пазачът.

— Ще дойдем пак! Синко, дръж се, ще обжалваме – обяви нетърпящият възражение глас на баща му. – Ще пледираме невменяемост.

Дарън се усмихна през сълзи и за пръв път видя светлина в тунела. Може би така щеше да избегне срещата със сина си. Върна се обратно в килията. Почувства се сякаш някой бе свалил малка част от товара от плещите му. Може би сега нещата щяха да се оправят. Сега той имаше подкрепата поне на своите родители. Може би можеха да убедят и Дара, да му прости.

В същото време , в болницата , Дара отвори очи и се огледа наоколо. Бе настанена в една стая, цялата в бяло. На ръката си имаше абокат, а до нея на стол седеше психоложката ѝ. Тя я погледна и се усмихна топло:

— Здравсти, Дара. Как си днес?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Ами всичко ме боли – простена Дара.

— Нормално е. Помниш ли какво се случи снощи?

— Аз видях мама – простена Дара.

— Да, баба ти ми каза. Затова ме извика да дойда тук.

— Къде е мама? Защо ме изостави? – проплака Дара.

— Миличка, нали помниш, че майка ти е мъртва, няма как да е била тя... – отвърна дамата със спокоен и уверен глас.

— Но... аз я видях! Искам с нея! Липсва ми тя и Кейс.

— Знам, миличка, но повярвай ми , с времето всичко ще се оправи. Аз съм сигурна в това.

— Не мисля така, не ми се и говори за това – отвърна Дара и обърна гръб на психоложката.

Дамата излезе навън и усети как в сърцето ѝ се надига тревога за това момиче, което вече усещаше като своя дъщеря. Джесика искаше да ѝ помогне, да я приласкае, както само една майка би могла да утеши детето си. Как би могла да го стори, след като усещаше само студ от отсрещната страна? Как да помогне на това дете, което бе станало като нейна дъщеря . Реши засега да я остави да се възстанови. Не искаше да ѝ предписва медикаменти, защото ги мразеше и не вярваше в тях, но нямаше да се откаже от Дара.

Пред вратата я чакаха бабата и дядото на Дара. Жанин се обърна и попита:

— Как е внучката ми?

— Ами... има халюцинации. Не пожела да говори с мен – отвърна Джесика.

— Как да ѝ помогнем? – попита Жанин.

— Просто бъдете до нея, това е всичко. Срещата с баща ѝ, явно не ѝ се отрази добре. Аз утре ще дойда пак, няма да я оставя сама.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Благодаря ти за всичко, Джесика – отвърна Жанин.

— Няма за какво, аз обичам Дара. Ще се грижа за нея, когато мога.

Джесика си тръгна със свито сърце. Любовта ѝ към Дара замъгляваше разсъдъка ѝ. Тя не можеше адекватно да помогне поради собствените си чувства. Реши да се консултира със свой колега и да го запознае със случая, иначе можеше да се случи необратимото и завинаги да загубят Дара.

Жанин влезе в стаята и седна до внучката си. Виждаше как тя се бе свила на кълбо и тихичко ридаше. Сега изглеждаше малка и ранима, както преди. Очите ѝ бяха затворени, а клепачите мокри. Освен няколко натъртвания, нямаше нищо счупено, но я задържаха в болница под наблюдение, поради възможност от вътрешни разкъсвания. Проклет да бъде така наречения ѝ баща! Той винаги е бил човек, който мисли само за себе си и за никой друг. Връзката му с Алис беше обречена. Жанин никога не бе го харесвала, нито него, нито родителите му. Същите тези хора винаги оправдаваха сина си, който не бе виновен за нищо в техните очи. Вивиан Милър бе направила живота на дъщеря ѝ ад от самото начало. Сега обаче в ада щеше да гори синът ѝ за всички мъки, които причини на нея и дъщеря ѝ.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 18
ДРУГАТА ЖЕНА

Тази сутрин Ани се събуди при първото позвъняване на алармата. В стаята бе ужасно топло. Климатичната инсталация на проклетия блок отново бе отказала. С мъка се измъкна от леглото и се приближи до прозореца. Настъпи нещо твърдо. Оказа се дистанционното на 32-инчовия телевизор, който стоеше, закачен на стената, точно над шкафа за бельото. В стаята, както и в шкафите, цареше вечна бъркотия. Бе чисто, но Ани никак не я биваше в подреждането. Цареше хаос в къщата, ума и живота ѝ. Като единствено дете на грижовни родители, които винаги гледаха да улеснят живота ѝ, тя не бе полагала кой знае какви грижи за къщата и никак не обичаше да подрежда. Също така и не се научи да готви. Купуваше редовно хамбургери и пържени картопки от "Макдоналдс", който за по-голямо удобство бе отсреща през улицата и правеше нейните жалки опити да му устои неуспешни. Това се отразяваше пагубно на фигурата ѝ, което Ани се опитваше да скрие, не особено сполучливо, под широки дрехи, с които изглеждаше по-едра и по-възрастна. Истината бе, че тези дрехи не ѝ помагаша да изглежда творчески интелигентна, както тя си въобразяваше.

На нощното ѝ шкафче стоеше криминален роман, който тя четеше в момента. Макар и романтична натура, Ани никак не обичаше сладникавите любовни истории, в които щастието бе пълно, хората винаги перфектни, а животът приказка. Около леглото ѝ имаше рафтове, пълни с книги, на пода стоеше лаптопът. Малко

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

остарял, поодраскан, но все още вършеше работа и тя не би го заменила за друг по-нов.

Ани вече чакаше поредното сутрешно обаждане от майка си. Те си бяха близки напоследък, както никога преди. Навремето отношенията им бяха обтегнати. Имаха скандали всеки ден, заради опитите на Ани да се опълчи срещу родителите си и невъзможността на майка ѝ да приеме това бунтовничество от единствената си дъщеря. С течение на времето , Ани бе разбрала, че в живота си има приятели, но те се брояха на пръстите на едната ѝ ръка и майка ѝ бе най-добрата сред тях. Сближиха се още повече след неочакваната смърт на баща ѝ, който до онзи момент никога не бе боледувал явно. Това съкруши и двете, и те се хванаха една за друга, осъзнали, че семейството им никога нямаше да бъде пълно, но поне имаха все още себе си. Оттогава Ани започна да търси още повече човек, който да ѝ бъде сродната душа. Нейната представа за любов бе по-скоро прагматична. Тя искаше човек, с когото да се чувства удобно, такъв , който да разбира нейните странности и да я обича въпреки тях. Отчаяно искаше да създаде семейство и да има деца. Може би това я бе тласнало в прегръдките на Джон. Бе го обикнала за краткото време, в което бяха заедно. За такава любов само бе слушала до този момент , любов , която те завърта във вихъра си и не те оставя до края. Не го обичаше само , защото бе красив. Той бе интелигентен, начетен и много галантен. Държеше се с нея като с принцеса. До момента, в който не бе споменала обвързване. Тогава той охладня, така, от нищото. Държеше се сякаш умираше от страх от обвързване. В последните няколко дни, в които го бе видяла, погледът му бе хладен, в очите му се четеше едва

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

прикрита омраза. Започна да я отбягва и да я провокира. Търсеше скандал в най-малките нейни „прегрешения“. Изходът от тази промяна бе ясен. Тя знаеше, че има друга. Бе сигурна в това, както бе сигурна, че го обичаше. Болката я заслепи. Започна да се държи нелепо. Причакваше го при всеки удобен случай , да му напомни за себе си. Имаше някаква детинска надежда, че може би щеше да промени мнението си. Искаше да му покаже колко много държеше на него. Истината е, че от любовта му към нея не бе останало нищо. Сега той изпитваше страх от нея, необясним, ирационален страх. Бе се превърнала в негов преследвач и се страхуваше от реакциите си. Страхуваше се, че бе прекалила. Силните чувства я бяха заслепили и тя не можеше да контролира поведението си, до момента, в който той не извади ограничителна заповед срещу нея. Това отрезви Ани и тя реши да се откаже от него. Наблюдаваше го отдалеч. Виждаше как различни момичета идваха у дома му. Покоро бе видяла само силуетите им. Бе там и в онази нощ, когато бе убит. Гледаше го от колата си, удобно скрита в сянката на дървото. Видя как една жена влезе при него, но не можеше да я опише, защото бе твърде тъмно. Бе видяла само очертанията на силуета ѝ. Не я видя как излиза, но изведнъж бе станало тъмно и тихо в къщата. Ани взе необяснимото и до този миг за нея решение , да влезе, да им потърси сметка. Да се изправи срещу съперницата си за провалените взаимоотношения с любимия ѝ.

Слезе от колата и натисна бравата на вратата. Знаеше, че Джон не обича да се заключва. Кварталът бе спокоен без никаква престъпност. И този път бе отключено. Качи се по стълбите на втория етаж. Влезе право в спалнята.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Уличната лампа осветяваше стаята и тя видя добре кръвта. Позна символа на Астарот, написан с кръв. Изпищя. Запуши устата си с ръка и се вцепени. Как бе възможно това? Кой го бе нарисувал? Джон не беше в спалнята. Ани се втурна да го търси. Може би той все още бе жив! Може би би могла да го спаси! Погледна в другата стая, огледа кухнята, където цареше бъркотия. Не го намери никъде и Ани се върна в спалнята му. Влезе в банята. Там го завари, окървавен и бездиханен във ваната. Приблужи се. Докосна ръката му. Бе леденостудена. Ужасена, изскочи от стаята. Не помнеше как се бе озовала навън. Бе бяла като сняг. Запали колата и изчезна с мръсна газ. Чак след като се прибра вкъщи, се поуспокои. Взе топла вана. Осъзна, че бе вдигнала твърде много шум. Може би съседите я бяха чули и щяха да разкажат на следователите за нея. Какво щеше да прави сега?! Умираще от страх, че ще я разпитват за този случай. Не можеше да им каже, че онази нощ е била там. Как щеше да даде обяснение за присъствието си в къщата на Джон? При проверка несъмнено щяха да установят, че има ограничителна заповед срещу нея. Как щеше да оправдае поведението си онази нощ и всички предишни? От онази нощ , сънуваше кошмари. Убиваше Джон и виждаше окървавените си ръце. Тя не помнеше да е сторила това, но го сънуваше. Започна да се съмнява в себе си, в постъпките си. Не можеше да се познае! Ами ако наистина го бе сторила, изпаднала в пристъп на психоза и не помни? Звънът на мобилния ѝ телефон я извади от унеса. Въздъхна с облекчение и вдигна. Отреща чу гласа на майка си:

— Здравсти , миличка. Как си днес?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Добре, мамо. Малко ме боли главата, не спях добре тази нощ.

— Както и предната. Каж ми , има ли нещо? Знаеш, че на мен можеш да кажеш абсолютно всичко, нали?

— О да, мамо. Добре съм. Просто работя твърде много напоследък.

— Грижи се за себе си, Ани. Не яж гадните бургери, моля те, ще си докараш един куп болести. Яж повече плодове – смърти я майка ѝ.

— Ох, добре , мамо – отговори подразнена Ани.

— Казвам го за твое добро, мила. Аз те обичам и виждам, че се съсипваш. Кога най-сетне ще ми се довериш? Каж ми какво се е случило с теб?

— Нищо , мамо, просто имам много работа.

— Ох, добре. Ако има нещо, нали ще ми кажеш? Не крий от майка си! Ако аз не ти помогна, то кой би могъл?

— Добре , мамо, трябва да вървя на работа. Чао засега. Ще се чуем отново довечера.

— Чао, Ани. Звънни ми непременно, миличка.

Ани затвори телефона. Изпитваше страх, че майка ѝ ще разбере нещо. Тя я познаваше твърде добре. Бе ѝ трудно да каже на някого за онази нощ. Изведнъж ѝ хрумна идея. Може би можеше да намери онази жена, която бе с Джон онази нощ. Не би могла да отиде в полицията с информацията, която имаше, защото щяха да я заподозрат. Облече дрехите си, решена да разнищи случая. Щеше да отиде да говори с най-добрия приятел на Уилсън. Може би той би могъл да знае, с кого се виждаше Джон напоследък. Съжали, че не бе огледала дамата по-добре. Не предполагаше, че това ще се окаже толкова важно сега. Заклучи вратата на апартамента си

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

и слезе от десетия етаж с асансьора. Излезе на паркинга. Качи се в двуместния си "Смарт" и потегли. Пътува около час, за да стигне до работното място на Джон. Паркира. Влезе в асансьора. Слезе и поздрави колегите му, които я оглеждаха с нескрит интерес и подозрение. Скоро някой от тях щеше да се обади на детективите и да им разкаже всичко или поне това, което те знаеха. Това автоматично я превръщаше в основен заподозрян. Може би заради ирационалното ѝ поведение, необяснимо даже и за нея. Кой щеше да повярва на разказа ѝ за призрачното момиче, което влиза, убива нейния любим и се измъква обратно незабелязана от никого.

Влезе в офиса на Марк, затвори вратата след себе си. Марк я изгледа с нескрито любопитство и леко раздразнение.

— Здравсти, Марк.

— Какво искаш, Ани?

— Искам само да поговорим, Марк!

— Бих говорил по въпроса с ченгетата – обади се раздразнено Марк.

— Не съм го убила. Трябва да ми повярваш – проплака Ани.

— И защо да ти вярвам! Ти го преследваше, беше го страх от теб и сега се случил това.

— Марк, моля те! Не съм аз, кълна се. Защо бих дошла иначе? Моля те , помогни ми, разкажи ми, с кого се виждаше той напоследък?

Марк я погледна преценяващо и после въздъхна дълбоко:

— Остави ме на мира, Ани. Върви си, ще повикам охраната.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Не съм аз – продължи леко неуверено Ани и замлъкна да си поеме дъх. – Моля те, само ти можеш да ми кажеш, с кого е излизал. Нали и двамата искаме да открием убиеца?

— Ако говоря с някого, то това ще бъде полицията. Не ти вярвам и се махни от кабинета ми.

— Моля те, Марк, повярвай ми, не бих му посегнала, та аз го обичах толкова много.

Марк се изправи заплашително и погледна Ани право в очите. Тонът му бе леден и нетърпящ възмущение:

— Ани, играеш си с огъня! Ще повикам охраната да те изхвърлят веднага! Тръгвай, не искам да правим циркове.

— Но, кълна се, не съм виновна! Кажи ми поне коя беше онази красавица със сини очи, с която излизаше след мен?

— Остави ме на мира, махай се от очите ми, ненормална кучко! – задъха се Марк. – Ще разкажа всичко на полицията още днес! Ще те вкарат в затвора за много дълго!

— Моля те, изчакай малко, дай ми време.

— Не мога да повярвам, че те харесвах! Джон беше прав за теб. Ти си много луда. Убеден съм, че ти си виновна за всичко това – изкрещя той.

— Кажи ми поне как беше името на онази жена. Мисля, че работеше в някакъв ресторант, как му беше името?

— Няма да ти кажа нищо! – при което Марк вдигна телефона. – Може ли да дойде охраната? Трябва да ме отървете от един проблем.

— Не, моля те, чуй ме! – изхлипа Ани.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Няма да те слушам изобщо. Марш от кабинета ми! Да не си посмяла да ходиш в "Мексиканския ресторант"! – Той се сепна! Бе издал ресторанта, в който работеше София. Какво щеше да прави сега? Ами ако Ани я причакаше отвън и я наранеше по някакъв начин.

Миг по-късно вътре нахълтаха двама охранители. Ани ги изгледа невярващо. Никога през живота си не се бе чувствала толкова унижена, даже и когато Джон издейства ограничителна заповед срещу нея. Не изчака втора покана, излезе от кабинета на Марк без да се сбогува. Той я мислеше за виновна! Също така бе убедена, че ще отиде в полицията и ще я издаде още днес. Затова трябваше да побърза с разследването. Поне беше разбрала името на ресторанта. Сети се, че заедно с Джон често посещаваха „Мексиканския ресторант на Оскар“. Там имаше една красива сервитьорка, която нейният любим с интерес заглеждаше, заради което имаха чести скандали. Още сутринта мислеше да я посети и да поговори с нея. Сега се налагаше да отиде до редакцията, да довърши работата си по едно интервю, което имаше с кмета на Сан Антоан. Трябваше да се излъчи в новините тази вечер и затова не търпеше отлагане. Качи се в колата си и се разплака. Нямахше да е никак лесно да проведе собствено разследване. Всички мислеха, че тя е виновна и Ани не можеше да вини никого. Бе добра в работата си като журналист и ясно виждаше, че нещата никак не изглеждаха добре за нея. Бе в безизходица, как да оправдае поведението си спрямо Джон в последните седмици от живота му. Нямахше и никакво рационално обяснение за присъствието си на местопрестъплението онази нощ. Бе сигурна само в едно: каквото и да ѝ струваше, щеше да

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

пипне онази кучка, която му бе причинила това, стига да не я арестуваха преди това.

**П
О**

**С
Л
Е
Д
И
Т
Е**

**Н
А**

**Д
Е
М
О
Н
А**

ГЛАВА 19
ЛЮБОВТА

Тази сутрин Дара се събуди с главоболие. Откакто ѝ предписаха антипсихотичните лекарства, които тя мразеше, не бе виждала майка си. Чувстваше се като робот. Главата ѝ бе постоянно замаяна, но вече не бе тъжна и не плачеше толкова често, колкото преди. Успехът ѝ в училище се бе подобрил значително. Вече имаше приятели, които ѝ помагаша да не се чувства толкова сама. Не бяха особено популярни в училище, тъй като бяха най-умните деца и често предизвикваха омразата на съучениците си, тъй като успяваха да се справят успешно и с най-трудните изпити.

Дара мечтаеше да учи в колеж, но още не си бе избрала специалност. Затова се стараше оценките ѝ да бъдат добри. Искаше да се измъкне от този град и да избяга далеч от всичко, което познава, от ужаса, който я бе сполетял. Тук тя неминуемо щеше да бъде „горкото дете“, което баща ѝ се опита да убие два пъти. Винаги щеше да бъде детето без родители, чийто баща е в затвора и чака изпълнението на смъртната си присъда. Макар и да не го показваха, всички я гледаха с голяма доза съжаление, а това тя не можеше да понесе.

Бе облякла сини прилепнали дънки и червена тениска. Обу розовите си маратонки, взе раницата си и слезе долу, където се носеше ухание на любимата ѝ закуска. Баба ѝ бе приготвила палачинки, точно както майка ѝ навремето всяка неделя. Стана ѝ тъжно за времето, когато тя бе жива. Сега имаше нужда от нея. Точно сега, когато израстваше като жена, променяше се и започваше да харесва момчета. Мислеше си колко щеше да е

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

хубаво, да има малък брат, с когото да споделя сега и може би нямаше да е толкова самотна. Всъщност ѝ бе останал само баща , осъден за убийство.

— Добро утро, Дара – поздрави я баба ѝ, видимо състарена.

— Добро утро, бабо. Ухае чудесно – поздрави Дара, като се опита да изглежда щастлива и безгрижна.

— Седни да хапнеш, миличка.

Дара придърпа стол и се настани до масата. Взе няколко палачинки, поля ги с кленов сироп и започна да се храни мълком. Баба ѝ я наблюдаваше с интерес, а в очите ѝ се четеше тъга. Винаги, когато я погледнеше, тя щеше да си спомня за дъщеря си. Може би буцата в гърлото ѝ при вида на Дара никога нямаше да се махне.

— Дара, днес ли беше тестът по математика? – попита баба ѝ, само колкото да поддържа разговора и да наруши неловката тишина, която се бе възцарила помежду им.

— Да, бабо, ще се справя, учих много – отвърна Дара с пресилена усмивка.

— Сигурна съм, миличка. Ти си умно момиче, точно като майка ти.

— Добре , бабо – отвърна Дара. – Аз трябва да вървя...

— Не забравяй обяда, миличка – баба ѝ ѝ подаде кутията за обяд. Дара я прибра в раницата си.

— Благодаря. До довечера. Чао.

— Чао, миличка – отвърна баба ѝ.

Дара излезе навън и пое шумно и дълбоко въздух. Задушаваше се в тази къща. Мразеше я и не искаше да остава там миг повече от необходимото.

Не чака дълго училищния автобус. Качи се, поздрави всички и се настани до приятелките си. Те обсъждаха

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

днешния тест по математика. Кристин я погледна и я поздрави с широка усмивка. Русата ѝ коса бе разрошена, сякаш не я бе сресвала днес изобщо. Когато се усмихнеше, се виждаха брекетите, които ѝ придаваха още по-странен вид. Бе облякла сиви дънки и тъмносиня тениска със "Спондж Боб" отпред.

— Здравсти, Дара. Готова ли си за изпита?

— Да, Крис, много учихме. Мисля, че ще се справим – отвърна Дара.

— Ей, искаш ли след училище да отидем до мола, да прием млечен шейк? – попита Крис.

— О да, съгласна съм. Какво ще кажеш, Джейн?

Джейн бе с тъмна коса, кафяви очи и мургава кожа. Баща ѝ бе афроамериканец, а майка ѝ – бяла. Бе леко пълничка и се обличаше винаги в черни, размъкнати дрехи.

— Както кажете – промълви Джейн тъжно.

Не бе от най-приказливите момичета в групата им, но Дара точно заради това я харесваше. Чувстваше се много удобно в нейното присъствие. Не бе необходимо да говори, просто не бе нужно да обяснява нищо. Джейн живееше с баща си, тъй като майка ѝ бе починала от рак преди няколко години. Това бе объркало нейните планове и представи за живота, а липсата на жена в живота ѝ личеше по дрехите и поведението ѝ.

Скоро пристигнаха в училището. Първият час бе по биология. Учителят им бе красив, млад мъж. Телосложението му бе нормално. Бе висок, с черна, къдрава коса, а очите – зелени. Участваше в отбора по бейзбол на градчето. Дара често ходеше на мачовете му. Харесваше го, тъй като беше и интелигентен. Той бе

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

човекът, който караше всички ученици да копнеят за повече знания. Правеше биологията интересна и забавна.

— Добър ден, ученици. Днес ще учим за белите дробове. Кой иска да ми помага? – попита господин Дан Уайлд.

Огледа учениците. Никой не проявяваше интерес. Всички гледаха тетрадките си. Опасяваха се да не бъдат вдигнати на дъската. Погледът му се спря на Дара. Тя се почувства неудобно от тези пронизващи зелени очи, вперени в нея. Стана ѝ топло. Кръвта нахлу в бузите ѝ. Тя с ужас усети как се изчервява.

— Дара, хайде , ела при мен да ми помогнеш. Как си днес? – попита господин Уайлд.

— Добре , предполагам – измърмори Дара.

От класа се чуваше леко кикотене, което вбеси Дара. Тя се огледа и видя, че Ник – смешникът на класа , разказваше нещо на групичката около него и всички се бяха втренчили в нея. Тя впери убийствен поглед в него и той моментално замлъкна. Бе го страх от нея, което я изпълни със задоволство.

— Да извадим схемата на белия дроб. Хайде, Дара, ето там я закачи.

Дара взе един голям плакат, на който бяха изобразени подробно белите дробове и го закачи на дъската. Дан започна да разказва, като от време на време ѝ хвърляше по един поглед и я караше да повтаря след него наименованията. Дара го гледаше с интерес и почти не слушаше думите му. Самото му присъствие я караше да се чувства неудобно, бе запленена от мъжкото му излъчване. Чувстваше се постоянно неудобно в негово присъствие. Най-накрая той я освободи. Седна на мястото си, впери поглед в тетрадката си. Чувстваше се

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

все едно бе чисто гола пред целия клас. Вече не слушаше какво разказва господин Уайлд. Не го и погледна до края на урока. С нетърпение чакаше урокът да свърши и да се махне час по-скоро.

Най-накрая чу звънеца и трескаво започна да прибира тетрадките си в опит да се измъкне незабелязано. Наведе глава, минавайки покрай господин Уайлд, но вместо довиждане, го чу да казва:

— Дара, ти остани! Искам да обсъдя нещо с теб.

Тя замръзна на място. Изглежда го невярващо, но изчака съучениците си да излязат от стаята. Кристин и Джейн тайничко ѝ хвърлиха въпросителни погледи. След като всички излязоха, той се обърна към Дара, погледна я, усмихна се и каза:

— Дара, надявам се, че не съм те накарал да се чувстваш неудобно? Не това бе целта ми.

— Не, господин Уайлд, наистина няма проблем – смотолеви Дара.

— Искан да кажа, че ти си блестяща ученичка и аз искам да знаеш, че винаги можеш да разчиташ на мен.

— Да. Ами благодаря, господин Уайлд. А сега свободна ли съм? Имам тест по математика – попита Дара, а в гласа ѝ се четеше напрежението, което изпитваше в присъствието на нейния учител.

— Да, разбира се, Дара, ще се видим в другиден.

— Довиждане, господин Уайлд – отвърна Дара.

Излезе от стаята и въздъхна шумно. Затвори очи. Опита се да се успокои. За пръв път се чувстваше толкова странно в присъствието на някого. Сърцето ѝ щеше да изскочи. Той бе неин учител и това правеше цялата ситуация толкова странна. Отвори очи и видя

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

приятелките си да стоят пред нея. Кристин имаше странна усмивка, а Джейн я гледаше с интерес.

— Какво стана, разкарай? – попита Кристин.

— Нищо. Имаше въпроси относно домашното – излъга неубедително Дара.

Кристин се засмя, сръчка Дара и трите приятелки тръгнаха към кабинета по математика. Седнаха, а лъчезарната мисис Смит се появи само миг по-късно, поздрави и им раздаде по един тест. Дара реши теста и предаде първа работата си. Не можеше да седи в клас повече. Искаше да се скрие някъде и да помисли. Събра си нещата, прибра ги в шкафчето и влезе в тоалетната. Тя беше празна за нейно успокоение. Вгледа се в отражението си в огледалото. Лешниковите ѝ очи бяха тъжни. В тях личеше самота. Иначе бе красива, слаба и стройна. Бузите ѝ бяха леко червени, косата ѝ се спускаше по раменете. Наведе се над мивката и наплиска лицето си със студена вода. Почувства се по-добре. Чу звънеца и излезе от тоалетната. Запъти се за физкултурния салон. На входа на съблекалнята чу силно подсвирване зад гърба си. Обърна се и видя Ник, ухилен до уши:

— Хей , Дара, как е господин Уайлд?

Чу се кикот. На Дара ѝ причерня. Хвърли раницата си на пода и се спусна към него. Хвана го за врата и просъска:

— Какво искаш от мен, Ник? Престани , разбра ли? Следващият път ще ти счупя главата!

Всички наоколо застинаха. Загледаха Дара, невярващи на случващото се. Тя се обърна и влезе в съблекалнята, като отвори вратата с трясък. До края на деня никой не се осмели да я закачи повече, отбягваха даже и погледа

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

й. Това я направи много щастлива. Единствено нейните приятелки се осмеляваха да говорят с нея.

След като свършиха часовете, те се запътиха към мола. Седнаха в любимото си кафене и си поръчаха млечен шейк. Говореха си за изпита, за предстоящото кандидатстване в колеж, за мечтите и надеждите. Тогава изведнъж на съседната маса Дара видя Дан Уайлд. Беше си поръчал кафе и вода и се правеше, че не я забелязва. Тя скочи като опарена, сбогува се набързо с приятелките си и си тръгна. Почувства се неудобно. Главата ѝ се замая. Прибра се вкъщи. Не вечеря. Затвори се. Написа домашните си. Взе най-новия трилър, който наскоро бе започнала да чете. Установи, че не може да се съсредоточи, мислеше само за своя учител. Бе хлътнала до уши. Как бе позволила такова нещо? Почувства се зле и заплака. Щяха да я подиграват. Как да оправдае поведението си и неговото отношение? Не бе глупава и познаваше кога един мъж се интересуваше от нея. За пръв път обаче и тя изпитваше същото към него и не знаеше как да постъпи. Как би могла да стои далеч от него и как да спре клюките, които неминуемо щеше да предизвика. Легна и заплака. Чувстваше се странно щастлива, но в същото време ѝ се плачеше. Заспа. Сънува майка си и братчето си, както почти всяка нощ от онази ужасяваща вечер! Сънува и сянката, която ги бе отнесла. Всеки път тази сянка ставаше по-зловеща и плашеща, а образите на любимите ѝ хора избледняваха и ставаха по-малко детайлни. Не искаше да ги загуби, не искаше и да ги забрави. Не я плашеше толкова сянката на чудовището от съня ѝ, колкото това, че имаше вероятност да ги забрави. Не искаше да позволи това да се случи. Щеше да направи всичко, това да не стане.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 20
ИСТИНИ

Макс Грийн седеше на бюрото си и отново преглеждаше документите по случая, който отне съня му през последните месеци. Имаше усещането, че колкото и да се стараете, пропуска нещо. Имаше само едни пръстови отпечатащи на вратата на банята, бяха ги проверили в базата данни. Не бяха на никого, който е имал проблеми със закона. Изглеждаше сякаш някой бе почистил много добре след себе си. Бе имал достатъчно време за това. Въпреки кървавата баня, те реално нямаха никакви или почти никакви улики, за които да се хванат. Бе същото и при другите две убийства. Човекът бе уверен в себе си, пресметлив и не бързаше. Бавно и методично бе заличил почти всички възможни следи от себе си. Това не бе въпрос на късмет. Имаха си работа с много интелигентен субект, който или която с лекота печелеше доверието на жертвите си. След което ги убиваше. Липсата на рани от самозащита също тревожеше следователя. Още не бяха излезли токсикологичните изследвания на жертвите, но според него те вероятно са били упоени с някаква неизвестна, поне засега, за него субстанция. Зарече се, че ще направи всичко възможно да залови този психопат.

Един полицаи прекъсна мислите му. Прокашля се повече, за да привлече вниманието му:

— Детектив Грийн, един мъж иска да Ви види.

— Кой? – попита Макс.

— Каза, че името му е Марк, приятел на заклания мъж – отвърна полицаят.

— Кажете му да влезе тук. Благодаря.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Макс бе заинтригуван, може би това бе пробивът, от който имаха нужда в този момент. Вратата на кабинета се отвори и вътре влезе Марк. Изглеждаше разтревожен и много притеснен. Бе облечен с дънки и черна тениска. Къдравата му черна коса бе разбъркана, сякаш сега ставаше от леглото. Изглеждаше много по-различен от това, което бе видял Макс при предния разпит.

— Седни, Марк. Да ти предложи чай или кафе?

— Ами не, аз не бих могъл да пийна нищо – отвърна Марк с треперещ глас.

— Кажете какво те води насам? – попита го Грийн.

— Исках да ви разкажа... всъщност не знам откъде да започна.

— Опитай да започнеш отначало – окуражи го Макс.

— Ами, вижте, детектив Грийн, Джон имаше връзка с една журналистка, името ѝ е Ани Нюман – започна Марк.

— Да, запознати сме, говорихме с нея.

— Тя беше много... Как да я нарека? Бе влюбена в него до уши. Излизаха известно време заедно, когато Джон реши да прекрати връзката. Не ѝ се обади повече. Не ме разбирайте погрешно. Не одобрявам това му поведение. – Марк млькна и си пое шумно въздух.

— Да, продължете, моля – подкани го Макс.

— Ами тя се вманиачи по него. Наистина беше много страшно! Следеше го и го причакваше на всяка крачка. Искаше му обяснение, защо излиза с разни жени. Ако проверите, ще видите, че той имаше ограничителна заповед срещу нея. Беше го страх от тази жена.

— Ясно. Ще проверим случая. Благодаря, че споделихте.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— И ограничителната заповед не я спираше. Тя бе постоянно там, постоянно го преследваше. Вчера идва и при мен в офиса.

— Чакай, за какво е идвала? – изуми се Макс.

— Разпитваше за приятелките на Джон след нея. Не знам какво ѝ става наистина. Аз я харесвах преди.

— Ти какво ѝ каза? Даде ли ѝ някаква информация?

— Ами не, само се изпуснах за "Мексиканския ресторант". Май се сети за онази красива сервитьорка – промърмори Марк.

Изглеждаше наистина уплашен. Това озадачи Макс. Той не бе останал с такова впечатление от Ани. Вярно е, че е напориста, но да убие някого, не му се струваше много вероятно. Още предния път обаче му се стори, че тя се опитва да скрие нещо. Мислеше още днес да научи какво премълчава.

— Благодаря ти, Марк. Още днес ще проуча нещата. Ако се сетиш още нещо, обади ми се.

— Да. Добре. Лек ден, детектив – отвърна Марк и излезе от кабинета.

Останал сам с мислите си, Макс хвана телефона и набра номера на Ани Нюман. Телефонът звъня дълго време, преди да вдигне.

— Ало – чу се отсреща треперещ женски глас.

— Здравсти, Ани. Нужно е веднага да дойдеш до управлението. Имам няколко въпроса, които бих искал да ти задам – поде детектив Грийн с глас, нетърпящ възражение.

— Ами, сега имам малко работа – отвърна колебливо Ани.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Ти не ме разбира! Това не е молба. За твое добро е да се появиш тук бързо! В противен случай ще стане по по-трудния начин. Нали ме разбираш? – сръза я Макс.

— Да, детектив Грийн. Идвам веднага – отвърна Ани.

Напрежението в гласа ѝ се усещаше почти физически. Бе очевидно, че крие нещо и се страхува от разговора с детектива. Щеше да изтръгне всяка информация, която това момиче имаше по случая. Макс провери името на първата жертва в компютъра. Той бе подал ограничителна заповед срещу Ани Нюман около месец преди да почине. Може би това бе пробивът, от който се нуждаеха. Трябваше да ѝ вземе отпечатък и да сравни косата ѝ с косъма, намерен на местопрестъплението. Ако съвпадна, напористата журналистка щеше да загази сериозно.

В този момент колегата му Уайт Хънтър влезе в стаята. Седна тихо на стола срещу Макс и го загледа.

— Ще казваш ли нещо? – подхвърли раздранено детектив Грийн.

— Ами... люблювам ти се, колко си отдаден на работата – в гласа на Хънтър се долавяше насмешка.

— Ох, стига глупости, затрупан съм с работа. Ако ще казваш нещо, казвай! Ако не – се омитай оттук!

— Заподозряната е в стаята за разпити. Да вървим ли? – отвърна Уайт спокойно.

— Хайде – подкани го Макс.

— Човек би си помислил, че ти харесва да измъчваш хората, изведнъж се оживи – ухили се Уайт.

Те слязоха с асансьора до втория етаж, където бе стаята за разпити. На етажа беше пълно с всякакви хора. Глъчката бе ужасна. Имаше няколко жени с твърде къси поли и изрязани блузи. Бяха проститутки, арестувани за

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

непристойно поведение. Имаше мъж, с ръце зад гърба, който обясняваше нещо на полицаия до него. Двата детективи подминаха глъчката и се насочиха към вратата в ъгъла, която бе затворена.

Влязоха вътре. Видяха да седи Ани Нюман. Тази успяла и интелигентна журналистка, сега изглеждаше нещастна и смачкана. Тя гледеше масата пред нея, сякаш там се криеха отговорите на въпросите ѝ. Дрехите ѝ бяха смачкани, сякаш цяла нощ бе спала с тях. Макс изпита съжаление към нея. Трудно му бе да разбере как така една интелигентна жена може да попадне в подобна ситуация и то заради нещо глупаво, увлечение по мъж.

Двата детективи седнаха срещу Ани. Тя дори не ги удостои с поглед. Макс я загледа изпитателно, но не обели и дума. Гледа я в продължение на минути, преди да заговори:

— Ани, знаеш ли защо си тук?

— Предполагам – отговори лаконично тя.

— Ще ни кажеш ли какво мислиш, защо те извикахме?

— Няма да гадая, казвайте каквото имате да казвате – сръза го тя.

— Добре, Ани. Ти си имала връзка с първата жертва, това е ясно. Това, което не знаехме, е, че си била вманиачена по него. Разкажи ми как се случи това нещо?

— Аз... направих някои грешки. Просто исках той да ми даде обяснение за ставащото между нас. Изглежда, несъзнателно съм прекалила. Просто истината е, че бях много влюбена в него. – След тези думи Ани замълча и се загледа в сивата стена на стаята.

— Ани, кажи ми, той защо поиска ограничителна заповед? – попита Уайт Хънтър, който до този момент бе безмълвен.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Ами аз исках да поговорим и го причаквах пред тях. Разберете, не се гордея с това.

— Онази нощ, когато бе убит, отново ли беше там? – попита Макс.

— Не, по дяволите, казах ви, че си бях вкъщи! – излъга Ани.

— Тогава няма да имаш нищо против да ти снемем пръстови отпечатьци, а също така и проба от косата ти, нали? – попита детектив Хънтър.

Ани ги изгледа невярващо, осъзнавайки, че вероятно имат пръстови отпечатьци. Макс Грийн я погледна изпитателно. Имаше желание да се усмихне, но се въздържа. Бяха я хванали натясно. Може би тя бе техният човек.

— Искам адвокат! – срязва ги тя. – Без заповед няма да ви дам нищо повече! Няма и да говоря! Повдигнете обвинения или ме пуснете! Ваша воля.

Макс се страхуваше точно от този развой на ситуацията. Бе достатъчно умна да знае кога да замълчи. За пръв път изпитваше желание да ошамари жена. Тя го бе вбесила.

— Разпитът приключи. Искам да говоря с адвокатата си – отсеке твърдо Ани.

— Знаеш ли колко зле изглежда това, Ани? Знаеш, че ще вземем заповед – отбеляза Макс, в опит да изглежда като доброто ченге.

— Нямам какво повече да кажа. Приключих – каза тя с леко треперещ глас.

Фактът, че бе отказала да ѝ бъдат взети пръстови отпечатьци и косми, значеше, че тя има опасения, че ще съвпадат с намерените в дома на жертвата. Той я погледна преценяващо и отсеке:

— Свободна си засега, но не напускай града!

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Макс излезе от стаята без да изчака отговора ѝ, а детектив Хънтър го погледна , докато вървяха към асансьора , и отбеляза:

— Изглежда виновна. Ще поискаме заповед за обиск на дома ѝ, както и заповед да вземем пръстови отпечатьци.

— Мислиш ли, че прокурорът ще се съгласи?

— Да опитаме – отбеляза Хънтър.

Ани Нюман седеше в стаята за разпити. Усети как я побиха тръпки въпреки непоносимата жега навън. Това бе краят за нея. Те я подозираха. Най-лошото беше, че нямаше алиби за времето, когато са станали убийствата. Сама можеше да прецени колко зле изглеждаха нещата отстрани. Знаеше, че е била в жилището на Джон веднага след убийството му. Това бе факт, а не сън. Беше наясно, че отпечатьците можеха да се окажат нейни. Тогава категорично щеше да се превърне в основен заподозрян. Затова смяташе, че единственият изход е да разкрие истинския извършител. Трябваше да хване неуловим призрак. Бе смазана, сякаш се бореше с демон, сякаш самият Астарот бе погубил любимия ѝ. Изведнъж ѝ стана мъчно и тя се разплака. Всичко бе безсмислено. Усети как животът ѝ свършва. Съжали, че се бе държала като истинска глупачка.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 21 ВЪЗМЕЗДИЕТО

Бе задушно. Всеки момент можеше да завали. В главата на Дарън се въртяха мрачни мисли. Спомняше си времето, когато живееше в къща в богат квартал. Имаше любовта на децата си, уважението на жената до себе си. Не бе осъзнал колко щастлив е бил тогава, преди всичко да отиде по дяволите, преди да окървави това щастие с немислимото престъпление, което бе извършил. Тогава Дара тичаше след него и постоянно му напомняше колко много го обича, а сега не я бе виждал от години. Единствените хора, които все още го посещаваха , бяха родителите му. Как само копнееше да види милото лице на Дара, колко бе щастлива и горда някога със своя татко, а сега всичко това бе загубено. В редките случаи единствената му утеха бе останал телевизорът в тясната килия. Гледаше как светът навън се променя всеки ден, а той бе изгубен в безвремие.

Преди бе един от най-мразените хора. Даже и в затвора не го оставяха на мира. Сега бе забравен. Всички го избягваха. В момента за тях бе просто една досадна, огромна хлебарка, която никой нямаше желание да стъпче, а просто я подминаваха с отвращение.

Всяка вечер преди да затвори очи, Дарън виждаше сина си. Духът му го заплашваше, че го очаква в отвъдното и ще го чака до самия край. Бяха отменили смъртната присъда, но това съществуване бе по-лошо от смъртта.

Мислите му бяха прекъснати от пазача, който му каза с досада:

— Имаш посетител.

Дарън тръгна пред него. Огледа другите килии, откъдето го наблюдаваха затворниците. Стигна до залата

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

за свиждания и зачака с нетърпение родителите си, които идваха редовно. Бе сигурен, че отново щяха да му вдъхнат кураж да успее да преживее поредната кошмарна седмица.

Миг по-късно майка му седна срещу него. Изглеждаше дребна и невзрачна. Косата ѝ бе бяла, а очите ѝ бяха загубили предишния си блясък, за което Дарън чувстваше вина. Тя го огледа с такава любов, каквато не бе виждал друг да проявява към него.

— Здравей, скъпи. Как си? Храниш ли се? Изглеждаш ми отслабнал – подхвърли тя.

— Храня се – излъга Дарън.

— Аз дойдох сама, защото татко ти има малко работа. Следващия път обеща да дойде.

Това бе лъжа! Той знаеше, че баща му се срамуваше от него. За Дарън бе ясно, че той изпитваше неприязън и ужас от човека, в който се бе превърнал синът му, от постъпката му и всички последствия, които тя бе имала за живота му. Баща му идваше само по задължение, когато бе принуден от съпругата си. През повечето време мълчеше и не издаваше с нищо чувствата си. Ако кажеше нещо, то бе формална любезност, като към чужд човек. Дарън обаче чувстваше благодарност дори към това бегло внимание. Бе щастлив от всяка една любезност, от всеки жест. Точно поради тази причина търсеше вниманието на свещеника, който идваше всяка сряда. Той не вярваше наистина, че би могъл да спаси душата си, която бе потънала в мрак много, много отдавна. Дарън прекъсна мълчанието помежду им.

— Мамо, как си?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Добре съм, миличък. Не се тревожи за мен. Виж, направих си медальон – тя извади медальона, който бе скрила до сърцето си.

— Какво има на него? – попита Дарън.

— Ами, това са нашите снимки. Моята и твоята. Така можеш винаги да ме носиш до сърцето си!

Дарън се разплака от умиление. Значи все пак имаше някой, който мислеше за него ден и нощ, който милееше за чудовището, в което се бе превърнал според множеството. Усмихна се през сълзи. Хвана ръката на майка си в знак на благодарност:

— Благодаря ти, мамо. Много ти благодаря!

— Искам да знаеш, че ще те чакам винаги. Обичам те и ще направя всичко възможно да излезеш оттук.

— Мамо, едва ли някога ще изляза от затвора, но ти бъди до мен, моля те! Никога не ме изоставяй. Само твоята любов ме крепи все още.

— Не говори така , миличък. Онази жена те подлуди и аз ще се погрижа всички да видят истината. Вината да се стигне дотук е нейна, а не твоя. Всички ще го видят – занарежда тя.

— Не, мамо. Моля те, не говори така за Алис. Аз много съжалявам за това, което извърших – изхлипа Дарън.

— Недей, миличък. Тя те подтикна към това. Още тогава ти казвах, че тя не е за теб, а сега ти видя защо. За съжаление бях права. Никога не съм я харесвала. Не трябваше да се жениш за нея. Тя бе властна кучка!

— Не говори така, мамо. Каж ми как е Дара? Какво прави тя? Виждате ли я? Много искам да я видя, но се опасявам, че няма да ми разреши. Толкова много ми липсва. Мисля за нея всеки ден.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Да, видях я в понеделник в училище след часовете. Станала е много красива дама, но се опасявам, че е взела характера на майка си. Като ме видя , изпадна в истерия. Не пожела да чуе нищо от това, което имах да ѝ кажа – с огорчение добави тя.

— Много искам да я видя, опитай да говориш с нея. Тя все още е моята принцеса. Много ми липсва. Имаш ли нейна снимка? – изхлипа отново Дарън.

Майка му бръкна в джоба на палтото си. Извади снимка на Дара. Седеше на тревата, бе се усмихнала, а красивото ѝ лице грееше в необикновена светлина. Бе виждал тази усмивка, това лице и изражението му. Тя приличаше на майка си. Тялото ѝ бе с красиви извивки. Бе облечена в обикновени дънки и червена блуза, която придаваше особена руменина на бузите ѝ. Очите ѝ гледаха уверено, точно като Алис. Дали щеше да страда като нея? Дарън съжали, че толкова много си приличаха. Ами ако срещнеше някой, който не можеше да понесе силата на характера ѝ. Ако някой я накараше да страда, точно както той беше накарал майка ѝ да страда. А дали вече не бе срещнала някой? В погледа ѝ личеше особен блясък, който той добре познаваше. Кой ли бе този човек, който бе откраднал сърцето ѝ? Бе ли достоен за неговата пораснала принцеса? Как му се искаше сега да е до нея, да я обича и подкрепя, да е нейната опора, да знае всички нейни тайни. Нямахше право на това. Бе го загубил онази нощ. Онази проклета, дяволска нощ, когато бе посегнал и на нея.

— Мамо, благодаря ти. Откъде имаш тази снимка?

— Свалих я от социалните мрежи, исках да ти я дам. Задръж я. Тя прилича много на Алис, не мислиш ли? – попита майка му.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Да, също толкова красива е... – отбеляза Дарън.

— И вироглава също. Дано не си счупи главата като нея!

— Моля те, мамо. Не говори така.

— Добре, добре. Така да бъде. Не се разстройвай.

— Опитай се да се сближиш с нея. Моля те, мамо, опитай. Тя има нужда от подкрепа. Много ми липсва. Искам да я видя. Тя едва ли ще се съгласи, така че моля те, ти бъди до нея.

— Ще опитам отново, но не обещавам нищо. Тя не иска да чуе даже за мен, нито за баща ти. Все още е много сърдита и не вярвам скоро да ѝ мине.

— Иначе как се справя в училище? – попита Дарън.

— Ами чух, че била от най-добрите ученички. Умна и съобразителна е.

— Браво, момичето на татко. Как ми липсва само.

Пазачът го потупа по рамото и го подкани:

— Свиждането свърши. Хайде да вървим.

Дарън се сбогува с майка си:

— Довиждане, до скоро. Обещай, че ще потърсиш Дара , заради мен.

— Добре, миличък, ще опитам. Ти се пази.

Дарън стисна здраво безценната снимка и тръгна обратно към килията. Бе толкова щастлив, че не обръщаше внимание на обидите, които се сипеха по негов адрес. Вече имаше стимул да продължи, да се опита да бъде до Дара. Бе видял, че е добре, онзи мрак от очите ѝ го нямаше. Бе заменен с блясък, който той бе виждал някога в очите на майка ѝ. Много отдавна тя го гледаше със същите тези очи, изпълнени с любов и надежда, преди да се намесят в отношенията им. Майка му не бе харесала Алис от самото начало. Всеки път,

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

когато я видеше , я удостояваше със злостни коментари. Не харесваше нищо в нея. Критикуваше отношението ѝ към децата, готвенето и чистенето. Дарън не съумя да се опълчи на властната си майка, на омразата ѝ. Мълчеше при всяка една забележка с надеждата, че това ще отmine и тя все някога ще я приеме. Това обаче така и не се случи. Алис постепенно започна да го обвинява за безхарактерното му поведение, за болката, която майка му ѝ причиняваше с всяка дума и жест. Започна да изстива за него, стана безразлична, загуби блясъка в очите си. Гледаше го с досада и въпреки че бе сигурен, че все още имаше чувства към него, постепенно огорчението заместваше любовта. Алис не бе разбрала кога той си бе намерил любовница. Доиде като гръм от ясно небе.

Той започна връзка с другата жена, защото тя бе различна от Алис – тиха, покорна и скромна. Бе по-слаба и женствена. Точно типът жена, която майка му би харесала. Позволяваше му да ѝ помага и не се стараше да върши всичко сама. Истината бе, че силата на Алис му идваше в повече. Някога харесваше точно това в нея, но постепенно поведението ѝ на мъжко момиче започна да го дразни. Вече я виждаше с очите на майка си и постепенно я бе намразил от дъното на душата си.

Сега виждаше същата тази сила на Алисината дъщеря си. Личеше си, че ще бъде точно като майка си - красива, умна и силна. Искаше да знае всичко за мъжа, който щеше да я направи негова, но как да го направи? Та тя не искаше да разговаря дори с майка му. Дали не би могъл да прати частен детектив, който да я следи? Как да направи това от затвора? Реши да помоли майка си за

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

тази услуга. Отчаяно искаше да предпази Дара от грешка. Обеща си следващия път да сподели за плана си. Вече седнал в килията, той загледа любимото лице на дъщеря си, когато бе прекъснат от шепот точно до себе си. Погледна от лявата си страна и видя на земята Алис. Шията ѝ бе окървавена. Облечена в пижамата от онази нощ, говореше тихо и несвързано. Гледаше го с насмешка. Дарън подскочи от уплаха. Нещо го стисна за гърлото. Ръцете му се разтрепериха и той изпусна скъпоценната снимка.

Алис запълзя бавно към него, като гледаше в пода, а Дарън не можеше да помръдне от мястото си. Накрая тя стигна до него, изправи глава и го погледна. Очите ѝ бяха пълни с омраза. Тъмнината се бе настанила в прекрасното ѝ лице. Отметна глава и се изсмя тихо и гърлено. Очите ѝ бяха прочели страха и слабостта му. Тя проговори шепнешком:

— Остави Дара на мира. Чуваш ли ме!

Дарън се разтрепери. Чу ужасяващ вик. Няколко пазачи и един мъж в бяла престилка нахлуха в килията. Дарън осъзна, че този вик бе дошъл от неговата уста.

Тримата пазачи го повалиха на леглото. Лекарят заби дебелата игла в ръката му. След малко тъмнина обгърна Дарън и той се отпусна. Облекчението му траеше много кратко, защото в мига, в който затвори очи, отново видя Алис. Стиснала Кейс за ръка. Тя го гледаше в очите с нескрита омраза. Чу я да казва:

— Остави Дара на мира.

Кейс също се изсмя и промълви:

— Чакаме те от другата страна, татко. Ние те чакаме, ела по-скоро. Елаааа...

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 22 СЪПЕРНИЦАТА

Ани седеше на една маса в кафенето и гледаше с любопитство красивото момиче, което обслужваше масите с широка усмивка. Имаше изваяно тяло и пронизителен поглед. Черната ѝ коса блестеше на слънцето. Беше красива като картинка. Ани не можеше да се мери с нея по нито един критерий. Чувстваше се смазана от това. Осъзнала беше, че тя не е била достатъчно добра за своя любим.

София с нежелание се приближи към нейната маса. Усмивката ѝ беше помръкнала и тя гледаше журналистката изпитателно. Без да каже и дума, стоеше и чакаше реакция. Огледа се внимателно наоколо и я стрелна с пронизителен поглед:

— Какво искаш?

— Искам да поговорим за Джон — отвърна леко неуверено Ани.

— Какво за него? Какво искаш от мен? — сопна се сервитьорката.

— Моля те, София, кажи ми с коя излизаше след теб. Знам, че сте се били разделили.

— И откъде, по дяволите, знаеш това? Изобщо не съм длъжна да говоря с теб.

— Така чух. Слушай, ще бъда честна. Моля те за помощ, защото полицията ме подозира в убийството на Джон, а аз имам съвсем малко време. Трябва да открия истинския убиец — промълви Ани, а в гласа ѝ личеше напрежението.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— И аз мисля, че си ти! Проклета ненормалница! — повиши глас София.

— Моля те, аз не бих дошла, ако не бях отчаяна — отвърна Ани.

— Не ме занимавай с глупости! Закъснявам за лекции. Смяната ми приключи.

София се завъртя на пета и се обърна да си върви. Ани почувства как отчаянието я залива. Не можеше да се контролира. Всички бяха толкова уверени, че тя беше извършила това грозно деяние. Как би могла да ги обвинява някога? Поведението ѝ беше глупаво и неприемливо. Когато тя питаше Джон какво не беше наред, той просто отвърещаше, че не чувства същото към нея както преди, но биха могли да поговорят и да се опитат да оправят нещата. Ани даже не си спомняше дали наистина така казваше, или на нея ѝ се искаше да е така. Помнеше чувството на безпомощност. Явно беше сбъркала някъде, но не разбираше къде точно.

Усещаше невидимото присъствие на друга жена, но никога не беше успяла да я види с очите си. Единствено виждаше погледите му към всяка красива жена, която минаваше покрай тях. Той губеше интерес към разговора им. Забравяше докъде беше стигнал, отговаряше неадекватно на въпросите ѝ. Просто беше загубил интерес към нея, а тя се опитваше да разбере причината за това внезапно решение. Питаше се как да поправи стореното от нея, каквото и да е то. Четеше книги в опит да установи къде беше нейната грешка. Искеше отчаяно да запази връзката им, да бъде щастлива отново с него. Не искаше друг. Понякога си мислеше, че го е спечелила, но това беше за кратко. Той отново се отдръпваше, не се обаждаше с дни. Държеше се с нея

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

сякаш можеше да направи нещо, което би могло да го разубеди. Би могла да бъде по-красива, по-умна, да говори по-малко. Ани наум започна да прехвърля всичките си недостатъци, за които се сецаше, които биха могли да го отблъснат и се чувстваше все по-унизена и непотребна. Това я подтикваше да го търси отчаяно и постоянно. Желаше да получи одобрението му с постоянството на лудо влюбена жена и, въпреки че той я отблъскваше все повече и повече, тя не можеше да спре да го обича. Беше се вкопчила в него като удавник за сламка.

Ани видя как София си тръгва. Взе внезапно решение да я последва. Това беше единственият ѝ шанс да разбере нещо повече. Нямахме други следи, а и не смееше да се прибере вкъщи. Беше сигурна, че там ще я потърсят. Тя не беше готова да бъде арестувана! Не и сега! Трябваше да открие нещо за любовните похождения на своя любим, да установи кой го беше убил.

Излезе и се качи в колата си. Тръгна в посоката, в която София беше изчезнала. На следващия светофар я зърна през две коли. Последва я из града. Видя я да спира пред сградата на местния университет. Влезе в сградата на факултета по медицина. Явно наистина учеше и закъсняваше за лекции. Обмисляше как да разпита преподавателите ѝ за нея. Искаше да знае повече за жената, която я беше изместила. Очевидно освен красива, тя беше и много интелигентна. Това я накара да се почувства глупаво. Съжали, че я беше последвала, предпочиташе да не знае, че тя учеше медицина. Предпочиташе да си мисли, че Джон се е влюбил в глупава жена, само заради красотата ѝ.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Реши да я изчака, докато свършат лекциите ѝ, удобно паркирала под едно дърво, не твърде близо до колата на София. Извади телефона си и започна да рови в социалните мрежи в опит да открие своята бивша съперница. Не ѝ отне много време, преди да види красивото ѝ лице да я гледа от телефона. Кръвта ѝ закипя, но тя мазохистично загледа изображението в опит да открие някакъв недостатък. Прегледа снимките в дневника ѝ. Видя я как се забавлява с колеги, усмихната и щастлива само няколко дни след убийството. Както се ровеше, откри няколко снимки с Джон, прегърнати и щастливи на плажа като в красив филм, от тези, които Ани мразеше. Такива, в които любовта беше вечна и хората щастливи. Нямаше нещастия и всички се разбираха с един поглед. Продължи да преглежда снимките им на различните места, които бяха посетили заедно. Изглеждаха щастливи и много влюбени.

Ани заспа, гледайки щастливия образ на своя любим. Този, който обичаше друга жена. Сънува ги двамата, прегърнати на плажа, смееха се щастливо и безгрижно. София се обърна и видя съперницата си как я наблюдаваше с нескрита омраза. Видя дяволско пламъче в очите ѝ и отблясъка на нож, събуди се потна. Огледа се наоколо. Тъкмо тогава, София излизаше от сградата на факултета по педиатрия.

София се спря до група момчета. Обясняваше им нещо разпалено. После им махна за довиждане. Те я наблюдаваха с любопитство, докато се качваше в колата си, с гръб към тях. Беше красива, дори и само с тениската и прилепналите черни дънки. Хвърли кожената си раница на седалката. За миг Ани улови погледа ѝ. София се усмихна и махна. Журналистката си

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

помисли, че е разкрита. Погледна в посоката, където гледаше тя. Видя на няколко метра от колата ѝ да стои младеж. Беше облечен в карирана риза и дънки, с добре сресани коси. Беше мургав и красив латинос. Мъжът махна на чаровницата в отговор.

Колата на София потегли. Ани изчака да изчезне зад ъгъла, преди да я последва. Скоро разбра, че отива на познато място — домът на Астарот. Там, където беше започнало всичко. Ани настръхна. Потрепери. Реши, че е преуморена и нещастна. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Просто имаше нужда от почивка. Реши да се настани в малък семеен хотел наблизо. Просто да си почине и да събере мислите си.

В същото време в полицейското управление детектив Хънтър и Макс Грийн седяха в кожените кресла на прокурора. Макс наруши мълчанието пръв:

— Дойдохме, защото искаме заповед за арест на журналистката Ани Нюман — отбеляза остро той.

— На какво основание? — попита прокурорът сухо.

— Имаме показания срещу нея на приятел на първата жертва. Освен това жертвата е издействала ограничителна заповед. Имам усещането, че тя крие нещо.

— Мога да издам заповед за задържане за 72 часа, през което време да я разпитате и да повдигнете обвинения срещу нея.

— Съгласен, тъкмо ще вземем ДНК за анализ и пръстови отпечатащи — отбеляза Хънтър доволно.

— Ще подготвя заповедта. До довечера ще я имате.

— Благодарим от сърце — Уайт звучеше искрен.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Излязоха от кабинета на окръжния прокурор. Уайт доволно потриваше ръце, докато вървяха към асансьора. Макс го погледна и се ухили:

— Много доволен ми изглеждаш — отбеляза той.

— Скоро ще се отървем от този гаден случай. Имам усещането, че сме близо. След това всичко ще тръгне по старому, надявам се.

— Дано си прав — измърмори Макс.

Той се надяваше всичко да е както преди. Откакто беше поел този случай, мислите му бяха объркани. Страхуваше се убиецът да не остане в сенките и да не бъде разкрит никога. Сега обаче имаха обещаваща следа, Ани изглеждаше виновна. Държеше се, сякаш е сторила нещо, а какво — тепърва щяха да разберат. Макс беше сигурен, че нямаше да я намери вкъщи. Беше твърде умна, за да се прибере у дома, като знаеше, че ще я търсят точно там.

Щяха да играят на котка и мишка, а това би го уморило. Беше твърде стар за подобни игрички. Беше се уморил от непрестанната работа. Имаше спешна нужда да си почине или да поговори с някого, но всъщност си нямаше никого. Единственият човек, с когото все още поддържаше някакъв контакт, беше неговият колега Уайт, но по-скоро би си отхапал езика, отколкото да му каже, че се чувства уморен.

— Мислиш, че Ани е виновна, така ли? — попита Макс.

— Ами да, мисля. Държи се адски странно, не го очаквах от нея. Наистина изглеждаше що-годе нормална. Аз даже я харесвах — отвърна Хънтър.

— Откъде си толкова сигурен, че е тя? — попита Макс.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Ами виж я как се държи, тя е виновна — отвърна простичко Уайт.

— Възможно е да е виновна, но това не я прави непременно убийца — отбеляза Макс.

— Не я прави и невинна. Ще разбере какво крие тази мръсница. Омръзна ми от нейните игрички. Нямам търпение да я разпитам.

Макс погледна колегата си и се засмя на тази закана. Този човек беше останал единственият, който все още успяваше да го развесели и да го накара да забрави гадния свят, в който живееха. Беше по детски недодялан, което му допаднаше. Беше глътка свеж въздух в един навъсен и задебелял нов свят, на който Макс усещаше, че не принадлежи.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 23
ТОЙ

Тази сутрин Дара летеше от щастие. Постоянната усмивка, която не слизаше от лицето ѝ, озадачаваше баба ѝ и дядо ѝ. Тя виждаше смаяните им погледи, но те не задаваха никакви въпроси. Не смееха, за да не развалят момента.

Слезе за закуска, облечена в черна рокля, с черни ботуши, косата ѝ грижливо прибрана в кок, а гримът ѝ, макар и лек, подчертаваше красивото ѝ лице. Взе препечена филия, намазана с масло, и я изяде почти на крак. Прибра кутията с обяда в раницата. Изскочи навън, нетърпеливо зачака училищния автобус. Мислеше само за Дан, нейния учител по биология! Установи, че се вълнува само при мисълта за него. Колкото и грешно да беше това, тя не можеше да спре да мисли за този мъж. Не я вълнуваше кой ще забележи любовта ѝ. Не искаше даже да говори с него. Стигаше ѝ да го гледа. Само това! Не се беше чувствала толкова щастлива от много време. Буцата, която беше заседнала в гърлото ѝ, се беше стопила. Тя не искаше това чувство да свършва. Никога! Автобусът дойде и Дара се качи. Няколко момчета я зяпаха. Даже не смееха да издадат и звук, защото тя беше известна с пиперливия си характер. Днес беше различно. Дара не обръщаше внимание на никого. Седна до приятелките си и им се усмихна широко.

Кристин я гледаше удивено, а Джейн ѝ се усмихна закачливо и отбеляза:

— Здравсти, Дара. Да те попитам да не си взела нещо тази сутрин? Ако е така, кажи ми какво е? Искам от същото!

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Двете ѝ приятелки се изкикотиха звучно и се спогледаха. На фона на тяхното невзрачно облекло, Дара се открояваше като лебед сред патици. Тя искаше да се отдалечи максимално от печалния образ, който си беше създала на горкото сираче. Сега Дан ѝ беше дал тласък да опита да бъде различна. Не беше така фокусирана върху призраците на майка си, братчето си и ужаса, който беше преживяла. Откри, че в живота има и хора, които биха могли да ѝ помогнат да излезе от дупката, в която се намираше. Вече нямаше нужда от лекарствата, които пиеше. Въпреки препоръките на лекарите, ги беше спряла. Чувстваше се много добре, може би лекарите все пак не знаеха всичко.

— Аз мисля, че знам какво е взела — избоботи Кристин и понижи глас. — Взела е една доза от господин Дан Уайлд.

— Стига глупости, между нас няма нищо — сърцето на Дара се разтуптя и тя усети как страните ѝ почервеняват.

— Да, сигурна съм! Като го гледам как те изпива с очи всеки път, когато те види. Мисля, че днес съвсем ще го встрещиш с тази рокля. Едва ли ще успее да довърши урока — добави Кристин.

— Не е вярно! Човекът просто е възпитан и мил — отговори ѝ Дара, леко раздражено, въпреки че забележките на приятелките ѝ харесваха. Мисълта за Дан я побъркваше.

— Разбирам интереса ти към него. Той е страхотен! Не е случайно, че няма отсъствия в неговите часове — смигна ѝ Джейн.

Дара реши да прекрати спора, като просто замълча. Щеше да е ужасно, ако всички други забележат нейния

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

интерес към учителя им. Само можеше да се моли нейните приятелки да бъдат дискретни и да не разгласят наблюденията си. Тя реши да не спори повече. Беше достатъчно умна, за да знае, че е безсмислено. Те я познаваха достатъчно добре, за да забележат и най-малката промяна в настроенията ѝ.

Вероятно Дан я беше харесал точно и заради интелекта ѝ. Той не беше вятърничав, винаги беше премерен в думите и поведението си. Беше харесал точно нея, въпреки че безспорно не беше най-красивото момиче в класа.

Прииска ѝ се да си удари шамар. Днес изглеждаше точно като онези момичета, които мъже като господин Уайлд презираха. Привличаше твърде много внимание към себе си и това никак не ѝ харесваше. Обърна се към приятелките си, решена да ги убеди да мълчат. Беше ужасена, че всички ще разберат за „тайната“ ѝ.

— Крис, Джейн, моля ви, не ме издавайте! — прошепна Дара.

— Няма! Нали знаеш, ние сме ти като сестри, а и кой говори с нас — отвърна Джейн.

— Значи сме били прави все пак. Господи, колко е вълнуващо, разкажи повече. Излязохте ли на среща? Как беше? — избърбори Крис.

— Не сме. Даже не знам дали ме харесва — Дара замълча унило.

— О, той те харесва. Убедена съм в това. Виждам как те гледа. Всеки път търси вниманието ти. А днес ще му дадеш ясен знак, че и ти го харесваш. Не се безпокой, Дара — успокой я Кристин.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Господи, сърцето ми ще се пръсне — призна Дара. — Толкова съм ужасена, че не знам как да постъпя. Никога не съм се чувствала така.

— Не го мисли изобщо, всичко ще се нареди — успокои я Джейн. — Само че да не забравиш да ни запознаеш с всички подробности, даже и най-пикантните.

— Обещавам, а вие обещавайте да не ме издавате — каза Дара.

— Няма, гроб сме! — обеща Крис.

Пристигнаха в училището. Първият им час беше по английски език. Дара побърза да се скрие в тоалетната. Там нямаше никого. Тя се огледа критично. Роклята ѝ стоеше страшно. Подчертаваше извивките ѝ, но гримът и кокът ѝ се сториха прекалено натруфени. Извади мокра кърпа. Изтри спиралата и червилото. Свали фибите. Разпусна тъмната коса. Сега изглеждаше чудесно. Беше красива, без да се набива на очи.

Излезе от тоалетната и седна до приятелките си. Джейн ѝ смигна окуражително. Учителката по английски език влезе. Днес разглеждаха „Ромео и Жулиета“ от Шекспир. Дара се постара да се концентрира. Беше ѝ трудно заради приятните вълнения. Часът се влачеше, според Дара. Не спираше да мисли за учителя си по биология и сърцето ѝ туптеше бясно. За неин късмет, днес Ник не беше на училище. Беше болен. Дразнеше я неговото присъствие. На моменти чувстваше, че едва се съдържа да не го удари.

Часовете се изнизаха. Дара беше по-разсеяна от обикновено. Мислеше за Дан. Беше малко стресната от това, тъй като до този момент не ѝ се беше случвало такова нещо. Слушаше приятелките си, които говореха

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

как харесват някое момче, но никога не беше очаквала, че чувството е така дълбоко и объркващо. Беше я разтърсило из основи, както нищо друго досега.

Докато вървеше по дългия, бял коридор на училището, се чувстваше като в болнична стая. Тя беше пациентът и всеки момент щеше да влезе нейният психиатър. Главата ѝ се въртеше, а тя се чудеше какво и как да каже, как да се държи, как да скрие чувствата си от него. Ами ако той не ѝ отвърнеше със същото?

Влезе в стаята. Видя Дан да седи зад бюрото. Той ѝ кимна с глава за поздрав. Изгледа я от глава до пети, от което Дара се изчерви. Сърцето ѝ препускаше лудо. Този поглед ѝ се стори толкова интимен, както нищо досега. Имаше усещането, че стои гола пред него. Виждаше дълбоко в сърцето ѝ, разкриваше всички тайни, дори и най-съкровениите. Седна на мястото си, което, макар и на поне три чина от него, ѝ се стори твърде близко. Искаше ѝ се да избяга по-далеч от него. В същото време имаше желание да бъде по-близо, да потъне в смарагдовите му очи и да се изгуби там.

Той пишеше на дъската нещо. Не се обърна до началото на часа, което позволи на Дара да го огледа по-добре. Беше висок около метър и осемдесет, а раменете му бяха широки. Черната му къдрава коса беше небрежно сресана, което му придаваше особен чар. Червената тениска и черните дънки му стояха дяволски добре, все едно току-що беше излязъл от пъкъла и беше пратен тук с едничката цел да я изкуши.

Обърна се, а усмивката му издаваше, че беше усетил погледа ѝ. Намигна ѝ. Дара сведе очи. Искаше ѝ се земята да се отвори и да я погълне! Господин Уайлд

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

започна да преподава урок за сърцето и не обърна внимание на Дара повече. В края на часа каза:

— Хайде да видим какво сте научили. Извадете химикалки, ще направим бърз тест.

Чуха се неодобрителни възгласи. Дан раздаде по един лист. Като стигна до Дара, подавайки ѝ теста, леко докосна ръката ѝ. Очите му се впиха в нейните, а по цялото ѝ тяло премина ток. Всичко това се случи за миг. Дара не успя да се успокои дълго време. Гледаше листа и не разбираше защо не можеше да разбере какво пише там. Щеше да получи първата си слаба оценка, ако не се стегнеше. Скара се мислено на себе си и започна да решава теста. Когато приключи, разбра, че е останала сама с Дан. Вдигна глава. Видя го да седи зад бюрото си, усмихнат, вперил поглед в нея. Тя стана, събра си нещата, приближи се до него и се извини:

— Съжалявам, господин Уайлд, май ви забавих.

— Няма проблем, Дара — каза той небрежно. — Какви са плановете ти за след училище? Искам да кажа, пак ли ще ходите в кафенето в мола? Надявам се да не избягаш отново от мен, ако случайно се видим там.

Това среща ли беше? Дара се усмихна едва доловимо. Ами ако искаше да се видят там? Или просто ѝ напомняше за миналата седмица, когато тя избяга от него най-глупаво.

— Нямам планове, засега. Не сме говорили с Крис и Джейн.

— Може би не трябва да се уговаряш с тях — той ѝ се усмихваше, а очите му я изпиваха.

— Може би.

Дъхът ѝ секна и тя почувства, че няма сили да се бори повече. Искеше да избяга от него, от това излъчване,

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

което я подлудяваше, но стоеше! Не можеше да помръдне и сантиметър.

— Дара, ти... — той млъкна и я зяпна отново. — Изглеждаш много добре. Как се чувстваш? Знам, че не ти е лесно.

— Добре съм — отбеляза тя кратичко, без да вдига поглед от бюрото му.

— Изглеждаш... добре — повтори той.

Дара си взе раницата и изхвърча от стаята. Нямаше сили повече да се бори с чувствата си. Не можеше и да стои там. Искаше да е далеч, много далеч. Излезе от стаята и влезе в тоалетната. Наплиска лицето си. Загледа се в огледалото. Очите ѝ блестяха. Бузите ѝ бяха червени, едва дишаше. Обърна се да си събере багажа. Явно беше останала последна в училището. Тя и Дан! Тогава чу в едната кабинка леко шушукане. Някой може би беше видял неловкото положение. Тя се заслуша и чу само:

— Дара, Дара

Приближи се до тоалетната. Отвори вратата ядосана. Вътре нямаше никого. Може би полудяваше. Обърна се да си върви. Видя пред себе си майка си. Беше в бяла нощница. Бледа. Изглеждаше много ядосана. Вдигна ръце към Дара. Тя видя, че са окървавени. Чу се вик. Установи, че идва от собствената ѝ уста. Свлече се на пода и зариди. Беше забравила за майка си. Как беше могла да позволи подобно нещо да се случи с нея?! Стоя така известно време и чу как вратата на тоалетната се отваря. Някой влезе. Застана пред нея. Дара не смееше да отвори очи. Дишаше тежко, ридаше тихичко, свита на пода като малко дете.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Някой я придърпа до себе си. Тя се облегна на нечие силно рамо. Нечий парфюм, силен и мъжествен, я върна към реалността. Отвори очи и видя пред себе си Дан. Той стоеше мълчаливо и я прегръщаше. Това я накара да се разтрепери още повече, най-малко искаше той да я види така, слаба и уязвима. Помъчи се да се освободи. Той само ѝ прошепна:

— Тихо, Дара, успокой се. Аз съм тук и винаги ще бъда, когато ти потърбявам.

Устните му намериха нейните. Сляха се изгарящо. Нямаше връщане назад! И двамата се бяха изгубили в чувствата си и едва ли някой от тях осъзнаваше какво точно се случва. Дара отвърна пламенно на целувката му. Тялото ѝ потръпна. Беше дошъл краят на съмненията ѝ. Вече знаеше, че и той изгаря за нея, както и тя за него.

С мъка се отдели от Дан. Изправи се. Не знаеше какво да каже. Само промълви „Благодаря“, което ѝ се стори глупаво.

— Дара, нямам право, но много те харесвам. Умирам! Изгарям всеки път, щом те видя — промълви той.

— Аз също — чу собствения си глас Дара, — без да знае какво точно трябваше да каже и как би следвало да се държи.

— Какво ще правим? — усмихна се той. — Женската тоалетна не е най-подходящото място за разговори от този тип. Ще излезем ли някъде поне да поговорим.

— Да — отговори Дара. — Ще се видим.

— Кога? — попита я господин Уайлд.

— Утре, в кафе „Ред“. Намира се до кея, но там не ходят децата от училище.

— Чудесно, до утре тогава, към 6 следобед. Удобно ли е? — попита Дан.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Удобно е — отвърна Дара.

— Не искам да си тръгваш, миличка — призна той и я притегли отново в обятията си.

— Моля те, Дан, някой ще ни види.

Той я целуна отново, по-жадно отпреди, а тя нямаше сили да се съпротивлява повече. Искаше да го усеща близо до себе си. Беше забравила къде се намират и колко опасно би било някой да ги види. После той я пусна така внезапно, както я беше и сграбчил. Дара залитна, но се овладя. Взе си раницата и тръгна към изхода. Чу след себе си само:

— До утре.

Не отвърна. Просто излезе от училището. Спря се чак, когато вече беше на двора. Нейните приятелки я чакаха отвън и я гледаха с усмивка:

— Как си, Дара? Хайде, разказвай! Останахте насаме?
— попита Крис.

— Изглеждаш, все едно си видяла призрак — отбеляза Джейн, без да знае колко беше права.

— Моля ви! Ще ви разкажа друг път — отвърна Дара.

— Значи има какво да разказваш. Гордея се с теб, момиче — усмихна се Крис.

По-късно Дан излезе от училището, погледна ги и им се усмихна широко:

— Довиждане, момичета, и умната.

Той им намигна и се качи в колата си, сребрист джип Мерцедес. Дара се усмихна в отговор, а приятелките ѝ я сръчкаха закачливо.

— По дяволите! Как успя да свалиш този дявол? Браво, страхотна си! — възхити се Крис.

— Нали няма да ме издадете? — отвърна притеснена Дара.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Никога! Хайде, кажи как мина? — попита иначе тихичката Джейн.

— Ще ви разкажа утре — отвърна простичко Дара.

Минаха по преките пътища към вкъщи. Смееха се на шегите си, а Дара почти беше забравила за срещата с майка си, която така я беше разтърсила преди.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 24
АРЕСТЪТ

Ани не беше спала цяла нощ. Лежеше в хотелската стая в снежнобелите чаршафи в тъмнината на притихналия град. Колкото повече мислеше, толкова положението ѝ се струваше по-непреодолимо. Нямаше изход от тази каша, която сама беше забъркала. На разсъмване реши, че трябва да се предаде и да разкаже своята история. Щеше да им каже цялата истина и да ги остави сами да преценят дали да ѝ вярват. Стана от леглото и се приближи до прозореца, отдръпна леко пердетата и се загледа в светлините на събуждащия се град. Стаята ѝ се намиреше на осмия етаж в стар, симпатичен хотел. Сградата му носеше очарованието от отминалите времена. Не беше много популярен сред туристите, които пълнеха града, но точно заради това Ани го харесваше. Стените на стаята ѝ бяха покрити с дървена ламперия, а подът беше със стар, сив мокет. Леглото беше голяма дървена спалня със снежнобели чаршафи и пухкави възглавници. Имаше гардероб и бюро, на което стоеше притихнал нов, малък телевизор — твърде малък за тази стая.

Навън вървяха хора, които чистеха улицата. Един голям боклукчийски камион минаваше и двама латиноамериканци изпразваха кофите за боклук с отработени движения. Ани си спомни, когато беше малко дете, чакаше този камион с нетърпение и махаше енергично на любимите ѝ хора от добре поддържания им двор, пред малката едноетажна къща, в която живееха. Как искаше това време да се върне отново и тя да бъде същото малко момиче с недокоснато, чисто сърце, с

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

мечти за големия град, непокътнати и красиви. Кога нещата се объркаха толкова много? Дали още в мига, когато се отдели от родителите си? До този момент те я защитаваха с всеки изминал ден от ужаса на този свят. А може би когато се запозна с Астарот и се влюби безпаметно в Джон? Страстта към него я беше направила слаба и глупава, което тя не беше забелязала до самия край. Никога не си беше представяла, че ще дойде ден, когато ще бяга от детективите на отдел „Убийства“ или ще я заплашва затвор. Някога обещаващата, интелигентна и скандално млада журналистка се беше превърнала в невротична, луда жена, която преследва своя любим! Не можеше да понесе отдръпването му.

Помисли, че може да промени с нещо неизбежния край, и сега това щеше да ѝ коства свободата. Трябваше да се отдалечи в момента, в който усети студа. Не искаше да говори с майка си. Страхуваше се, че тя щеше да забележи нейните страхове. Чувстваше се отново като малкото момиче, което беше излъгало за нещо дребно и сега се страхуваше да се изправи срещу родителите си. Установи, че с времето лъжите ѝ ставаха все по-ужасни. Накрая щеше да се изгуби в тях и нямаше да има изход. Може би това е пътят към ада? Стремглавото спускане надолу започва в мига, в който излъжеш за пръв път. Също като спускането при скоростно влакче — вече нямаш контрол над ситуацията, докато не стане твърде късно. Беше решена да не позволи на лъжите да я задушават повече. Дори и да не излезеше повече от затвора, щеше да се освободи от собствения си капан на мислите, заради който сънят бягаше от уморените ѝ клепащи. Облече сивите дънки и червената тениска, с които беше снощи. Среса и върза косата си на опашка.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Взе голямата дамска чанта, която беше единственият ѝ багаж, и излезе в коридора. Маратонките, с които беше обута, не издаваха и звук, докато тя вървеше по бежовите плочки. Качи се в асансьора и слезе долу. На рецепцията, която представляваше голямо бюро в цвят махагон с компютър на него, нямаше никой. Ани се приближи и натисна звънеца няколко пъти нетърпеливо. Дойде рецепционистката — красива млада дама с черна като нощта коса, кафяви очи и мургава кожа. Изглежда младата журналистка с неприязън, която се опита да скрие не особено успешно зад подкупващата усмивка, в която се извиха яркочервените ѝ устни.

— Добро утро, госпожице, добре ли спяхте?

— Да, благодаря. Ще върна ключа — отвърна Ани.

— Благодаря — каза рецепционистката и закачи ключа на стената зад себе си, която беше покрита с дървена ламперия, а на нея бяха наредени ключовете за стаите.

— Колко трябва да Ви платя за престоя си тук? — попита Ани.

— Сега ще погледна — отвърна момичето сухо. — За една вечер, без закуска, петдесет долара.

— Ще платя в брой.

Ани бръкна в голямата си чанта и след дълго ровене успя да открие портмонето си. Извади банкнота и я подаде на младото момиче, взе касовата бележка и я прибра в чантата си. Така добави още едно нещо към общия хаос в живота си.

Журналистката излезе от хотела. Спря се за миг на входа. Пое въздух и затвори очи. Това може би беше последната ѝ глътка въздух на свобода за дълго време. Усети как очите ѝ се напълват със сълзи. Качи се в колата си, паркирана пред хотела, и тръгна към

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

полицейското управление. Пътуваше из града и разглеждаше така познатите ѝ улици, които сега ѝ се струваха толкова красиви. Небостъргачите блестяха. Палмите бавно се поклащаха от вятъра, а слънцето нежно галеше върховете им.

Стигна до полицейското управление и за миг остана в колата. Събираше сили за сблъсък, който я очакваше. Знаеше, че детектив Макс Грийн беше един от най-умните и прозорливи хора в полицията. Тя разчиташе на тези негови качества. Искаше ѝ се той да види зад очевидното, зад уликите.

Слезе от колата и я заключи. Полицаят я пресрещна на входа:

— Добър ден. Какво ви води насам?

— Аз... Искам да говоря с детектив Макс Грийн — отвърна Ани простиичко.

— Той е много зает в момента — отрязва я полицаят.
— Кажете му, че Ани Нюман е дошла да се предаде. Ани видя учудването в очите на полицая. Той вдигна телефона. След кратък разговор затвори и се обърна към нея:

— Последвайте ме, ще ви заведе в стаята за разпити. Детектив Грийн ще слезе след минутка.

Влязоха в стаята за разпити и Ани се настани на един крайно неудобен стол. Затвори очи. Отвори ги, когато чу вратата да се отваря. Детектив Грийн седна срещу нея и сложи диктофон на масата пред тях. Пусна го с отработен жест. Погледна я многозначително.

— Добър ден, госпожице Нюман. Имате ли нужда от нещо за хапване, пиене?

— Всъщност да, може ли един хамбургер с кола? — попита Ани.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Разбира се.

Детектив Грийн излезе. Върна се само след миг, като не остави достатъчно време на Ани да събере мислите си.

— Госпожице Нюман, искам да знаете, че не желая да се чувствате неудобно. Искам да ми разкажете вашата история, без да бързате. Имам предостатъчно време. Имам някои въпроси, а мисля, че Вие имате част от отговорите. Искам да Ви помогна и да Ви освободя от напрежението. Съгласна ли сте?

— Да — отвърна Ани.

Изведнъж се беше почувствала по-спокойна. Въпреки че знаеше, че този мъж всъщност не беше неин приятел, а просто се опитваше да измъкне колкото се може повече информация от нея, тя усети, че му има доверие. Отпусна се на стола. Загледа се в диктофона пред него.

— Добре, хайде да започнем с това къде бяхте в нощта, в която беше убит Джон Уилсън?

— Бях пред неговата къща в колата си. Следях го — Ани се чу как го казва. Думите сякаш излизаха от устата на малко момиче, което има нужда от спокойствие.

— Така. Интересно. Кажете ми какво видяхте?

— Около десет часа вечерта една дама дойде в къщата на Джон.

— Видяхте ли лицето ѝ? — попита детектив Грийн.

— Не. Беше тъмно. Видях само силует — отвърна искрено Ани.

— Продължете, после какво се случи? — подкани я Грийн.

— Мина доста време, може би около час, в който нямаше никакво движение, и аз съм заспала пред къщата. Събудих се около два часа през нощта, къщата

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

беше тъмна и тиха. Реших, че са заспали, и взех решение да вляза и да видя коя е тази жена. Исках да се изправа срещу тях, да ги видя с очите си. Разбирате ли?

— Разбирам — излъга детектив Грийн.

Всъщност той не разбираше, никога не беше попадал в такава ситуация, в която да желае толкова някого, че да извърши глупост, и това му се стори странно.

— Взех резервния ключ под изтривалката и влязох — продължи Ани. — Знаех къде се намира, заради предишните ни срещи. Вътре беше тъмно и тихо. Аз не светнах лампите, а тръгнах нагоре по стълбите. Стигнах до спалнята и тогава го видях!

— Какво видяхте, госпожице Нюман? — подкани я Макс.

— Видях знака на Астарот, изписан с кръв. После влязох в банята. Там беше Джон! Целият окървавен. Гледката беше ужасна!

— *Добре, после какво се случи?*

— Излязох от къщата и се прибрах вкъщи. На другата сутрин рано, преди вас, бях там с новинарския екип. Казах, че съм чула за престъплението от информатор.

— Ще ми дадете ли отпечатъци и косъм, за да го сравним с намерените на местопрестъплението?

— Да — отвърна Ани. — Вероятно ще бъдат мои.

— Искаш ли да ти кажа честно, Ани? Историята ти е странна — отвърна детектив Грийн.

— Да, знам. Мога ли да Ви попитам нещо?

— Питай, Ани. Хайде да си говорим на ти, без формалности — отвърна Макс Грийн.

— Бил ли си влюбен някога до безпаметност? Толкова, че да не можеш да се справиш с чувствата си? — гласът ѝ потрепера.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Да — излъга Макс.

— Мисля, че това е лъжа. Не искам да ме лъжеш, Макс. Мисля, че никога не си бил така влюбен. Мисля, че не можеш да ме разбереш — отбеляза тъжно Ани.

— Накарай ме да те разбера, Ани. Ядоса ли му се, че е бил с другата? Затова ли го уби? Той те е предал и ти е изневерил. Ти си му била бясна и всичко е излязло извън контрол?

Ани усети накъде върви разговорът. Разбра, че той се опитва да я накара да признае, и се вцепени. Може би мислеше, че тя е изгубила контрол и е убила Джон, а след това и другите двама.

— Не съм го убивала, Макс — отвърна простичко тя.

— Къде беше на 20 юни, когато бяха убити лекарите?

— Нямам алиби, бях си вкъщи — отвърна Ани.

— Усещаш ли как звучи всичко това, Ани? Искам да ти помогна. Моля те, позволи ми да ти помогна — отвърна съчувствено Макс Грийн.

Ани го гледаше изпитателно. Дали щяха да я накарат да признае? Нещата не вървяха никак добре, но тя не можеше да обвинява никого. Сама знаеше, че отстрани изглежда виновна и всички улики бяха срещу нея. Журналистката въздъхна шумно, преди да проговори:

— Не съм го убила! Кълна се, никого не съм убила! — отвърна тя.

— Ще се подложиш ли на полиграф? — попита Макс с въздишка.

— Да, разбира се — беше готова на всичко, за да докаже, че е невинна.

— Ще те задържа за 72 часа, има опасност да се укриеш. Колегите ще ти вземат пръстови отпечатащи.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Бяха донесли хамбургера на Ани, но гърлото ѝ се беше свило до такава степен, че тя не можеше да сложи и хапка в устата си. Положението ѝ ставаше от лошо по-лошо. Знаеше, че трябва да се обади на майка си, но се страхуваше от нейната реакция. Не беше готова все още да се изправи срещу нея. Макс ѝ прочете правата, а главата на Ани се завъртя.

Детектив Грийн излезе. В стаята влязоха двама полицаи. Наредиха на Ани да се обърне и да сложи ръцете си зад гърба. Тя го направи. Сложиха ѝ белезници. Изведоха я от управлението. Отвън Нюман видя колегите си, които чакаха да видят заподозряната в тройното убийство. Апаратите щракаха като картечници, а Ани се чувстваше сякаш е на разстрел. Присъстваше на собственото си убийство. Физически беше все още жива и дишаше, но всичко, за което се беше борила до този миг, се беше стопило между пръстите ѝ. Чувстваше се като жив труп. Дори и да я оправдаеха, как щеше да обясни своите действия? Оттук нататък никой нямаше да ѝ повярва на нито една дума. От всички страни ѝ задаваха въпроси, тикаха микрофони в лицето ѝ. Тя не пророни дума. Мълчеше и гледаше надолу към сивите гранитни стълби.

Стигнаха до полицейската кола, отвориха ѝ вратата. Тя влезе бързо и рухна на задната седалка. Зарида горчиво и се почувства като пълна глупачка. В момента мислеше единствено за това как щеше да реагира майка ѝ. Щеше да разочарова онази жена, на която най-много държеше. В същото време изпитваше облекчение. Всичко беше свършило по един или по друг начин.

Колата потегли към ареста с включена сирена, за да привлече още повече внимание. Полицаяте искаха тя да

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

се почувства още по-зле, отколкото беше в момента. Навън хората изглеждаха все така небрежни. Слънцето светеше все така от безоблачното небе. Животът продължаваше за всички, освен за Ани Нюман. Тя се беше превърнала във фарс. Нейното поведение беше скандално. За всички тя щеше да бъде просто луда убийца. Кариерата ѝ се превърна в медиен цирк.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 25
ПРЕСЛЕДВАЧЪТ

Дара седеше на малка дървена маса с лице към морето, загледана във вълните, които бавно се разбиваха в брега. По скалистия бряг бяха наредени въдици и само няколко рибари лениво дремеха, загледани в далечината. Беше поредният слънчев, безоблачен ден. Вятърът сърдито брулеше върховете на палмите, разпиляваше дългата коса на Дара. Днес тя беше облечена в къса червена рокля и крайно неудобни, високи токове. Косата ѝ беше пусната, а лекият грим подчертаваше красивото ѝ лице. В рибния ресторант, който беше избрала за среща с учителя си, имаше много малко хора по това време. На масата в другия край на платформата двойка разговаряше оживено. Изглеждаха сърдити и уморени един от друг, точно както бяха майка ѝ и баща ѝ. Дара помнеше онова време, когато майка ѝ, уморена от грижи, нещастна и съсипана, с изгаснали очи, едва успяваше да скрие огорчението си от случващото се в брака ѝ. Някога красивата, буйна и щастлива жена се беше превърнала в уморена лелка, която криеше мъката си от всички, дори и от себе си. Последвалите събития бяха епизод на дълго продължила агония, в която отдавна се гърчеше умиращият им брак. Беглите ѝ опити да се самозалъже и да се опита да го задържи завършваха с пълен неуспех.

Тогавя Дара не разбираше това. Обичаше родителите си и си въобразяваше, че и те се обичат безусловно до момента, в който ситуацията ескалира и всичко стана на прах. Този бавен огън, който тлееше в отношенията им — неизказаните думи, преглътнатата горчилка „в името на децата“ — разруши безвъзвратно всичко между тях.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Може би всички отношения преминаваха през нещо такова? Любовта не може да съществува вечно. След годините съвместно съжителство идваше ред на отегчението и безразличието. Дали и нейната любов щеше да се превърне в смачкана, разрошена старица? Загледана в бурното море, тя изобщо не беше видяла как Дан седна срещу нея. Сепна се, когато той проговори:

— Здравсти, Дара. Много си красива, мила — прошепна той и докосна ръката ѝ.

Дара потръпна при това докосване. Отдръпна се сякаш неговата кожа беше огън. Тази топлина я привличаше неудържимо. Тя усещаше как губи почва под краката си всеки път, когато е до него. Това я плашеше. Дара харесваше всичко в него: разрошената му черна коса, блестящите му смарагдови очи, подкупващата му усмивка, както и огънят в очите му, когато тя беше около него. Беше облечен в бяла тениска и черни дънки. Неповторимият му тен изпъкваше още повече. Това я привличаше. Прииска ѝ се да потъне в очите му, да се изгуби вътре. Само когато беше около него, не се чувстваше като изгубено, малко сираче. Превръщаше се в красива и желана, огнена жена. Вероятно точно така всичко беше започнало и при родителите ѝ. Това я накара да потръпне едва забележимо, нещо в погледа ѝ се промени. Искрата в очите ѝ угасна.

— Как си, Дара?

— Добре съм — тихо отговори тя, загледана в очите му.

— Аз... — Дан си пое шумно въздух и продължи. — Дара, аз много искам да бъда с теб. Когато съм близо до теб, се чувствам като ученик.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Аз също те харесвам, Дан — отговори Дара. —
Страхувам се, че ще бъде трудно да си около мен.

Той хвана ръката ѝ, целуна я и се загледа в очите ѝ.

— Не ме е страх от предизвикателствата! — отвърна
шеговито Дан. — Ще поръчаме ли?

Дара се отърси от вцепенението си и видя, че
сервитьорката стоеше до тях с тефтер в ръка. Дъвчеше
дъвка и ги гледаше отегчено.

— Искам салата с риба тон и чаша бяло вино —
изстреля Дара, без да се замисли.

Дан повдигна шеговито вежди, поръча бургер и кола.
Стана от мястото си и се настани до Дара. Беше толкова
близо, че тя усети съвсем осезаемо парфюма му.
Страните ѝ се зачервиха. Сведе поглед. Той я притегли
към себе си, обви собственически ръцете си около тялото
ѝ и се наведе много близо до нея. Устните им се сляха в
дълга целувка, от която краката на Дара се подкосиха.
Пусна я точно толкова бързо, колкото я беше сграбчил, а
тя остана задъхана и безмълвна.

Загледа се в един мъж на улицата, облечен в спортен
екип. Той държеше фотоапарат и снимаше ресторанта.
Обърна се към Дан и му се усмихна, докато ръката ѝ
спокойно почиваше на масата пред нея. Дан протегна
ръка и докосна нейната, а Дара усети как сърцето ѝ
отново забърза ритъм. Мъжът откъсна поглед от очите ѝ
и бавно го плъзна по улицата. Посочи мястото, където
стоеше мъжът с фотоапарата, и промълви:

— Онзи фотограф ми се струва странен! Какво ли
снима?

Дара се обърна в посоката, в която Дан се беше
загледал. Когато погледите им се срещнаха, мъжът се
обърна и тръгна с бързи крачки по улицата. Той не

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

снимаше ресторанта, а снимаше нея и Дан. Срам и гняв я завладяха.

Дара скочи от мястото си и се втурна по улицата, където беше изчезнал странният мъж. Блъскаше се в минувачите. Вървеше, без да обръща внимание на сърдитите им възгласи. Скоро настигна мъжа, хвана лакътя му и го спря.

— Кой си ти? Защо ме снимаш?

Фотографът дръпна ръката си, но Дара го стисна по-силно.

— Попитах те кой си ти и защо ме преследваш?

Той въздъхна тежко, взираше се в момичето и Дан, който тъкмо беше настигнал Дара.

— Платиха ми да Ви проследя — отговори фотографът. Дан хвана ръката му и я стисна силно.

— Кой ти плати? — просъска той.

— Дарън Милър... Дарън Милър ми плати.

Очите на Дара се разшириха и се напълниха със сълзи. Тя примигна, а Дан пусна ръката на мъжа, прегърна момичето до себе си и погали гърба ѝ, прошепвайки в ухото ѝ:

— Успокой се, Дара. Какво се случи? Дарън Милър е баща ти, нали? Не беше ли в затвора?

Дара понечи да се освободи, но той я притисна. Това я обезоръжи. Заплака. Притискаше лице в тениската му. Той я прегърна по-силно и прошепна:

— Никога повече не бягай от мен така.

Намери устните ѝ. Дара спря да плаче. Мъката и гневът се стопиха. Замениха се с неударимо желание. Останаха така притиснати няколко минути. Дан наруши мълчанието:

— Какво мислиш да правиш?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Това върна Дара отново в реалността. Усети как гневът отново я завладява:

— Моля те, да отидем в затвора! Искам да поговоря с баща ми.

— Сега ли? — попита Дан. — Веднага! Успокой се, Дара. Помисли!

— Няма какво да мисля, фотографът сам каза кой го е изпратил! Искам да се разправа с него веднага! Ако не ме закараш, ще си хвана такси.

Дара се запъти с бързи крачки към улицата, в която бяха паркирани няколко таксита. Дан я настигна отново. Прегърна я през раменете и прошепна в ухото ѝ:

— Казах ли ти да не бягаш от мен? Май искаш да стана лош? — в гласа му се долавяха нотки на едва прикрито желание. — Тръгвай с мен, ще те закарам.

Тръгнаха ръка за ръка към колата му. Той ѝ отвори вратата. Затвори я внимателно след нея. Седна на шофьорското място и я загледа с убийствено желание. Дара отново почервения. Осъзна, че сега бяха напълно сами. Той запали колата и тръгна, без да се обърне към нея повече, а момичето го гледаше през цялото време. Как можеше този мъж да я запали така, да изгори мостовите помежду им за толкова кратко време. Беше убийствено красив и мъжествен и тя едва се сдържаше да не облегне глава на неговото рамо. Нуждаеше се от това, както никога преди. Почувства се нещастна и сама. Спомни си за баща си, как я беше наранил. Беше сигурна, че той е изпратил човек да я следи. Мислеше веднага да се изправи срещу него. Щеше да срути затвора, ако трябва, но нямаше да си тръгне, докато не поговореха.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Мислиш ли, че баща ти го е изпратил? — попита Дан, сякаш прочел мислите ѝ.

— Убедена съм, но сега ще си получи заслуженото — отвърна Дара.

— Ти си адски упорита! Помисли! Хайде да го оставим за утре! Ще те докарам пак, ако искаш. Помисли как ще ти се отрази това — опита се да я убеди Дан.

— Не! Искам да се срещна с този мръсник веднага! Искам да видя лъжливите му очи! Искам да знам какво ще ми каже. Той няма право да ме следи.

— Дара, моля те, успокой се! Какво ще му кажеш?

— Няма значение. Просто карай! — просъска през зъби тя.

Дан само повдигна вежди. Излезе извън града, а Дара се загледа в оскъдната растителност. Всичко изглеждаше празно и пусто, точно като в душата ѝ. Скоро стигнаха огромните каменни стени на затвора. Завършваха с ограда, която се издигаше наред нищото.

Колата спря до входа на затвора. Дан изключи двигателя, обърна се към Дара:

— Искаш ли да дойда с теб, мила?

— Не. Ще бъде грозна гледка! Повярвай ми — изсъска тя отново.

— Моля те, нека дойда с теб! Не изглеждаш добре — помоли Дан.

— Чакай ме тук! — срязва го Дара. — Ако не ти се чака, можеш да си вървиш! Аз ще се справя.

Дан я погледна невярващо. Притегли я към себе си и я притисна силно. Прошепна:

— Бих дошъл с теб и на края на света! Ще те чакам тук! Повече не искам да чувам подобни глупости! Разбра ли?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Дара изхвърча от колата. Запъти се към тежката порта на затвора, която се отвори с трясък и се затвори в мига, в който тя влезе вътре. Стисна юмруци и продължи смело напред. Един надзирател я придружаваше. Минаха през няколко железни врати. Провериха я щателно. Накрая се озова в същата бяла стая, в която се беше срещнала с баща си преди. Всичко тук беше така студено, че Дара потръпна! Увереността ѝ започна да се стопява. Съжали, че не е позволила на Дан да дойде с нея! Как щеше да се изправи срещу човека, опитал се да я убие някога? Какво щеше да му каже? Сега тя най-много имаше нужда от неговото силно рамо, от мъжката му подкрепа.

Настаниха я на една маса в ъгъла. Зачака. Загледа се в сивеещата стена. Тъмнината заплашваше да я обгърне и приласкае в студената си, мъртвешка прегръдка.

Дара видя баща си да влиза. Косата му беше рошава, дрехите — измачкани. Ходеше прегърбен, загледан в ръцете си, оковани с белезници. Седна срещу нея. За пръв път я погледна. Лицето му за миг се озари.

— Здравей, Дара! Станала си много красива. Радвам се, че дойде.

— А ти изглеждаш ужасно — просъска Дара.

— Каквото и да те води насам, радвам се, че си тук. Имах нужда да те видя.

За миг лицето му грейна. Дара почувства, сякаш този мъж е като нейния баща някога: красив и величествен, винаги готов да я защити от всичко и от всички. Някога тя седнаше в скута му, а той ѝ четеше приказки с часове. Колко хубаво беше това време! От унеса я изтръгна съскащ глас:

— За него ли си се облякла така?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Чудовище! Какво право имаш ти да ме съдиш? Кой си ти, че си позволяваш да ми говориш така? — повиши тон Дара.

— Аз все още съм твой баща и не мисля, че е подходящо да се срещаш с него — отвърна тихо Дарън.

— Ти загуби правото да ми бъдеш баща, в момента, в който уби майка ми и братчето ми. Помниш ли това?

— Дара, той ти е учител! Моля те, съвземи се! Осъзнай какво правиш! — помоли я Дарън.

— Той е най-страхотният мъж, когото познавам, и е по-добър от теб със сигурност — отбеляза Дара.

Видя как лицето му помръкна. За миг позна отново онзи мъж, който я беше нападнал някога. Това я накара да потръпне от ужас. Имаше чувството, че може да се освободи от белезниците и да я стисне за гърлото. Почувства се малка и беззащитна, както някога.

— Ще спреш тази лудост! — изрева той изведнъж, а полицаят, който беше зад него, се приближи и го хвана за раменете.

— Не, няма, Дарън! Ти ще мълчиш и няма да ми съсипваш живота повече! — снижи глас Дара.

— Иначе... — попита той с насмешка.

Дара скочи от мястото си и се вкопчи във врата му с две ръце.

— Иначе, кълна се, че ще ти вгорча остатъка от жалкия живот.

Полицаяте понечиха да я хванат, но тя пусна врата на баща си точно толкова внезапно, колкото го беше хванала. За пръв път видя ужас в очите му. Той се снижи и стана още по-жалък и дребен. Дяволът се беше настанил в душата на Дара! Дали беше същият онзи

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

демон, който беше обсебил баща ѝ навремето, когато посегна на семейството си?

— Свиждането приключи — отбеляза пазачът с леден глас.

Дара стана и понечи да си тръгне, когато чу гласа на баща си зад себе си:

— Дара, той ще те нарани.

— Точно както ти ме нарани, нали, „татко“? — отвърна през сълзи тя и излезе, без да се обърне.

Беше сигурна, че той нямаше да посмее да каже на никого. Освен това кой щеше да слуша този жалък, луд старец с посивели, мръсни коси? Мразеше го от дъното на душата си. Беше готова да го удуши там на място.

Пое си въздух едва навън с такава сила, че гърдите я заболяха. Огледа се и видя колата на Дан, който я чакаше. Отвори вратата и влезе. Той я гледаше загрижено. Дара се обърна към него и се хвърли в прегръдките му. Целуна го с цялата страст, на която беше способна. Той я погледна, останал без дъх, и прошепна:

— Какво правиш, лудо момиче!

— Карай — нареди кратичко Дара.

— Накъде да карам? — попита Дан.

— Без значение. Просто карай. Да се махаме от това прокълнато място.

Дан потегли, а Дара отвори прозореца на сребристия джип. Вятърът нахлу в колата и я погали. Тя затвори очи. Почувства се свободна, както никога преди. Беше щастлива и не искаше това чувство да свършва никога.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 26
РАЗКРИТИЯ

Ани седеше на тясното легло в затвора. Взираше се в пода на килията. Беше сама, ала изпитваше благодарност за това. Взеха ѝ отпечатащи и ДНК. Скоро всички щяха да разберат, че те съвпадат с уликите на местопрестъплението. Беше плакала твърде дълго, сега очите ѝ бяха пресъхнали. Щяха да я осъдят за нещо, което не беше извършила, и това я плашеше. Не знаеше как да се справи с омразата и гнева, които изпитваше към себе си и към жената, която ѝ бе отнела любимия мъж. Вратата на килията се отвори с трясък. Срещу Ани стоеше пълен мъж с униформа и мустаци. Той я изгледа. С раздразнение ѝ каза:

— Ставай! Детектив Грийн е тук! Иска да говори с теб.

Ани тръгна със свито сърце по дългите коридори на затвора. Някога бе влизала тук само за да интервюира престъпници, а сега я смятаха за една от тях. Стигна до стаята за разпити. Там, седнал, я чакаше детектив Грийн. Ани се настани срещу него. Загледа се в ръцете му. Той си играеше с една химикалка. Изглеждаше нервен и нетърпелив, което беше непривично за него. Той бе известен със своята хладна пресметливост. Прошарената му коса беше грижливо сресана. Беше облечен в строг сив костюм. Гледаше журналистката критично над очилата си.

— Ани, здравей. Предполагам се досещаш защо съм тук? – проговори Макс.

— Да! Излезли са резултатите – отвърна тя, без да го поглежда в очите.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Страхувам се, че да. Но ти знаеш, че отпечатъците са твои, нали така?

— Да, но аз не съм го убила – отвърна Ани.

— Добре, мила, искаш ли да ми помогнеш да разбера. Каж ми какво се случи? Мога да ти помогна. Да ти издействам кратка присъда, ако съдействаш.

Ани погледна Макс с изненада, смесена с гняв.

— Не съм го убила аз! Не съм убила никого! Моля те, помисли. Намерихте ли мои отпечатъци по ножа?

— Не, но лесно може да си ги изтрила – отвърна простичко Макс. – Била си на местопрестъплението по време на убийствата. Сама го призна. Има твои отпечатъци в къщата! А! Забравих да спомена, че и ДНК-то е отново твое.

— Просто потърси другата жена, моля те, Макс! – очите на Ани се напълниха със сълзи.

— Искам да помогна! – отвърна Макс. – Как да го направя според теб? Как да намеря един фантом? Та ти дори не можеш да ми дадеш адекватно описание.

Беше прав! Как можеше човек да открие един призрак? Тази жена се бе измъкнала умело, без никакви следи от присъствието ѝ на местопрестъплението.

Макс стана и тръгна към вратата, без да каже и дума повече. Имаше странното усещане, че правеха грешка. Може би това не беше техният човек, но уликите говореха друго. Беше пределно ясно, че е била на мястото по време на едното убийство, а нямаше алиби за другите две. Излезе навън и погледна мобилния си, който бе останал на входа. Видя няколко пропуснати повиквания от Нора Норман. Набра номера ѝ и само минута по-късно, тя вдигна:

— Здравей, Макс.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Здравсти, Нора, звъняла си ми? Бях при заподозряната.

— Имам новина за теб, мисля, че ще те заинтригува – отвърна му тя.

— Идвам възможно най-бързо. Запази си мисълта.

— Добре, Макс. До скоро.

Уайт го чакаше в колата. Беше надул музиката до дупка и слушаше със затворени очи. Косата му беше разрошена и бе необичайно разсеян. Макс Грийн се приближи тихо и удари силно по горния капак на колата. Уайт подскочи и изтърси цветуща псувня.

— Мамка му! Можеше да бъдеш по-внимателен! Не можах да спя през нощта – заоправдава се Хънтър.

— Сигурен съм и заради коя точно не можа да спиш! – отбеляза Макс с ехидна усмивка.

— Много смешно. Умирам от смях наистина – отвърна раздражено Уайт.

Макс се качи в колата. Седна и сложи колана. Загледа се през прозореца към един храст наблизо, който се поклащаше под такта на песента на вятъра. Беше горещо, а приятният бриз едва-едва галеше кожата. Палмите наоколо се движеха едва забележимо, а сухата земя беше напукана като устните на жена, жадуваща капчица любов.

— Макс, Макс – чу името си като от далечина детектив Грийн.

Той се обърна към колегата си и го погледна въпросително.

— Къде отиваме? – попита Хънтър. – Няма да седа и минута повече тук на това прокълнато място.

— Нора се обади, има новини за нас – отвърна Грийн.

— Чудесно! Тръгваме! – изведнъж се оживи Уайт.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Сигурен съм, че много би се радвал да видиш Нора!
– отбеляза Макс с усмивка.

— Даже не можеш да си представиш колко много ще се радвам да я видя – ухили се Макс.

Запали колата, а двигателят изръмжа съвсем леко. Потеглиха, вдигайки облак прах след себе си. Излязоха от паркинга пред затвора и поеха към града. Пътят бе осеян с коли, които бързаха за някъде с изнервени шофьори и нетърпеливи пътници. Макс мразеше големия град и неговите обитатели. Всички се държаха сякаш бяха безсмъртни. Бяха толкова заети с безсмислени борби, че не осъзнаваха как животът се изплъзва между пръстите им, бавно като песъчинките на плажа, които гребем с шепи и се опитваме да задържим.

Скоро навлязоха в града. Наоколо се заредиха приветливи бели и сиви къщи с щастливи обитатели. Мъж по тениска и шорти косеше тревата в двора си. Друг тичаше бавно по тротоара, жена крачеше нервно и буташе количка. Момче на около четири подтичваше весело до нея и бърбореше непрестанно. По умореното ѝ изражение се виждаше, че дамата изобщо не слушаше какво ѝ говореше синът ѝ.

Стигнаха до центъра на града. Заредиха се многоетажни блокове с прозорчета като кутийки, от които надничаха плахо хора. Всички бързаха по своите задачи с непрекъснат, неуморен темп, който докарваше човек до ръба на лудостта.

Скоро колата спря пред Съдебна медицина. Макс и Хънтър слязоха. Запътиха се с бързи стъпки по каменното стълбище. Зачакаха асансьора. Качиха се. Пътуваха към подземие. Асансьорът спря, издаде характерния скърцащ звук. Слязоха, внимателно

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

провирайки се между хората, които пристъпваха от крак на крак и нервно въздишаха, гледайки в часовниците си. Минаха по коридора с белите стени и влязоха в стая с големи прозорци. Видяха Нора, която се суетеше покрай един труп. Косата ѝ беше грижливо прибрана на кок. Бялата престилка беше закопчана, а на ръцете ѝ имаше гумени ръкавици. Под престилката прозираше среднодълга черна пола, строга и много официална. Тя бавно се обърна. Усмихна се сдържано. Очите ѝ блестяха игриво. Свали ръкавиците си и влезе при тях. От дрехите ѝ се разнесе миризмата на смърт, която неминуемо се вкопчваше в цялото ти същество. Придърпа един стол и седна срещу тях. Погледна ги открито и им подаде по лист. Те зачетеха написаното. Макс вдигна вежди многозначително.

— Клоназепам – прочете Грийн и погледна Нора въпросително.

— В кръвта на всички жертви беше открит клоназепам – отвърна простичко госпожица Норман.

— Какво представлява това? Прости невежеството ми – извини се Уайт.

— Няма проблем, Хънтър – Нора се усмихна ехидно. – Най-общо, това е бензодиазепин, който облекчава тревожността. Има и сънотворно действие. Изписва се при психози и тревожни разстройства. Приспива човек и намалява функцията на централната нервна система. Особено ако е смесено с алкохол, какъвто е и нашият случай.

— Ясно, значи убиецът ги е приспал с това лекарство. Сега разбирам. Те са били безпомощни – отвърна Макс.

— Ани откъде би могла да има това лекарство? – попита Хънтър.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Може би е добре да проверите дали не ѝ е изписано за някаква психоза. Тя не би могла да го вземе без специална рецепта – отбеляза Нора.

— Интересно – отвърна Макс. – Ще проверя това. Благодаря, Нора.

— Моля, няма защо. Мисля, че заслужих един бургер, нали, Уайт? – отвърна тя.

Хънтър се усмихна с целия чар, на който бе способен, и намигна:

— Само кажи кога и къде? – отвърна той.

Нора само го погледна и се усмихна:

— Господа, приятно ми е да си поговорим, но за съжаление имам твърде много работа. До скоро.

Макс дръпна Хънтър и двамата излязоха от сградата. Спряха се до колата и се спогледаха.

— Уайт, аз мисля, че сме хванали грешния човек – проговори Макс.

— Не мисля така. Има нейни отпечатьци. Ако проверим, вероятно ще се окаже, че има изписано такова лекарство. Мисля, че е развила психоза покрай гаджетото си.

— Може да си прав, ще проверим. Хайде да тръгваме към управлението. Искам да свърша малко работа.

— Слушам! Какво ще правим там? – попита Хънтър.

— Мисля да проведе няколко разговора.

Качиха се в колата и потеглиха бързо. Минаха няколко пресечки и спряха пред полицейското управление. Качиха се в асансьора. Слязоха на етаж, влязоха в офиса.

Макс седна на стола си. Загледа се в снимката на децата си, която от години красеше бюрото му. На нея те бяха все още толкова щастливи. Играеха си на брега и се

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

смееха на шегите си. Той искаше да ги запомни точно така — влюбени в живота и усмихнати. Беше уловена красотата на мига. Изглеждаха замръзнали във времето. Вечно щастливи и много красиви, преди животът им да се обърка така. Преди да изпитат омраза към собствения си баща. Преди той да загуби завинаги любовта им.

Взе телефона, набра майката на госпожица Нюман. Даваше „свободно“. Скоро чу в слушалката:

— Ало!

— Здравейте, госпожо Нюман. Аз съм Макс Грийн – детектив в отдел „Убийства“.

— Да, кажете – отбеляза сухо дамата.

— Сигурно сте разбрали, че арестувахме дъщеря ви по подозрение в убийство.

— Знам. Не бих могла да го пропусна. Такъв медиен цирк бяхте спретнали, благодаря! – отвърна раздражено госпожа Нюман.

— Съжалявам за това! – извини се Макс. – Имаме улики срещу нея.

— Каквито и улики да имате, аз не вярвам, че моята дъщеря го е извършила. Просто не вярвам!

— Мога ли да ви попитам нещо? Ани посещавала ли е психотерапевт, психиатър?

— Да, ходеше при доктор Майлс Хийт – отвърна госпожа Нюман.

— Благодаря ви. Обещавам, че ще направим всичко възможно да открием истината – отвърна Макс искрено.

— Истината е, че тя не го е извършила! Повярвайте ми! – изхлипа съкрушената майка.

— Ще направя всичко възможно да откроя истината, бъдете спокойна. Дочуване. – отвърна Макс.

— Дочуване. – отвърна тя.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Телефонът изпраща. Госпожа Нюман бе нетърпелива да затвори. Макс потърси името на лекаря в интернет и откри мобилния му номер. Набра го и зачака. Чу отчетлив мъжки глас:

— Добър ден.

— Добър ден! Доктор Хийт? – попита Макс.

— Да, аз съм. С какво мога да ви бъда полезен?

— Аз съм детектив Макс Грийн. Бих искал да обсъдя една ваша пациентка. Името ѝ е Ани Нюман – отвърна Макс.

— Не мога да коментирам пациентите си, освен ако имате заповед! Съжалявам – отговори раздражено доктор Хийт.

— **Касае се за убийство – помоли Макс.**

— Няма значение, ако нямате заповед, не бих могъл да ви дам информация – отговори сухо лекарят.

— Добре, благодаря ви, ще се видим пак.

Макс затвори и изпсува наум. Как мразеше тези формалности! Макар да очакваше подобно развитие, той изпита чувството на поражение. Излезе от стаята и се запъти към офиса на прокурора Джесика Бар! Видя я да седи зад бюрото си и да разговаря разпалено с някого. Забелязала Макс, тя му махна небрежно и му посочи стола срещу нея. От осанката ѝ личеше класа, което не би могло да се каже за повечето жени днес. Косата ѝ беше руса, а очите – зелени. Личеше, че някога е била красавица. Сега на трийсет и осем. Фигурата ѝ не бе перфектна, ала винаги се обличаше с вкус. Детектив Грийн харесваше ярката ѝ личност. Картините, които висяха в офиса на Джесика, бяха избирани с вкус. Част от тях показваха розови фламинга на бял пясък с

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

прозрачна синя вода, африкански маски и какво ли още не.

— Няма да слушам повече оправдания! – развика се тя. – Искам да се върши работа бързо! – Затвори телефонът и се усмихна на Макс. – Здравей, с какво мога да ти помогна?

— Здравсти, Джесика. Имам молба! Можеш ли да ми осигуриш заповед за обиск на кабинета на един психиатър?

— И защо ти трябва това? – попита госпожица Бар.

— Искам да получа информация относно Ани Нюман, а докторът не е склонен да ми помогне – призна Макс.

— Това е за дамата, която е задържана за убийство, нали така?

— Да, точно така – отвърна Макс. – Можеш ли да ми помогнеш?

— Да, всъщност бих могла. Утре ще я имаш. Как каза, че се казва психиатърът? – попита тя. Взе химикалка и тефтер.

— Майлс Хийт – отвърна Макс. – Кога ще имам заповедта?

— Утре ще я получиш – отвърна госпожица Бар с усмивка.

— Много ти благодаря – отговори Грийн.

— Няма защо, Макс. За теб винаги.

Макс се усмихна и излезе от кабинета, доволен от резултата. Още утре щеше да разбере истината за госпожица Нюман. Щеше да знае дали тя бе неговата убийца и може би за пръв път от месеци щеше да спи нормално.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 27:
ПРИЗРАЦИ ОТ МИНАЛОТО

Тъмна нощ. Дарън седеше на леглото си в единичната килия и се взираше в мрака. Не можеше да заспи. Нещо в тази нощ бе необикновено. Лунната светлина огряваше килията в бледа, синкава светлина. Настъпи часът на тъмните създания. В този час демоните му го посещаваха, за да му припомнят за своето съществуване. Тази нощ беше различна – по-тиха и спокойна от всяка друга досега. Това беше още по-тревожно за затворника. Той се оглеждаше наоколо и трепереше от ужас при всеки най-малък шум. Изглеждаше сякаш здравият разум го напуска.

Дарън усети леко докосване. Обърна се. До себе си видя сина си. Кожата му беше синкава, а вратът – прерязан. Тъмната коса – спластена. Очите му бяха черни като смъртта, а лицето – изкривено от болка и омраза. Гледаше баща си втренчено. Лека усмивка се прокрадна по устните му. Отвори устата си. Разнесе се миризма на смърт. Чу се писък. Звук, дошъл от дълбините на ада, който пронизваше Дарън като с нож. Той понечи да запуши ушите си, но не можа да помръдне. Видя как синът му се приближава все повече. Усети дъха на смъртта върху кожата си. Видя ироничната усмивка. От усмивката лъхаше омраза. Дарън затвори очи. Понечи да се отдръпне, но гърбът му се опря в студената стена. Когато отвори очи отново, видя лицето на сина си близо, много близо до неговото. Устните му се изкривиха. Той не каза и думичка, но в черните като смъртта очи се четеше:

— Таткооооо, аз те чакааааам тууууук.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Чу собствения си вик в далечината. Видя как лампите светнаха. Килията му се напълни с надзиратели, които се опитваха да го озаптят. Той ги гледаше с ужас и крещеше:

— Махнете го, махнете това нещо от мен. Той иска да ме убие.

Оковаха го с белезници и го извлякоха от килията. Качиха го в една полицейска кола и го откараха в близката психиатрична болница. Може би тук щеше да има минута спокойствие от демоните, които не му даваха покой. Вероятно за пръв път от месеци, той щеше да поспи и да забрави всичко. Щеше да се откъсне от ужаса на демоните, които самият той бе призовал.

Сложиха го на носилка. Подкараха го из белите коридори с ярко, луминисцентно осветление, от което очите започваха да болят. Скоро влязоха в една стая. Тя беше бяла и празна. Мебелите бяха легло и голям гардероб. Вратата беше с решетки – също като в затвора. На леглото имаше колани, готови да усмирят и най-буйния пациент. Преместиха го на леглото и го освободиха от белезниците. Дарън се отърси от вцепенението си. Погледна в тъгла. Там видя сина си. Седеше свит. В мига, в който осъзна, че баща му го е видял, той се обърна и погледна Дарън с омраза, която скова душата му. Той започна да се бори с хората, които се опитваха да го оковат. Опита се да се съпротивлява. Вързаха го с коланите и се отдръпнаха, за да направят място на лекарите. Дарън усети убождане. Главата му се замая. Гледаше безпомощно как изкривеното лице на сина му се приближава до неговото и точно преди да припадне, чу:

— Таткоооо, аз те чакам!

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Потъна в забрава. Спа непробудно за пръв път от месеци. Беше сключил мир със себе си засега.

В същото време, Дара лежеше в леглото. Нещо я събуди – някакъв вик, викът на майка ѝ, която я зовеше от гроба. Стана рязко и се огледа. Беше сама в стаята си. Само лунната светлина огряваше леглото ѝ. Погледна часовника. Три през нощта.

— Часът на демоните – чу се да казва тя.

Косъмчетата на врата ѝ се изправиха. Тръпки побиха тялото ѝ. Може би не бяха нейните демони. Може би това бяха демоните на баща ѝ. Дали тя не бе по-свързана с него, отколкото си мислеше?

Стана. Включи лаптопа си. Отчаяно искаше да се разсее с нещо, но не знаеше как. Влезе в социалните мрежи и се огледа за приятели на линия, с които би могла да поговори, но никой не беше буден в този час. Почувства се отчаяна. Помисли си дали да не звънне на Дан. С него бяха станали доста близки, но тя все пак се притесняваше да го събуди по това време. Какво щеше да му каже? Всеки би помислил, че е луда.

Обърна се към лаптопа и понечи да го затвори. Тогава видя черна коса, която се спускаше по монитора. На синкавата светлина изглеждаше още по-черна. Погледна нагоре и видя помръкналото лице на майка си. Гледаше я втренчено, а усмивка грееше на устните ѝ.

— Мамо – чу собствения си глас Дара.

Майка ѝ я погледна. Лицето ѝ се изкриви от смесица от болка и омраза, но тя не каза нищо. Само гледаше дъщеря си с празен поглед, сякаш не я познаваше. Тя не беше нейното момиче. Чу се вик и Дара се обърна рязко. Навън светеше. Излезе в коридора. Видя дядо си, който се суетеше покрай леглото на баба ѝ. Дара се приближи

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

и замръзна в рамката на вратата. Лицето на баба ѝ бе бледо и тя не дишаше. Беше починала в съня си. Приблужи се и докосна ледената ѝ ръка, погледна я втренчено, може би майка ѝ бе дошла да я отведе със себе си. Тръпки полазиха по гърба на Дара. Тя клекна до баба си, вкопчи се в ръката ѝ и заплака:

— Бабо, бабо, моля те, не ме оставяй! Бабо, събуди се. Не ме оставяй, моля те!

Дядо ѝ извика:

— Дара, стани и се обади на 911. Моля те, Дара!

Тя стана. Хвана телефона с треперещи ръце. Набра и зачака. Скоро отсреща се чу женски глас:

— 911, какъв е спешният случай?

— Баба ми, не е добре! Моля ви, пратете линейка!

— Успокойте се! Как се казвате? – попита жената отсреща.

— Дара, казвам се Дара. Моля ви, побързайте – изкрещя Дара.

— Кажете ми адреса?

— Улица „Карсън“, номер 3214 – отвърна Дара.

— След около 15 минути линейката ще бъде при вас.

Дара затвори телефона и се обърна към баба си. Хвана ръката ѝ треперейки. Какво щеше да прави сега? Как щеше да продължи нататък? Единствените ѝ близки, които ѝ бяха останали, бяха баща ѝ и дядо ѝ, който едва говореше с нея. Беше ѝ сърдит за ужаса, през който преминаха. Всеки път, когато я погледнеше, си припомняше загубата на любимата си дъщеря и това го съсипваше. Отдалечаваше се все повече и повече. Затваряше се и се поддаваше на демоните, които унищожиха семейството му.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Дара се обърна към вратата и видя майка си да стои там, навела глава и с прерязано гърло. Очите ѝ бяха черни като нощта. Беше дошла за баба ѝ, но Дара нямаше да я даде никога. Щеше да се бори докрай. Погледна я и извика:

— Няма да ти я дам! Няма!

Майка ѝ се усмихна и изчезна, а долу се появи синкавата светлина на линейката. Скоро двама мъже със сини престилки нахлуха в спалнята на баба ѝ. Застанаха над нея и започнаха да я реанимират. По тревожните им погледи Дара видя, че нещата не са добре. Последната ѝ надежда, че баба ѝ ще оживее, се стопи в този миг. Единият от мъжете погледна Дара съчувствено:

— Съжалявам, но не можем да направим нищо. Баба ви е починала от инфаркт.

— Моля ви, направете нещо! Моля ви!

— Вече е късно, госпожице.

Дара погледна дядо си, който стоеше свит. Изглеждаше нещастен и дребен. Беше загубил надежда. Последният истински близък човек вече го нямаше. Тя усети болката от вината. Все пак нейният баща им бе причинил това. Мъж, който уж я обичаше безкрайно преди.

Дара заридя. Свлече се на пода. Главата ѝ се завъртя и тя потъна в забрава. Видя баба си, както едно време – жена с ясни принципи и горда походка. Обърна се и погледна внучка си. Отдалечи се с уверени стъпки. Чакаше я дъщеря ѝ, красива както преди. Дара се обърна и погледна зад себе си. Видя само мрак. Тъмнината обгръщаше всичко, а от нея надничаше тъмно създание, което чакаше мига, в който ще завладее същността на Дара.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Тя отвори очи. Дневната светлина я заслепи. До себе си видя приятелките си. Очите ѝ се напълниха със сълзи:

— Какво стана? Как е баба? – попита Дара.

Момичетата се спогледаха учудено и замълчаха. Никоя от тях не посмя да каже нищо. Дара ги погледна с ужас, преглътна шумно и се обърна към Джейн:

— Моля те, Джейн, кажи ми, че баба е добре? – изхлипа Дара.

Очите на приятелките ѝ се напълниха със сълзи. Джейн прочисти гърлото си. Погледна Дара открито и ѝ каза:

— Дара, миличка, съжалявам, баба ти почина.

Въздухът наоколо спря да се движи. Дара затвори очи. Стаята отново се завъртя. Тя се обърна с гръб към приятелките си и се сви на кълбо, както някога, когато беше малко момиченце.

— Оставете ме сама, искам да бъда сама! – проплака Дара.

— Дара, нека останем, моля те – помоли я Джейн.

— Ние искаме да ти помогнем. Да извикаме Дан?

Коремът на Дара се сви и тя изтича до тоалетната. Повърна. Главата ѝ се проясни. Тя се върна в стаята и седна на края на леглото. Кристин се приближи до приятелката си. Хвана ръката ѝ и прошепна:

— Дара, не си сама! Ние сме тук и ще ти помогнем. Дан също много искаше да дойде.

— Благодаря ви, момичета – Дара изхлипа тихичко. – Благодаря ви, но аз останах сама, вече си нямам никого. Просто ми е тежко.

— Не си сама, аз съм тук, Джейн също. Не говори така. Хайде да слезем долу. Ще ти помогнем.

— Кога е погребението на баба? – попита Дара.

— Днес, всички са долу – отвърна Кристин.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Не мога да сляза! Не искам да си отивам – проплака тя.

— Да извикаме Дан? – попита Джейн.

— Не искам да виждам никого, моля ви, оставете ме на мира!

Дара легна на леглото и обърна гръб на приятелките си. Те излязоха от стаята с въздишка. Миг по-късно тя беше заспала отново. Този път не сънува нищо, само една безкрайна тъмнина, която обхващаше всичко. Дара се скри в тази милостива тъмнина и потъна в забравата.

Усети нечие присъствие в стаята. Отвори очи. Видя Дан до себе си. Стресна се. Погледна го невярващо:

— Какво правиш тук? Ами ако някой те види?

— Дара, добре ли си, миличка? – попита той.

— Ще те видят, излез от стаята ми – отвърна Дара.

— Никой не ме видя да се качвам. Долу има твърде много хора. Не се безпокой – успокой я той.

— Аз... искам да съм сама – отвърна Дара.

— Ти не си сама. Имаш мен, нали знаеш това – увери я Дан.

— Аз... вече си нямам никого. Излез и ме остави.

— Хайде да се разберем така, аз ще изляза, за да се преоблечеш и да слезеш долу. Мисля, че ще искаш да се сбогуваш с баба си – отвърна Дан.

— Не искам! Махни се! Излез! – разкрещя се Дара.

Дан я притегли към себе си. Целуна я леко и това я обезоръжи. Тя въздъхна и му каза:

— Излез, ще се облека и ще сляза долу... излез, преди някой да те е видял. Тогава ще загазим здраво.

Дан стана от леглото и излезе. Дара го чу как слиза надолу по стълбите с бавни, неуверени стъпки. Тя стана и отвори гардероба. Огледа дрехите си. Избра семпла

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

черна рокля. Облече я, събра косата си в кок, обу черни обувки и се огледа в огледалото. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени от плач, но черното ѝ отиваше. Една сълза се стече по бузата ѝ. Избърса с ръка. Пое дълбоко въздух. Излезе от стаята и слезе по стълбите.

Дневната беше пълна с хора, дошли да кажат последно сбогом на баба ѝ. Като видяха Дара, всички притихнаха. Не знаеха какво да кажат. Няколко човека дойдоха при нея. Изказаха съболезнования, а приятелките ѝ се приближиха до нея, за да я подкрепят. Беше им благодарна, че в този тежък момент не я оставиха сама. В тълпата Дара видя Дан, който я гледаше с крайчеца на окоето. После всички тръгнаха към колите. Дара се качи, заедно с приятелките си, в една от колите. Потеглиха. Скоро стигнаха до черквата.

Там до олтара бяха положили ковчега на баба ѝ. Тя не беше същата. Дали мъката я бе състарила така, или демонът, който бе променил Дара, измъчваше и баба ѝ. Искаше ѝ се да беше говорила с нея повече. Може би това би облекчило мъката ѝ. Би удължило животът ѝ. Дали самата тя бе погубила баба си с нежеланието си да я допусне до себе си.

Службата свърши. Дара се приближи до ковчега. Докосна студената ръка на баба си. Погледна лицето ѝ – бледо и бездиханно. Отмести поглед от нея и там над главата ѝ отново видя черната коса на майка си. Лицето ѝ беше синкаво, а очите – черни като дълбините на ада. Тя се усмихна едва-едва. Дара изпищя от ужас. Направи крачка назад и се развика:

— Остави ме на мира! Остави баба.

Дара зариде. Огледа се. Всички я гледаха слисано. Тя се обърна към тях и се развика:

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Не я ли виждате! Погледнете, тя е тук! Погледнете!
Обърна се към ковчега. Там вече нямаше никого. Дара се свлече на колене. Скри лице в ръцете си и заплака. Нямаше сили да се изправи. Нямаше сили да продължи. Някой се приближи до нея и докосна рамото ѝ:

— Дара, добре ли си, момичето ми? Хайде стани! Да излезем навън.

Дара погледна. Видя психоложката до себе си. Беше облечена в черно, с елегантни черни обувки, черна блуза и панталон. Дара се обърна към нея и ѝ прошепна:

— Не издържам повече! Не издържам!

Подкрепяна от психоложката, Дара излезе навън. Седнаха на една пейка. Не можеше да си поеме въздух от плач. Беше загубила всичко. И разсъдъка си. И нямаше връщане.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 28
ПСИХИАТРИ

Макс Грийн отпиваше от кафето, облегнат на перилата на терасата си, загледан в огнения ореол на изгряващото слънце. То се прокрадваше между короните на палмите. Градът все още спеше дълбоко и непробудно. Улиците бяха притихнали и спокойни. Макс обичаше тези мигове, в които бе сам с мислите си. Обичаше моментите, когато бе единственият буден в квартала. Харесваше тишината на изгрева – мигът, в който светът се събужда за ново начало и обещание за по-красив свят.

Макс изпи кафето си и влезе в спалнята. Извади черен костюм с папионка. Облече го, среса сивата си коса. Чу клаксона на колата на детектив Хънтър. Побърза да се обуе. Слезе тичешком по стълбите. Настани се в спортната кола на Уайт. Макс го погледна раздражено, но не каза нищо. Детектив Хънтър потегли, без да обели дума. Летяха по улиците с неприлично висока скорост. Наоколо имаше твърде малко коли, с вечно уморени и изнервени хора в тях, винаги мърморещи и недоволни от живота си до самия му край. Красиви дами караха малки, спортни коли. Бяха гримирани и изглеждаха удивително. Макс винаги се бе учудвал на способността на жените да изглеждат зашеметяващо толкова рано сутрин. Нищо не можеше да ги обезпокои или притесни, сякаш всичко в живота им се подреждаше добре. По улиците виждаше все повече и повече светещи от живот прозорчета. Хората се бяха събудили за поредния ден, още една възможност да намерят щастието, което все така умело им убягваше. За Макс щастието беше спокойствието на една сутрин, закуска с любимите хора и една малка

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

ръчичка, почиваща тихичко в твоята, и нежните думи „Обичам те”. Всичко това Макс бе пропуснал някога. Сега нямаше право да има доблестта да каже, че е имал деца. Очите, които някога го гледаха с обожание, устните, които повтаряха „Тати, остани, не тръгвай”, сега не обелваха и дума. Наказваха го с хладно мълчание, което той си бе заслужил само с факта, че бе избрал работата си пред това да бъде до тях. Неведнъж ги бе разочаровал. Никога не ги постави на мястото, което по право им принадлежеше.

Колата на Хънтър спря пред един огромен небостъргач. Едва няколко прозорци светеха, а вътре в единия от светещите прозорци на долните етажи, Макс видя жена, която пъргаво се движеше с парцал. Почистваше офисите на „силните на деня”. Хънтър наруши тишината:

— Днес не мога да взема думата от теб, детектив Грийн. Бих казал, че си чудесен събеседник.

— Същото важи и за теб, Хънтър – Макс го потупа по рамото с насмешка. – Подозирам, че си имал поредната много тежка вечер, нали така?

— Как позна, снощи се запознах с една прекрасна млада дама, тя е адвокат.

— Кога ще се видите отново? – попита Макс.

— Да се виждам с нея отново? – Хънтър вдигна вежди и се ухили многозначително.

— Трябва да създадеш семейство, трябва ти топлината на домашния уют. Ти си все още много млад, но аз мисля, че е време да създадеш семейство. Запомни от мен, това е най-важното нещо, което осмисля живота.

Хънтър го изгледа дълго. В погледа му вече не се четеше насмешка, а по-скоро съчувствие към по-възрастния

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

колега. Макс съжали, че е повдигнал въпроса. Почувства се като кръгъл идиот. Бяха разгадали най-голямата му мъка.

— Макс, защо не се обадиш на децата си? – попита Уайт внезапно.

— Те няма да ми обърнат внимание – отбеляза искрено Грийн. – Само ще им бъда в тежест.

— Можеш да им се извиниш – отвърна Хънтър.

— Да се извиня за годините, в които не бях до тях ли? – попита тихичко Макс. – Години, в които те бяха сами. Не, аз ги разочаровах много. Не знаеш какво им причиних.

— Твърде строг си към себе си. Направил си грешки, но може би ще ти простят, само ако ти направиш първата крачка.

Макс се загледа в колегата си. Бе толкова млад, не знаеше как човек би могъл да разочарова с избора си. Някои неща не биха могли да се простят. Детектив Грийн бе наранил любимите си хора не само с отсъствието си. Истината бе, че има думи и дела, които никой не би могъл да прости. Има неща, които дълбоко раняват. Душевната рана понякога е много по-страшна от физическата. Тя не се лекува с нищо. Никой не може да върне думите назад. Само можеше да се надява болката да намалее с времето. С години чакаше това да се случи, послушен като сираче пред вратата на сладкарница, само че никой не го съжали. Никога не простиha неговото предателство, отсъствието му и послушанието към родителите му. Истината бе, че неговите родители ненавиждаха съпругите му. За всяка една те намираха лоша дума – нетърпима черта, която да изтъкнат. Бяха упорити и методични. Влизаха в главата

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

му, объркваха мислите му, стопяваха неговата съпротива. Знаеха, че лоялността към жената е крехка. Той бе като дете, което искаше да угоди на майка си. До нея отново беше петгодишно момче, на което му липсваше любов. Готов бе да направи всичко, за да угоди на взискателната си майка – винаги красива, горда и недостъпна. Беше го правил безброй пъти, бе избирал страната на родителите си, разочаровайки ден след ден съпругите си. Бавно и методично бе тровил душите им, с мълчанието си, с празния поглед при всеки един сблъсък с майка му, с пасивността си към всяко обвинение. Съвсем закономерно накрая не оставаше и една малка трохичка обич, всичко се стопяваше. Те си тръгваха от него и той отново заживяваше в мир със себе си и родителите си, до мига на смъртта им. Тогава Макс бе изпаднал в една огромна дупка, от която нямаше измъкване. На кого сега щеше да доказва вечната си любов и преданост, кой щеше да види, че той е добро момче, че заслужава обич? Бе останал сам, без семейство, без подкрепа. Въпреки това не можеше да мрази майка си. Напротив, безумно я обичаше, с любов, която отравяше всичко останало, с любовта на наранено и предадено момче.

Хънтър прекъсна мислите му, като го сръчка:

— Ето го нашият човек! Да го изчакаме ли да се качи, или да го хванем тук?

— Нека не му оставяме време да се прикрие – отвърна Макс и рязко излезе от колата.

Приблужи се решително към Майлс Хийт. Той бе мъж на около петдесет години. Беше облечен в модерен син костюм. Косата му вече беше бяла, оредяла на места. Очите му бяха сини като морето. Той вдъхваше респект

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

и доверие. Бе човек, на когото би могъл да се довериш със затворени очи. Бе висок около метър и седемдесет, леко пълен, но изглеждаше много приятен мъж.

— Добър ден. Аз съм детектив Макс Грийн, а това е моят колега Уайт Хънтър.

Видя как сините очи на психиатъра помръкнаха. Осанката му се промени, той зае отбранителна позиция.

— Какво искате от мен? Казах ви, че не мога да отговоря на въпросите ви. Има нещо, наречено тайна между лекар и пациент.

— Добре! Разбрахме Ви правилно, но имаме заповед за обиск. Ето я! – Макс размаха заповедта пред него. – Искаме досието на Ани Нюман. Съветвам Ви да ни помогнете и да отговорите на въпросите ни.

— Мога ли да видя заповедта все пак? – попита психиатърът.

— Да, ето – Макс му подаде листа хартия.

Майлс Хийт дълго разглежда заповедта. Търсеше нещо, с което да се измъкне. Накрая подаде хартията пораженчески и каза:

— Добре. Да вървим. Ще ви дам досието и ще отговоря на въпросите ви.

Детективите се спогледаха и влязоха в сградата след Майлс Хийт. Фоайето бе сиво, а подът – със сиви плочки. Това придаваше някаква студена и неприветлива атмосфера на сградата. Таванът бе висок около три метра, осеян с малки лунички, които грееха ярко като слънца. Стигнаха до асансьорите, които бяха три, а нетърпеливи костюмирани господа чакаха и гледаха часовниците си, потропвайки нервно с крак. Скоро дойдоха два асансьора и те се качиха. Майлс натисна копчето за 26-ия етаж и зачака нервно. Скоро асансьорът

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

спря и те слязоха. Закрачиха по дълъг, сив коридор. Стигнаха до врата, на която бе изписано името на Майлс Хийт. Той отключи вратата и прекрачи прага, а Макс и Уайт влязоха след него. Стаята бе голяма и просторна с огромен панорамен, стъклен прозорец. Бе боядисана в бежово, което придаваше топлина и атмосфера. До прозореца имаше голямо бюро, в цвят орех, кожен стол, на който човек спокойно би могъл да поспи. Имаше и секция, пълна с документи на пациенти, подредени по азбучен ред, в сини папки. На отсрещната стена имаше легло, на което пациентите лягаха, за да се чувстват напълно у дома си.

Майлс посочи два стола и подкани гостите си:

— Настанявайте се! Да ви предложи чай или кафе?

— Не, благодаря – отвърна Макс. – Да говорим по същество.

— Добре, слушам ви. Какво ви интересува за госпожица Нюман?

— От какво я лекувахте? – попита Макс.

— Маниакална депресия, вследствие на неуспешна връзка. Тя е една много обърквана дама.

— Знаете ли, че нейният бивш приятел е убит? – попита Макс.

Очите на Майлс се разшириха от учудване, той се взря във вратата. Накрая ги погледна и заговори:

— Не знаех – отвърна простичко той.

— Ами убит е по особено жесток начин и ние подозираме госпожица Нюман. Познавайки я, мислите ли, че е способна на подобно деяние?

Майлс отново загледа вратата. Опитваше се да подбере правилните думи. Накрая изрече само:

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Всеки човек е способен на невъобразими неща, в зависимост от обстоятелствата.

— Подозираме я за още две убийства – изрече Хънтър.

— Мисля, че не може да е тя. Доколкото я познавам. За него бих разбрал, ако го е извършила, но за другите две убийства се съмнявам – отвърна Майлс.

Макс го загледа. Все повече харесваше този мъж. Бе проникателен и спокоен. Човек можеше да му има доверие. Искаше му се да се бе доверил на човек като него навремето, когато браковете му се проваляха. Може би сега нещата биха били различни. Майлс го погледна, сякаш прочел мислите му, и се усмихна приветливо, но не каза и дума.

— За съжаление имаме улики срещу нея – отвърна Хънтър.

— Знам само, че за да убиеш няколко човека, е нужна определена психоза, тя не е такъв тип човек. Не мисля, че го е извършила – завърши Майлс.

— А може би грешите за нея, би могла да Ви заблуди? – попита Макс.

— Всичко е възможно – заключи психиатърът многозначително.

— Имаше ли някакво подобрение в манията ѝ към жертвата? – попита Макс.

— Мисля, че бе започнала да осъзнава някои неща, но разберете ме правилно, това е бавен и труден процес. Не всеки би могъл да се справи бързо с демоните в себе си.

— Искате да кажете, че тя все още е обсебена от него? – попита Уайт.

— Така казано звучи ужасно, но да, тя все още го обича твърде много. Това подхранва определена мания към него – отвърна Майлс.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Тоест, би могла да извърши нещо под влиянието на тази мания?

— Не е изключено.

Макс се загледа в снимката на бюрото на психиатъра. Тя беше на жена на около 50 и дъщеря тийнейджърка. Може би този мъж бе успял да запази семейството си. Детектив Грийн усети, че му завижда неистово. Мразеше това чувство. Майлс проследи погледа му и попита:

— Имате ли семейство, детектив Грийн?

Това го свари неподготвен. Той се размърда нервно на стола си.

— Не сме тук да говорим за мен, а за госпожица Нюман!

— И все пак, ако някой ден пожелаете да поговорим, аз съм тук.

— Кажете ми, изписвали ли сте ѝ някакво лекарство?

— Ами да, сега ще погледна точно какво беше.

Надигна се от стола си и затърси папката на Ани Нюман. Зарови трескаво в нея и накрая откри информацията, която търсеше.

— А, ето! Лекарството се казва клоназепам – отвърна Майлс.

Кръвта на Макс се вледени, сега вече я бяха пипнали. Това бе нейният край. Той се обърна към психиатъра.

— Често ли изписвате клоназепам?

— Доста често използвано лекарство в практиката ми е – отговори мъжът.

Беше странно, че точно същото лекарство бе използвано за убийствата и Ани бе свързана с жертвата по някакъв начин, но как самият Макс Грийн не я бе заподозрял. Бе успяла да заблуди дори и него самия, който бе детектив от дълги години и се славеше със

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

способността си да разчита хората. Досега не бе бъркал. Ако имаше лошо предчувствие за някого, обикновено той се оказваше извършителят. Тук не бе така. Той намираще Ани Нюман за искрен и добър човек, който е направил лош избор.

— Бихте ли ми дали папката? Ще Ви я върна, когато я разгледам – отвърна Макс.

— Да, разбира се. Заповядайте – отвърна Майлс.

— Хубаво, приключихме тук – отвърна Хънтър, като взе папката и тръгна към вратата. – Лек ден от мен.

— Лек ден, детективи – отвърна психиатърът.

Макс и Уайт излязоха от стаята и закрачиха по дългия коридор. Слязоха долу с асансьора. Влязоха бързо в колата, а Макс нетърпеливо заговори:

— Пипнахме я, Макс.

— Това, че ѝ е изписан клоназепам, не я прави автоматично виновна, но със сигурност трябва да я предадем на прокуратурата! Твърде много неща я свързват с убийствата и, въпреки че все още не съм сигурен във вината ѝ, трябва да призная, че всичко сочи към нея.

— Тук грешиш и ще видиш, че Ани Нюман е виновна! – отвърна простичко Хънтър.

Макс зачете папката на Ани. Може би там щеше да открие отговор на въпросите си.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 29 СЪМНЕНИЯТА

Прекрасен съботен, летен ден. Дара седеше на терасата на стаята си, загледана някъде в хоризонта. Бе облечена в сива пижама, а косата ѝ бе разрошена, но въпреки вида си изглеждаше привлекателна. Тъгата в красивите ѝ очи ѝ придаваше особен чар, а откакто баба ѝ бе починала, тя не се чувстваше никак добре. Потъна в дълбока скръб, спря да пие и лекарствата си. Напоследък забелязваше отчуждението от приятелките си, както и хладното отношение на Дан към нея. Бе се отдалечил и тя се чувстваше притисната. Отчаяно се опитваше да привлече вниманието му. Някогашната страст бе угаснала. Бе станал като баща ѝ. Тя отново бе малко момиченце. Опитваше се да привлече вниманието на Дан към нея. Омръзнала му бе непрекъснатата драма в живота на Дара и нейните сълзи. Бе охладнял към момичето, което до вчера обичаше силно. Въпреки това, той редовно идваше да я види, което ѝ даваше някаква надежда, че нещата ще бъдат различни. Само ако се постарае малко, ако бъде добро момиче, той щеше да я обикне отново. Прегръщаше я, но липсваше нежност в прегръдката му. Страстта, с която някога я целуваше, сега я нямаше. Всичко бе станало едно досадно задължение. Може би имаше нов обект на желание, също като татко ѝ. Може би щеше да я изостави, също както той бе направил навремето. Дара нямаше да го позволи. Тя нямаше да го пусне да си отиде толкова лесно. Щеше да го накара да остане. Той ще е само неин. Неин и на никоя друга. При

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

тази мисъл потрепери. На какво точно бе готова, за да го накара да остане?

Мобилният извънтя. Дара остави чашата със сок, която държеше на масата пред нея, и се запъти към нощното шкафче. Грабна мобилния. Чу гласа на Дан отсреща:

— Здравсти, Дара.

— Здравей, скъпи – каза тя.

— Имаш ли планове за днес? Искам да се видим.

— Все още не. Къде да те чакам? – попита Дара.

— Хайде да отидем в кафето до плажа, трябва да ти кажа нещо – отговори той с въздишка.

Стомахът на Дара се обърна. Светът спря своя ход за миг. Птичките спряха да пеят. От този разговор зависеше животът ѝ.

— Чакам те там след час – чу го да казва.

Затвори телефона. Прилоша ѝ. Устата ѝ се напълни със слюнка. Затича се към тоалетната. Повърна. Усети облекчение. Напоследък стомахът ѝ бе чувствителен. Често ѝ прилошаваше, но тя отдаваше това на постоянните проблеми с Дан. Едва сега Дара разбра как се чувстваше майка ѝ преди. Мъжете можеха да бъдат много жестоки. Веднъж получили това, което искат, те просто се отегчават от теб и те изоставят. Тя нямаше да му позволи да си тръгне. Щеше да направи всичко, за да го спре. Бе решена, че няма да му позволи да я изостави, както баща ѝ я бе изоставил. Дара се съблече и влезе да си вземе душ.

Хладката вода се стичаше по тялото ѝ. Чак сега забеляза, че е напълняла. Стомахът ѝ бе леко заоблен. Може би заради това Дан не я харесваше вече? Вероятно я намираще за непривлекателна? Изми косата и тялото си. Подсуши се и взе най-хубавата си червена рокля.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Облече я. Бе по тялото ѝ. Леко се разкрояваше в ханша, а черният колан придаваше особен чар. Сложи си дълги, черни обеци, лек грим и прибра косата си в кок. Огледа се в огледалото внимателно. Обув високи, черни обувки и излезе навън. Качи се в автобуса, който бе пълен. Настани се на единствената празна седалка и се огледа. Хората наоколо бяха с къс ръкав. Въпреки това се разнасяше непоносимата миризма на пот. Всеки един от тях бе вгълбен в собствените си проблеми и никой не обърна внимание на младото момиче, което току-що влезе. Всички гледаха през прозорците с празни очи. Там, дълбоко в тези очи, душата липсваше. Може би я бяха оставили някъде, където са били щастливи.

Дара също се загледа навън. Минаваха покрай бели къщички с добре поддържани, окосени дворове. Палмите леко се поклащаха. Усети се как си мечтае за такава къща и семейство с Дан. Той щеше да коси тревата всеки ден, щеше да ѝ разказва за деня си. Тя щеше да слуша с внимание за всички негови проблеми и тревоги. Щеше да е една отегчена от еднообразния си живот съпруга, но все пак щеше да бъде с него. Сърцето ѝ трепна. Да, тя бе решена никога да не го изостави. Искаше да направи всичко, за да разбере той, че тя е неговото бъдеще. Те си принадлежаха. Тя бе идеалното момиче за него и той щеше да осъзнае това.

Скоро автобусът спря. Дара слезе. Запъти се към заведението на брега на морето – тяхното място. Там, където бе започнала връзката им преди година. Седна на тяхната маса и зачака, заглеждана в бурното море. В далечината видя рибарски лодки, които изглеждаха като детски играчки. Полюшваха се насам-натам от вълните. Семейства с деца си играеха на плажа. Майките гледаха

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

с любов, а бащите си играеха с тях. Гонеха ги, правеха пясъчни замъци. Мечтаеше да е на тяхно място, да седи на плажа и да гледа как Дан си играе с тяхното дете или просто да я закриля. Той трябваше да бъде до нея винаги, да я обича както досега, да докосва косата ѝ, да милва кожата ѝ. Тя не можеше да го пусне да си отиде! Как щеше да го направи, та те бяха създадени един за друг?! Дан скоро дойде и седна срещу нея. Облечен в светлосиня тениска и дънки. Косата му бе небрежно сресана. Сините му очи изглеждаха тъжни и замислени.

— Здравей, Дара – подхвана той.

Стомахът ѝ се сви в трепетно очакване на това, което той имаше да ѝ каже. Имаше лошо предчувствие, нещо не беше наред.

— Здравсти. Как си? – гласът ѝ неволно потрепна.

— Добре съм.

Келнерът дойде и те си поръчаха. Когато останаха сами, Дан въздъхна тъжно. Загледа се в една палма, полюшваща се бавно от вятъра. Мълча дълго. Сърцето на Дара препускаше силно.

— Дара, аз не знам откъде да започна – въздъхна шумно Дан.

Дара мълчеше и чакаше. Гледаше красивите му сини очи, които бяха помръкнали. Бяха станали сиво-сини. Нямаше я усмивката на лицето му. Усещаше се мъката, с която говореше.

— Знаеш, че аз много държа на теб! Ти си страхотно момиче – започна той.

Тя усети как сърцето ѝ се сви повече. Търсеше начин да ѝ обясни, защо не може да бъде с нея. Дара не можеше да го позволи! Но как щеше да го спре?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Мразеше тези клишета, с които той се опитваше да се оправдае.

— Аз много те харесвам и ценя – рече Дан и понечи да хване ръката ѝ, но тя я отдръпна. – Ще имаш много мъже в живота си. Ще срещнеш някой, достоен за твоя интелект.

— Аз не искам друг – изхълца Дара. – Аз искам теб! Отчаянието я заля като вълна. Сълзите ѝ се стичаха по бузите ѝ. Тя не можеше да си поеме въздух. Стомахът ѝ се сви на топка.

— Дара, аз заминавам с Корпуса на мира. Ще преподавам на деца в Нигерия. Това винаги е била моя мечта. Съжалявам, ако съм те подвел, но ти си едно страхотно момиче и не бива да плачеш.

— Аз ще те чакам, колкото трябва – Дара каза без колебание.

— Не знам колко време ще бъде там. Не мисля, че е честно да те карам да ме чакаш толкова дълго. Ти си красива, млада дама. Ще намериш някое страхотно момче...

Думите му бяха прекъснати от силното хлипане, което Дара не можеше да сдържа повече. Той седна до нея и я прегърна. Тя отчаяно се вкопчи в него. Надяваше се да може да го накара да остане. Как щеше да живее без него? Понечи да го целуне, но той се отдръпна. Усети как в гърдите ѝ се надига гняв. Отблъсна го, избърса сълзите и го погледна откровено:

— Кога заминаваш? – попита го с леден глас.

— След седмица тръгваме – отвърна той.

— И досега не можа да ми го кажеш, защото те беше страх от реакцията ми? Аз не мога да те пусна! Не мога да те оставя да си отидеш!

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Дан я погледна, личеше мъката в очите му, но бе решен да се отърве от нея. За него тя се бе превърнала в бreme, което трябваше да бъде забравено. Дара усети как изведнъж лед скова сърцето ѝ. Каза само:

— Е, приятен път тогава – стана и тръгна към изхода.

Той не я последва. Тя зачака автобуса сама на спирката. Главата ѝ се въртеше. Усещаше студената хватка на гнева, който се надигаше в гърдите ѝ. Реши, че ще му даде да разбере коя е тя. Дан не можеше да си тръгне от нея. Нямаше да си тръгне никога. Качи се в автобуса. Цялото ѝ пътуване мина като в мъгла. Прибра се вкъщи и се затвори в стаята си. Сви се на кълбо на леглото и заспа. Веднага щом затвори очи, видя майка си и брат си. Гледаха я с ужас.

Събуди се посред нощ. Вече знаеше как да го спре. Облече червената рокля, поръча си такси и излезе тихо от къщата, без да я усети дядо ѝ. Даде адреса на Дан на шофьора и се загледа в мрака. Този мрак се бе настанил и в душата ѝ.

Скоро стигнаха. Тя натисна звънеца и зачака. Чака много дълго, преди лампата вътре да светне. Дан се появи, объркан и сънен, загледа я невярващо.

— Дара, какво правиш тук?

— Дойдох да се извиня. Искам да те видя един последен път. Искам да бъда с теб.

Дан я покани. Дара влезе и се хвърли в обятията му. Зацелува го. Той се предаде и отвърна на целувките ѝ. Качи я в спалнята. Съблече се бързо. Дара хвана здраво дръжката на ножа, който бе скрила под полата си. Изведнъж той спря. Погледна я в очите. Седна на леглото и прошепна:

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Дара, аз не мога – рече той и прокара ръце през косата си, точно като баща ѝ.

Тя усети как я обзема дива ярост. С бързо движение измъкна ножа и понечи да го забие в гърлото му. Той се оказа по-бърз. Измъкна ножа от ръката ѝ. Тя успя само да го одраска. Притисна я към леглото и извика с ужас:

— Какво правиш, по дяволите?

— Мразя те! Ти ми отне всичко, което обичах – извика тя.

— Какво? Дара, това съм аз, осъзнай се.

— Ти си чудовище, мразя те – извика тя.

Дан взе мобилния си телефон и набра някакъв номер. Скоро пред вратата се появиха двама полицаи. Изведоха я от жилището му. Натикаха я грубо в патрулната кола. Тя зачака, докато полицаите говореха с Дан. Скоро влязоха в колата и потеглиха. Единият от тях се обърна към Дара и каза само:

— Тази нощ ще пренощуваш в полицейското управление. Имаш късмет, че няма да повдигне обвинения срещу теб. Не те съветвам да се доближаваш до него повече. Играеш си, момиче.

Стигнаха до полицейското управление. Натикаха я в килия. Бе сама. Седна на леглото. Загледа се в стената. Бе видяла чудовището, което уби майка ѝ и брат ѝ в Дан. Същото безизразно лице, същият жест, който правеше баща ѝ. Възможно ли бе това да не е бил баща ѝ? Може би някакъв демон я преследваше. Може би той се вселяваше в мъжете. Тя се бе опитала да убие този демон, но и този път се бе провалила. Може би ако го бе спряла преди, сега нейната майка и брат ѝ щяха да бъдат живи.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Загледа се в тъмния ъгъл на стаята. Скоро там, в тъмнината, видя очертанията на една женска фигура. Различи дългата кестенява коса. Видя синкавата кожа на лунната светлина. Имаше странна усмивка на лицето ѝ. Очите бяха черни като бездни. Те я гледаха, сякаш искаха да я погълнат. Дара стана от леглото и прошепна:

— Мамо, това ти ли си?

Жената продължаваше да я гледа безизразно:

— Мамо, аз се опитах да го спра! – прошепна Дара.

Приблужи се към майка си с бавни, предпазливи стъпки. Когато бе само на няколко крачки от нея, тя погледна към пода. Тъмната коса падна на лицето ѝ. Тя вдигна рязко глава и загледа Дара безизразно. След това се чу писък и целият свят се завъртя. Дара падна на пода. Майка ѝ се надвеси над нея с безизразна усмивка. Дара я бе предала отново. Не бе успяла да убие чудовището, което се бе вселило в Дан. Това чудовище ѝ отне семейството. Тя се бе провалила. Затвори очи и заспа неспокойно.

Дара отвори очи. Някой я викаше. Стана с мъка от пода и видя полицай. Бе отворил килията и я зовеше по име:

— Дара Милър, дядо ти е дошъл да те прибере.

Дара стана. Излезе от килията. Пред управлението я чакаше дядо ѝ. Беше ядосан. Гледаше я с отвращение:

— Какво си направила, Дара? – изстреля той.

— Аз... – промълви Дара.

— Защо си нападнала учителя си?! Имаш спешна среща с психиатърката още днес.

Дара влезе в колата на дядо си, загледа се през прозореца. Бе сигурна, че всичко това се беше случило на някой друг. Мразеше Дан. Мъжът, който до вчера обичаше, сега бе неин враг. Усети как стомахът ѝ се сви

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

и тя понечи да повърне. Пое си дълбоко въздух, докато позивът утихне. Видя чудовището отново. Зарече се да го убие. Следващият път щеше да бъде готова за него!

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 30 ОБЪРКВАНЕТО

Мобилният телефон извънна пронизително, изваждайки детектив Макс Грийн от унеса му. Той стана от бюрото и затършува в джоба на самото си. Скоро го откри, вдигна и произнесе уморено:

— Ало, кажи.

— Детектив Грийн — чу се гласът на Нора Норман отсреща, — имаме убийство. Трябва да дойдеш тук. Ще ти изпратя локация. Това трябва да се види.

— Убийство ли? Идвам веднага.

Макс затвори телефона. Получи локацията със съобщение. Взе самото и бележника и излезе. В обърването остави вратата зад себе си широко отворена. Нахлу с трясък в офиса на детектив Хънтър и изстреля:

— Тръгвай, имаме убийство.

— Тези хора никога ли не си почиват? По дяволите — изруга Уайт.

Скочи, взе ключовете на колата и тръгна към асансьора.

— Успя ли да научиш някакви подробности?

— Не, но като знам как караш, си мисля, че след не повече от 15 минути всичко ще ни стане ясно — ухили се Макс.

— Напоследък си в особено добро настроение, много си забавен — измърмори Хънтър.

Слязоха на партера и излязоха от сградата на полицията. Качиха се в джипа. Навън валеше проливен дъжд. Небето се бе разтворило и от него се бе изляла цялата жлъч, която хората изсипваха всеки ден, трупа на години. Всичко бе сиво и мрачно, загубило естествените си цветове. Можеше да пипнеш влагата. Тя

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

пропиваше в същността ти. Човек едва дишаше от смесицата влага и топлина. Това не бе освежаващ летен дъжд, който измиваше част от мръсотията и омразата на света. Този дъжд се изливаше от дълбините на ада. Бяха сълзите на хилядите наранени. Макс си помисли, че чува стенанията им или може би просто полудяваше.

Хънтър караше възможно най-бързо, а чистачките се мятаха бясно в опит да смогнат на водата, която се изливаше върху автомобила. Улиците бяха мрачни, притихнали, а палмите — сиви и страшни. Огромните сгради, символ на мощта на тази страна, в която всичко бе огромно и впечатляващо, сега имаха вид на тъжни гиганти. Те се бяха надвесили над своите създатели в опит да ги смачкат.

Скоро колата спря пред сива къща на два етажа, обградена с полицейски коли, няколко новинарски екипа и любопитни съседи. Слязоха от колата. Влязоха вътре, без да обръщат внимание на неспирните въпроси на журналистите. Озоваха се в отворено помещение, служещо за кухня и трапезария, в което цареше бъркотия. Имаше неизмити чинии в мивката. Тенджерата със спагети все още стоеше на котлона. Яркочервените шкафове бяха отворени, а на масата имаше две чаши с бяло вино. Наоколо се виждаха няколко полицаи, които грижливо прибираха улики. Като видяха детективите, ги поздравиха сдържано.

— Къде е трупът? — попита Макс един от тях.

— На горния етаж в спалнята — отвърна той, като посочи с ръка витото стълбище, което водеше до стаята на горния етаж.

Детективите мълчаливо се качиха горе. Разгледаха внимателно няколко картини, които бяха репродукция на

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

известни творби. Едната от тях бе на плачещо момче, облечено в стари, мръсни дрехи, с руса коса, със син шал на врата и панталони с тиранти. Макс загледа картината с интерес. Бе чувал, че носи нещастие на собствениците си. Тези, които я притежаваха, мистериозно умираха.

— Побиват ме тръпки, като го гледам — отбеляза Грийн по-скоро на себе си.

Детектив Хънтър само повдигна вежди многозначително и се усмихна подигравателно. Той не вярваше в такива неща. Може би преди няколко години Макс би се съгласил с него, но сега не беше толкова сигурен. От тази картина го побиваха тръпки. Тя излъчваше такава дълбока скръб, че бе невъзможно да бъде подмината с безразличие. По-нагоре стоеше друга репродукция, на която беше нарисуван черен козел и събрани около него хора. Явно собственикът на тази къща се интересуваше живо от окултното.

Качиха се горе на стълбището. Видяха тесен коридор. В края му имаше широко отворена дървена врата в тъмнокафяво. Стените бяха мрачни и сиви. Насочиха се с бавни стъпки към отворената врата. Влязоха. Няколко човека се суетяха около голяма спалня с дървена рамка. В стаята всичко бе боядисано в кафяво. Огледала нямаше, както и картини. Имаше само скрин и две високи нощни шкафчета, които изглеждаха извадени от музей. Сивите, плътни завеси бяха спуснати. Вътре бе полумрак, а до леглото стоеше надвесена Нора Норман. Тя разглеждаше внимателно лежащия мъж. Той бе с разперени ръце, завързани за леглото. Бе висок около метър и деветдесет, с черна брада и дълга черна коса. Очите му бяха сини, почти безцветни, безжизнени, ококорени към тавана. Бе напълно гол, а на врата му

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

зееше огромен разрез. По тялото имаше множество прободни рани. До леглото на нощното шкафче имаше чаша с остатък от течност. Макс Грийн се приближи, сложи ръкавици и взе чашата. Огледа я внимателно. Видя ясно отпечатащи, вероятно от жертвата. Поднесе я към носа си, след което отбеляза:

— Уиски.

Обърна се към стоящия наблизо полицай, подаде му чашата и каза:

— Искам да се изследва. Да видим какво ще открием вътре.

Вдигна глава и погледна стената отсреща. Там видя нарисован знакът на Астарот. Открояваше се ясно. Бе кървавочервен и единственото нещо, което притежаваше някакъв цвят в тази стая. Детектив Грийн ахна при вида на този знак. Вдигна ръка и погали челото си.

— По дяволите! — изруга той, — Как е възможно това?

— Да, по дяволите — отбеляза Хънтър. — Между другото, да те попитам, ти огледа ли добре жертвата?

Макс насочи вниманието си към безпомощно лежащия на леглото исполин и ахна отново, познал лицето му. Не можеше да повярва на очите си. Пред него лежеше Деймиън Уотсън, лидерът на култа за Астарот.

— Какво става тук, мамка му?! — изруга Макс.

— Значи го позна — отбеляза Хънтър, загледан в мъртвешки бледото лице на жертвата.

— Знаеш ли какво значи това? — попита Макс.

— Да, Ани е невинна. Бях сигурен — каза Хънтър по-скоро на себе си.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Макс вдигна вежди, понеже си спомни как неговият колега бе убеден във вината на журналистката. Уайт го погледна, а вината се четеше в очите му.

— Не можеш да ме виниш, че се усъмних. Всичко сочеше към нея. Но не вярвах наистина в това.

— Как можахме да сбъркаме толкова. Този случай е толкова откачен. Побиват ме тръпки от този убиец.

„Започнах да си губя ума“ — помисли си Макс, но не посмя да го каже на глас. Всичко бе толкова объркано и откачено, че притъпяваше здравия разум на детектива и той не можеше да мисли трезво. Начинът, по който бяха убити жертвите, предполага мъжка сила, но те бяха упоени и уликите сочеха категорично към Ани. Но тя не би могла да бъде убиецът в случая, тъй като в момента бе в затвора. Където и да попиташе, хората бяха виждали само сянката на убиеца, сякаш не бе материално същество. Дали този призрак не бе дошъл от дълбините на преизподнята. Бе безплътна и така неуловима сянка! Как щяха да го открият изобщо?!

— Трябва да се обадим да пуснат Ани. Ще обсъдя с прокурора да се промени мярката.

Чак сега Макс забеляза Нора. Тя ги гледаше с интерес, безмълвно и чакаше да ѝ обърнат внимание. Бе облечена в бяла престилка, под която се виждаше строгата черна пола и черен чорапогащник. Обувките ѝ бяха строго официални, изчистени и черни. Косата ѝ бе събрана на конска опашка. Нямаше грим, но бе красива и без него. Тя се усмихна на Макс, като забеляза интереса му:

— Добър ден, Макс. Как си днес?

— Не съм добре, времето навън е отвратително. Очевидно Ани Нюман не е нашата убийца. Какво да кажа? — призна той с мъка.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Има и такива дни.

— Има ли нещо ново тук?

— Освен, че човекът е убит по абсолютно същия начин, както и останалите. Няма следи от самозащита. Бил е завързан доброволно. Познавал е нападателя си и му е имал доверие — отбеляза Нора.

— Няма следи от взлом. Пуснал е убиеца си. Пригответил е вечеря, очевидно е очаквал гости — отбеляза Макс.

Нора все още го гледаше с интерес. Тя въздъхна и се обърна към жертвата. Погледна го със съчувствие. Макс тръпнеше по красивата патоложка. Тя бе точно като него — умерена и мълчалива. Той харесваше острия ѝ ум и хапливите забележки. Видя, че и Хънтър я гледаше. Очите му блестяха, а Грийн усети как ревността го завладява. Винаги бе харесвал Нора, но нямаше никакъв шанс тя да го забележи, за разлика от младия му, красив колега.

— Ще ме убиеш с поглед. Опитай се да се сдържаш — ухили се Хънтър. — Не съм виновен, че съм красив.

Макс го погледна с изненада, но не отговори. Усмивка се прокрадна по лицето му и се почувства неуместно. Очите на убития сякаш още го гледаха проникателно, четейки в душата му. Усещаше се осезаемото му присъствие в стаята, въпреки че бе мъртъв. Детектив Грийн потръпна. Усмивката застина на устните му и той побърза да се отдръпне от жертвата. Приблужи се до един от полицаите, които стояха до вратата, и попита:

— Имаш ли представа кой е намерил жертвата?

— Да. Мисля, че е майката на мъжа. Тя е долу. Много е разстроена. Повикахме линейка. Можете да я потърсите.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Много благодаря — отвърна Макс. — Хънтър, хайде да вървим. Чао, Нора! Обади се, ако разбереш нещо ново.

— Разбира се. Довиждане, Макс. Чао, Уайт — обърна се Нора Норман към тях.

Детектив Грийн излезе от стаята и слезе по стълбите. Разминаваше се с някои от многобройните полицаи на местопрестъплението. Излезе от къщата. Пое дълбоко въздух с облекчение. Хънтър го погледна със съчувствие и каза:

— Побиват ме тръпки от този тип, въпреки че е мъртъв.

— Сякаш е още по-опасен мъртъв — отвърна Макс.

Дъждът бе спрял. Хората и телевизионните екипи бяха още повече. Макс се огледа за линейката. Видя я в ъгъла на улицата. Вътре седеше възрастна жена. Прегърбена. Бе облечена в тъмносин костюм. Косата ѝ бе късо подстригана, сива, но личеше, че някога е била черна. Сините ѝ очи бяха зачервени, пълни със сълзи. Дишаше учестено. Седеше в линейката, неспособна да се изправи. Детективите се приближиха към нея и поздравиха:

— Добър ден. Аз съм детектив Макс Грийн, това е моят колега Уайт Хънтър.

Жената вдигна поглед, без да каже нищо. Разглеждаше ги преценяващо.

— Моите съболезнования, госпожо. Как е вашето име? — попита Макс, като извади бележника от самото си.

— Казвам се Мари Уотсън — едва промълви тя и изхлипа шумно.

— Вие сте майка на жертвата, нали? — попита Макс.

— Да, господине, аз съм майката на Деймиън — отвърна тя.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Вие намерихте жертвата, нали така?

— Да, аз! — жената затвори очи за миг, преди да продължи. — Аз не го бях чувала от няколко дни. Не бе рядкост да не ми се обади, но реших да проверя какво се случва.

— Няма взлом, как влязохте вътре? — попита Макс.

— Имам ключ. Отключих и влязох. Видях, че е безпорядък долу. Той не бе особено подреден. Имал е гости. Качих се горе и го видях! Господииии! — жената изхлипа шумно. — Видях го, че лежи завързан за леглото, намущан и с прерязано гърло. След това се обадох на 911.

Мари Уотсън захлипа. Скри очи в ръцете си. Детективите ѝ дадоха няколко минути да преглътне мъката си.

— Той имаше ли някакви врагове? — попита Хънтър след минута.

— Не, доколкото аз знам поне. Мисля, че нямаше — отвърна Мари. — Ние бяхме много близки. Той наистина се интересуваше от окултното и бе странен за някои хора, но все пак не бе човек, който обичаше да се конфронтира с никого.

— Имаше ли приятелка? Излизаше ли с някого? — попита Макс.

— Не, доколкото знам. Познаваше много жени покрай култа към Астарот. Той е разведен. Със съпругата му не са в добри отношения. Има и две деца. Джон на 6 години и Дейна на 10 — отвърна тя.

— Не са в добри отношения? Каква е причината? — попита Хънтър.

Мари млъкна и загледа детективите изпитателно. Очите ѝ бяха проницателни. Погледът се впиваше в теб и

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

изсмукваше здравия ти разум. Макс усети как му се зави свят. Не харесваше това семейство и не се чувстваше добре в компанията им.

— Имат спор за децата. Катрин не позволяваше синът ми да прекарва време с тях.

„И има защо“ — помисли си Макс, но попита само:

— Имате ли идея, с кого е имал среща? Видях, че има две чаши вино, приготвил е храна. Възможно ли е да е имал среща с жена?

— Ако е така, той просто не ми е казал нищо — отвърна протичко Мари.

— Добре. Благодаря ви, госпожо. Моите съболезнования отново.

Детективите се отдалечиха с бързи крачки и се огледаха наоколо. Сред тълпата, събрана пред къщата, се открояваше дребничка, пълна жена с бяла коса. Бе облечена в бежов пенъор на някакви цветя. Тя обясняваше нещо на хората наоколо оживено. Детективите се приближиха до нея и я поздравиха:

— Добър ден. Ние сме от отдел „Убийства“. Вие тук ли живеете?

— Да, момчета. Аз съм в съседната къща — отвърна дамата.

— Видяхте ли нещо снощи?

— Деймиън имаше гости. Дойде една жена. Бе късно, около 10 часа вечерта.

— Можете ли да ми дадете описание на дамата? — попита Макс.

— Не я видях хубаво. Беше късно и видях само силуета ѝ — отвърна Ани.

— Да сте я виждали друг път тук? — попита Хънтър.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Не мога да преценя. Тук идваха всякакви отрепки. Как мога да кажа коя точно е тя? Не я видях добре.

— Благодаря ви! Ако се сетите още нещо, моля ви, потърсете ни.

Дамата взе визитката и я прибра в джоба на пенъора си. Макс и Уайт тръгнаха към колата. Седнаха вътре и се загледаха през прозореца безмълвно. Трябваше да преразгледат случаите. Ако се докажеше категорично, че това убийство бе свързано с другите три, трябваше незабавно да освободят журналистката. Грийн въздъхна шумно, никога досега не бе правил подобна грешка и това му тежеше.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 31 БРЕМЕННОСТТА

Дара се събуди една сутрин от странно гъделичкане в стомаха. Той растеше непрекъснато с всеки изминал ден. Докосна корема си, а една мисъл се загнезди неумолимо в съзнанието ѝ. Човъркаше я, не ѝ даваше мира дори само за миг. Бе объркана и ужасена. Вече знаеше, че е бременна. Бе сама, нямаше с кого да сподели. Дядо ѝ едва ли би я разбрал. Самата мисъл да роди това дете я тревожеше. Не се чувстваше готова да бъде майка. Не изпитваше никакви чувства към нещото, което растеше в корема ѝ. То бе спомен за едно разочарование — плод на демона, загнездил се в семейството и разрушил живота ѝ.

Дара гледеше втренчено тавана, забравила света около себе си. Мисълта за нейното дете се бе превърнала в страх, който поглъщаше всичко останало. Загледа се в един паяк, който плетеше мрежата си в очакване на жертвата си. Бавно и методично тъчеше капана си, който едва се виждаше на дневна светлина.

Дара стана от леглото и погледна през прозореца. Навън бе светло, ала се зазоряваше. Небето бе кървавочервено, а слънцето обагряше няколко облака в пурпурно. Земята бе с цвят на карамел, а безкрайният океан, който се виждаше в далечината, бе златист като косите на русалките, които се криеха в дълбините му и омайваха мъжете със своите песни, караха ги да се съмняват в трезвата си преценка. Тласкаха ги към пропастта, в която щяха да паднат, покосени от красотата и магическата сила на тези създания, сътворени от грях.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Дара излезе на терасата, седна на плетения стол. Облегна се на дървената масичка. Загледа се в пейзажа наоколо. Хората още не се бяха събудили и светът имаше едно особено очарование в този миг. Бе неделя и днес тя не трябваше да ходи на училище. Ден, който отново щеше да прекара сама. Дядо ѝ не влизаше в стаята ѝ. Не говореше с нея. Предпочиташе да я няма около него. Дара осъзнаваше, че той я мрази. Може би тя бе демонът, който се бе загнездил в съзнанието на баща ѝ. Сякаш тя самата бе онази русалка, която го е оплела в мрежите си и го бе накарала да извърши най-големия грях. Дара мълчаливо се съгласяваше с него и гледаше да не му се пречка. Говореше само, когато се налагаше. Той така и не бе забелязал растящия ѝ корем, както и повръщането в банята. Тя се стараше да прикрива тези очевидни факти, които една жена едва ли би пропуснала. Той така се бе вгълбил в мъката си, че не обръщаше внимание на внучка си. Дара се чувстваше като в плаващи пясъци. Потъваше бавно, но сигурно. Вече едва държеше главата си на повърхността.

Тя усети бебето в утробата ѝ да мърда. Видя как коремът ѝ се повдигна и я прониза остра болка в кръста и корема едновременно. Болката бе така силна, че Дара се свлече на земята и се преви. Когато премина, тя се хвана за перилата на балкона, изправи се бавно и влезе вътре, олюлявайки се. Стигна до банята с няколко крачки, които ѝ се сториха толкова мъчителни, колкото нищо друго преди това. Вече вътре, взе една кърпа, захапа я, за да спре виковете си. Испита ужас. Имаше такава остра нужда от майка си, че се разплака. Как щеше да роди тук, на този студен под, в свят, в който нямаше място за човек като нея? Изхвърлена в друго

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

измерение, тъмно и самотно, от което наблюдаваше всичко наоколо като в мъгла, след случката с учителя си. Нейните приятелки също я бяха изоставили. Отбягваха я. Гледаха я с нескрит присмех.

Нова остра болка я разтърси и Дара едва не извика. Захапа кърпата по-силно. Ужасът в очите ѝ се надигаше все повече с всеки изминал миг. Мразеше това същество, което я измъчваше така. Мразеше виновника. С премрежен от сълзи поглед, тя не виждаше нищо. Светът за нея бе изчезнал, загубил цветовете си.

Дара прекара така, свита на кълбо в банята, може би час, но този час ѝ се стори цяла вечност. Усети тласък и напъна силно. От адреналина болката намаля. Няколко напъна и малкото телце тупна на пода, свито на кълбо. След него се появи и плацентата. Банята от синя бе станала кървавочервена. Дара погледна малкото дете, което лежеше безпомощно на пода. То не издаваше и звук, а кожата му бе синя. Взе ножицата от рафта и преряза пъпната връв. Обърна го. Бе мъничко момиченце. Очите му бяха затворени. То не правеше опити да си поеме въздух. На бузата му имаше тъмнокафяво петно с формата на кръг. Главата на Дара се завъртя. Огледа се. В ъгъла видя тъмна сянка. Там стоеше мъж. Очите му бяха кървавочервени и присмехулни. Той се приближаваше. Тя дишаше учестено. Гледаше мъжа с ужас. Погледна надолу към мъничкото бебе в краката си. Очите му бяха все така затворени, а синята му кожа бе станала аленочервена. Дара вдигна ножицата, но след това я пусна безпомощно. Захлипа. Не можеше да го направи. Бе твърде слаба и се чувстваше безпомощна. Огледа се. Демонът в ъгъла бе изчезнал. Дара се изправи и заплака.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Положи внимателно малкото телце в мивката, заедно с плацентата, и взе душа. Започна да мие банята старателно, докато накрая не остана и капка кръв и петънце от нейния срам. Необяснима болка се загнезди в сърцето ѝ. Повтаряше, че не бе убила детето, а то се беше родило мъртво. Но защо тогава така искаше това момиче? Копнееше да чуе гласа му. Сега вече бе твърде късно за всичко. Трябваше да се отърве от тялото, колкото се може по-бързо. Изкъпа се набързо. Облече черна рокля с червен колан. Взе ученическата си раница, намери един найлонов плик и пъкна телцето вътре. Изми мивката внимателно, слезе долу по стълбите, сякаш току-що не е родила. Долу видя дядо си, който я погледна уморено.

— Добро утро. Искаш ли да закусиш?

— Не, дядо, ще изляза да се разходя — отвърна Дара бавно.

— Къде си тръгнала с тази раница? — попита той.

Главата на Дара се завъртя, но тя не загуби самообладание:

— Отивам да уча с Кристин. Ще се прибера по-късно. Там ще закусим.

В същия миг усети пареща болка в слабините. Течност се стичаше по бедрата ѝ. Дара осъзна, че това е кръв, и побърза да прекрати разговора:

— Чао, дядо. Ще се видим довечера.

— До скоро, Дара.

Вече на улицата, тя забърза към двора на близката черква. Влезе вътре. Мина отзад. Спря до голямо дърво. Скрита от погледите, тя извади плика от раницата и го постави на една надгробна плоча. Заплака. Стана и си тръгна с бавни крачки, с наведена глава. Съсипана. Вече

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

на улицата усети как главата ѝ се завъртя. Дара падна на тротоара. Около нея се събраха хора, тръгнаха на черква.

— Обаждам се на 911. Горкото момиче — чу една жена да казва, докато друга я галеше по бузата.

— Има кръв, погледнете, целите ѝ бедра са в кръв — отвърна друга.

Дара потъна в тъмнина. Видя брат си. Сочеше я с пръст, а сълзи се спускаха по сините му бузи. Зад него се появи майка ѝ. Обгърна раменете на сина си с ръце и го обърна към себе си. Бавно тръгнаха в обратна посока.

— Мамо, не ме изоставяй! Моля те! — изплака Дара. Тя не се обърна. Не погледна дъщеря си повече. Дара чу една прошепната дума:

— Чудовище.

— Аз не съм чудовище! — извика Дара. — Не съм!

Събуди се в легло със снежнобели чаршафи, вързана към монитор. Имаше абокот на ръката си. Някаква течност се вливаше във вените ѝ, бавно връщайки я към живота. До леглото ѝ стояха дядо ѝ и един полицай. Очите на дядо ѝ бяха пълни със сълзи. Дара не можа да понесе този поглед и отмести очи от него.

— Трябва да поговорим с Вас, госпожице — рече полицаят кратичко.

— Щом се налага — отвърна тя, без да поглежда човека.

— Намерихме дъщеря Ви — отвърна мъжът.

Кръвта във вените на Дара изстина. Тя се размърда в леглото. Опита се да смели факта, че толкова бързо бяха открили бебето ѝ. Струваше ѝ се, че целият свят се бе съюзил срещу нея. Не видя смисъл да пита какво е състоянието ѝ, защото знаеше, че бе мъртва.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— В момента се борят за живота ѝ. Намира се в интензивното на педиатрията — полицаят повиши тон.

— Жива ли е? — попита Дара, а гласът ѝ потрепери едва-едва.

— Да, все още е жива, но е с опасност за живота. Може ли да попитам какво се случи?

— Аз я родих сама в банята. Никой не знаеше, че съм бременна — простена Дара и от очите ѝ рухнаха сълзи.

— После какво се случи? Във Ваш интерес е да разкажете.

— Тя! Тя беше мъртва. Кожата ѝ бе синя — отвърна Дара. — Видях демонът, който уби родителите ми. Той се криеше в ъгъла на банята. Искаше от мен да я убия, но аз...

— И я изоставихте в двора на черквата, така ли? — попита полицаят, а недоверието се четеше в очите му.

— Да, взех бебето, сложих го в найлонов плик и го оставих на една надгробна плоча.

Полицаят записа нещо в бележника си и попита:

— И никой не знаеше, че сте бременна? — попита той невярващо.

— Не, никой. Аз криех бременността си — отвърна Дара и изхлипа. — Носех широки дрехи и се пристягах с колани.

— Дара, тук пише, че пиете лекарства. Все още ли ги пиете?

— Не! Спрях ги преди една година, защото се чувствам добре и без тях.

— Кой е баща на детето? Ще ни кажете ли? — попита полицаят.

— Не, това няма значение. Него вече го няма тук.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Не искате ли да бъде уведомен, че има дете? Все пак е негова плът и кръв — попита полицаят вече с по-мек тон.

Изглежда той я съжали. Вероятно разбираше страха ѝ. Искаше да ѝ помогне, да я убеди да поеме отговорност за детето си.

— Не! Не искам той да знае. Моля Ви! Също така не искам да имам нищо общо с това бебе. Моля Ви! Няма да бъда добра майка никога — изхлипа Дара.

— Сигурна ли си, моето момиче? — попита полицаят. — Социалните работници биха могли да ти помогнат да се справиш.

Дара заплака. Сълзите се затъркаляха по бузите ѝ. Тя знаеше, че никога нямаше да бъде добра майка за това дете. Знаеше, че дъщеря ѝ заслужава много повече от това, което самата тя би могла да ѝ даде. В съсипания ѝ живот нямаше място за дете. Не би могла да се справи с тази отговорност. Не би могла да даде на това малко същество всичко, от което щеше да има нужда. Чувстваше се достойна дъщеря на баща си. Някъде в дълбините на нейния объркан ум се бе загнездила мисъл, която не ѝ даваше мира. Ако това малко същество останеше при нея, то щеше да страда, точно както Дара бе страдала някога.

Дядо ѝ изхлипа едва-едва и Дара го погледна. Очите му бяха зачервени, пълни със сълзи. Сърцето ѝ се сви от болка. Тя се обърна с гръб. Отново заплака. Незнайно как се бе превърнала отново в малкото момиченце, свито в ъгъла, само и нещастно.

Никой не разбираше, че тя бе принудена да изостави това дете. Как така само тя виждаше демона, който бавно, но сигурно съсипваше живота ѝ? Може би тя бе

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

призвана да го спре. Въпреки всичко и всички, да отмъсти за невинните жертви. Защо тогава сърцето така силно я болеше, сякаш бе разкъсано на парчета? Защо искаше така отчаяно някой да я прегърне и утеши? Защо ѝ бе отнето всичко, което някога бе обичала?

Загледа се през прозореца. Слънцето все така грееше, а никой не се интересуваше от бурята в душата ѝ. Навън бе като в пещ, ала животът не спираше своя ход. Хората се занимаваха с техните си неща, а всички, които някога се бяха интересували от Дара, бяха мъртви. Тя бе сама. Тази самота я убиваше. Врязваше се в душата ѝ, нараняваше сърцето ѝ. Така отчаяно искаше да се сгуши на нечие рамо, да се облекне и да забрави света, както някога с Дан. Искаше ѝ се да заглуши болката, която я разпаряваше отвътре, отново да бъде същото малко момиченце, което имаше всичко: дом, любов и щастие, обич от всички, винаги усмихната и щастлива. Това време бе загубено. Сега тя беше жена, която си нямаше никого, без майка, баща, брат или дори приятели. Всички бягаха от мрака, който трайно се бе настанил в душата ѝ. Там бе постоянен мрак и студ. Така си представяше тя ада. Непрогледната тъмнина и студът идваха от дълбините на нейния собствен ад, в който бе попаднала. Чу зад себе си гласа на полицаия, който разговаряше с дядо ѝ:

— Аз мисля, че трябва да се консултираме с психолог. Тя не е никак добре.

— Тя отказа да се лекува. Какво можем да направя? Какво я очаква? Ще бъде ли съдена?

— За изоставянето на детето — вероятно. Не мога да кажа нищо.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Дядо ѝ само въздъхна. Дара се обърна. Видя го да седи на стола, както преди малко. Нямахте сили да се изправи, навел глава, загледан в ръцете си. Той страдаше за изгубената си внучка. Видя, че тя го гледа и промълви едва-едва:

— Дара, как бих могъл да ти помогна, кажи? Какво да направя за теб?

Думите му секнаха, задавени в болезнена въздишка. Дара се обърна и заплака горчиво. В гърдите ѝ остана една горчилка, отчасти и заради детето, което изоставяше. А навън животът си течеше.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 32
ЖЕНАТА ОТ МИНАЛОТО

Ани стоеше до прозореца на дома си и наблюдаваше бавното събуждане на града. Улиците бяха тъмни и притихнали. Наоколо нямаше никого. Луната все още бе на небосклона, но скоро слънцето щеше да засенчи нейната крехка красота. Палмите бяха тъмни и страшни. Бе така тихо, сякаш природата се страхуваше да не събуди безименен, заспал злодей. Злото бродеше по улиците на града, скрито в най-потайните кътчета на човешкото подсъзнание. То бе скътано у всеки. Крачеше редом като малко, изгубено дете, което ако ядосаш, ще се превърне в огромен демон.

Ани потръпна при тази мисъл. Замисли се за изгубения живот на любимия си мъж. Той се бе доверил точно на това малко дете. Яростта, с която то го бе погълнало, беше безгранична. Видяла местопрестъплението, беше се шокирала от гнева, с който е извършено покушението. Цялото това деяние бе странно. Не ѝ се вярваше, че едно крехко същество би го извършило. Ала бе видяла с очите си онази вечер как женска фигура се вмъква в къщата на нейния любим. Сега дойде времето за разплата и Ани бе убедена, че няма да остави нещата така. Щеше да се бори докрай, за да разбере истината. Искаше да хване това момиче, да убие злодея, който ѝ бе отнел любимия. За месеците, в които се опитваше да обясни на всички, че не е виновна. Тя така и не можа да се отърси от чувството, което я тровеше. С всеки изминал ден Ани все повече се опитваше да се изправи срещу демоните си. Искаше да се успокои и да забрави болката, която

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

другата жена ѝ бе причинила. Омразата обаче се задълбочи. Тогава тя реши да си вземе отпуск. Нямаше да се откаже, докато не натика зад решетките човека, който я бе съсипал.

Остави чашата с кафето на нощното шкафче, извади дънки и червена тениска. Облече ги, среса косата си, върза я на опашка, взе дамската чанта и излезе на улицата. Качи се и потегли. Караше бързо, докато градът бавно се събуждаше. Небето стана пурпурночервено. Слънцето озари небосклона. Бе най-хубавото време от деня според нея. В този миг всичко бе така чисто и неподправено, както никога преди и след това.

Скоро стигна до така познатата ѝ къща, в която се помещаваше култът към Астарот. Бе много рано, затова зачака отпред. Онзи ден бяха убили главатарката на култа. Тя го познаваше като проницателен и недоверчив човек. Това я изненада много. Който и да е бил, със сигурност го е познавал много добре и му се е доверявал. Като човек, запознат с култа към Астарот и неговите членове, това плашеше Ани до смърт. Стигна до заключението, че и самата тя би трябвало да познава убийцата. Вероятно я бе срещала поне няколко пъти.

Една кола спря. Шофьорът понечи да слезе от нея. Ани излезе бързо и му препречи пътя. Бе млад мъж на около трийсет. Косата му бе светлокестенява. Беше облечен в черна тениска и черни дънки. Носеше сиви маратонки. Кафявите му очи я гледаха с нескрит интерес. Тя потръпна от погледа му, въпреки че го позна. Казваше се Джеймс и бе приятел на Джон. Ани събра смелост и проговори:

— Добро утро, Джеймс. Как си?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Здравей, Ани. Напоследък се чувствам малко странно. Все едно живея във филм на ужасите. Чу ли какво стана с Деймиън?

— Да, чух. Ужасно е просто — отвърна Дара с въздишка. — Точно затова дойдох всъщност.

— Така ли? — очите на Джеймс се разшириха от учудване. — Ти знаеш ли нещо повече?

— Не, освен че е сериен убиец, вероятно жена. Може ли да поговорим? — попита Ани.

— Да, разбира се. Да влезем вътре.

Джеймс отключи вратата на къщата. Влязоха вътре. Бе мрачно, стените бяха сиви. Имаше свещи, които не бяха запалени. Това правеше обстановката още по-тягостна. Човек се чувстваше все едно се намира в църква или на гробище. В преддверието имаше голямо викторианско огледало. Подарено от благодетел. Донесъл го бил от Франция. Ани избягваше да поглежда към това огледало. Дали от суеверие, но винаги, когато го погледнеше, се чувстваше като някога, когато бе малко момиченце и се страхуваше от чудовищата под леглото си. Знаеше, че дори и да сподели опасенията си, никой нямаше да ѝ повярва. Затова мълчаливо отвърщаше глава, минавайки покрай него. Събу обувките и си отдъхна едва, когато вече не виждаше своя образ с крайчеца на окото. Стигна до дървеното стълбище, което водеше до втория етаж. По цялото му протежение имаше картини с демона Астарот, както и реплика на известната творба „Сбор на вещици“. Ани никога не се бе качвала на втория етаж. Там бе запазена територия само за Деймиън и няколко избрани членове на сектата, сред които бе и Джеймс.

Влязоха в една стая, в която имаше няколко стола, наредени в кръг, и една дървена маса, на която стоеше

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

дъската на Дявола. Зад масата на сивата стена бе изобразен символът на Астарот. При вида му Ани си спомни същата тази картинка, изобразена над леглото на Джон. Бе написана със собствената му кръв. Джеймс се обърна към символа на демона и попита с усмивка:

— Вече не харесваш Астарот май?

— Не — гласът на Ани потрепна. — Просто си спомних нещо.

— Добре. Казвай какво има? Знам, с Джон бяхте близки. Съжалявам за загубата, но мислех, че ти лежа в затвора за убийството му. Така ли е?

— Да, бях в затвора по подозрение, но се доказа, че не аз съм убийцата! — правият му въпрос я свари неподготвена. — Всъщност аз искам да поговорим за Джон. Искам да разбере кой ме накисна за това убийство. Мога ли да те попитам нещо? Имаш ли идея как се казваше последната приятелка на Джон?

Джеймс я гледаше в очите изпитателно. Нямахте й никакво доверие. Въздъхна и отвърна:

— Той ми говори за нея. Спомена името ѝ, мисля, че я бе срещнал тук. Идвала е няколко пъти, но може и да не сте се засичали.

Ани извади бележник от чантата си и химикалка:

— Как се казваше тя, помниш ли?

— Чакай да помисля — отвърна Джеймс! — Май името ѝ беше Дара някоя си.

Ани записа в бележника името. Погледна мъжа срещу себе си умоляващо:

— Моля те, помисли! Как ѝ беше фамилията?

Джеймс я изгледа отново. Изглеждаше, сякаш не можеше да реши дали да ѝ се довери. Накрая обаче отвърна:

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Милър.

— А помниш ли как изглеждаше? — попита Ани.

— Слаба жена с тъмна коса. Не помня нищо повече.

Журналистката потръпна от ужас, примесен с вълнение. Дали не бе открила убийцата? Спомни си жената, която влезе при Джон в онази ужасна нощ. Бе видяла само силует, но беше сигурна, че косата ѝ е вързана на конска опашка. Дребна подробност. Много жени се връзваха по този начин. Дали бе възможно това да е същата жена?

— Нещо друго можеш ли да се сетиш? — попита Ани.

— Ами всъщност не. Не я огледах толкова добре, понеже тя не бе от редовните, а и не е мой тип. Твърде слаба ми се стори — отвърна мъжът.

Дара си помисли, че е много добре, че не е била негов тип. Ако беше така, вероятно сега нямаше с кого да говори. Ани се сбoguва с Джеймс и излезе бързо от къщата. Запуши устата си с ръка и извика тихичко: „Йес“. Не можеше да повярва на късмета си. Изтича до колата и влезе вътре. Набра един номер. Отсреща вдигна жена:

— Здравсти, Ани. Как си? — попита тя.

— Здравсти, Мари — отвърна журналистката. — Добре съм. Искам да попитам нещо, ако е удобно?

— Кажу, с какво мога да ти помогна?

— Мари, искам услуга от теб. Можеш ли да провериш едно име? Много ми е спешно.

— Кажу името — отвърна жената. — Но ако някой пита, не си ме чувала.

— Да, знам. Ще се реванширам, обещавам. Името е Дара Милър — сърцето на Ани заби лудо в гърдите ѝ.

— Дара Милър? Момент. Има поне десет резултата — отвърна Мари.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Търсим вероятна убийца — изстреля Ани.

— Добре, тогава да видим какво имаме в полицейските досиета. Една от тях е съдена за кражба и в момента е в затвора.

— Не, това не е нашият човек. Нещо друго интересно виждаш ли?

— Да – възкликна Мари, завладяна от приповдигнатото настроение на приятелката си. — Има една, която е изоставила детето си преди време пред една църква. Това обаче не е най-интересното. Готова ли си да чуеш?

— Да — отвърна Ани.

— Ами как да ти кажа. Баща ѝ е убил майка ѝ и брат ѝ. Нея е опитал да убие също.

— А сега къде е? — попита Ани.

— Няма информация за нея от 18-ия ѝ рожден ден. Не е мъртва, тъй като липсва смъртен акт на това име. Просто е изчезнала. Може би е била защитен свидетел и са сменили името ѝ — обясни Мари.

— А баща ѝ жив ли е все още? — попита Ани.

— Да. Намира се в психиатрия. Ще ти изпратя адреса.

— Много ти благодаря, Мари. Ще се реванширам, обещавам.

Ани затвори телефона. Скоро получи съобщението с името на болницата. Бе на около час отук. Реши да не губи време. Денят бе пред нея и тя можеше да отиде там веднага. Помисли дали да не се обади на детектив Грийн и да го осведоми по въпроса. Реши, че непременно ще го направи, но не сега. Искаше да научи повече за тази жена. Щеше да говори с човека, който я бе превърнал в чудовище.

Потегли, като заложи в навигацията адреса на психиатрията. Излезе от града и тръгна по живописния

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

път покрай морето. Слънцето грееше силно, а на небето нямаше дори и облаче. Чайките прелитаха над колата на Ани и с крясък се спускаха към морето. Там в далечината се белееха рибарски лодки, които привличаха птиците заради лесната храна, която предлагаха. Вълните шумно се разбиваха в скалите наблизко. Няколко младежи скачаха във водата от високите камъни до пътя, без да се интересуват от опасностите, които ги дебнеха. Те се смееха и шегуваха помежду си. Въздухът бе така нажежен, че се вдигаше мараня, сякаш се намираха в пустиня. Човек би помислил, че морето, палмите и дори младежите наоколо бяха някаква игра на мозъка. Ани очакваше всеки момент да се събуди и да установи, че всичко това е било мираж, жестока игра на въображението ѝ.

Колите профучаваха с бясна скорост покрай нея, а тя самата бе улисана в мисли за Дара Милър. След като премина първоначалната еуфория от откриването на следата, Ани усети, че съжалява това момиче. Животът ѝ бе поднесъл най-горчивата хапка, която едно малко дете можеше да понесе. Човекът, на когото вярваше най-много, я бе нападнал, бе предал доверието ѝ, градено с години. Ани усети болка в сърцето си за погубения детски живот. Тя самата можеше да е това момиче. Как би постъпила? Напомни си, че трябваше да се обади на родителите си. Бе щастлива, че ги има, повече от всякога. Ако досега не оценяваше тяхната помощ, то сега със сигурност знаеше, че бе най-голямата щастливка на Земята да ги има. Ако не бяха те, вероятно щеше да се превърне в безпътна жена. Това, което тя беше, бе благодарение на тях.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Скоро колата навлезе в съседния град. Заредиха се къщи с малки, добре поддържани морави пред тях. Жените се прибираха с колите си от пазар, а децата им говореха непрекъснато. Бърбореха бързо и почти неразбираемо. Задаваха купища въпроси, без да дочакват отговор. Стигна до края на града. Колата ѝ се движеше по път, заобиколен от вековни борове, които се извисяваха като стражи. В края му имаше огромна тухлена сграда. Тя бе девететажна и имаше красив парк точно отпред. Там се разхождаха пациентите, наблюдавани от медицински сестри. Всички бяха облечени в сини болнични пижами. Някои от тях се усмихваха глупаво, а други просто гледаха в пространството.

Ани си пое дълбоко дъх, но не успя да се насили да слезе от колата. Изпитваше необясним страх, сякаш всеки момент щеше да се запознае със самия дявол. Тогава реши да се обади на детектив Грийн. Трябваше да го осведоми къде се намираше и какво мислеше да прави. Може би ако той знаеше къде е тя, щеше по-лесно да я открие, ако нещо ѝ се случеше. Набра номера му и зачака. Телефонът извъня няколко пъти, след което чу плътния глас на Макс:

— Да, Ани.

— Детектив Грийн, аз открих нещо — отвърна журналистката.

— Тоест ти си провела собствено разследване? Ясно. Кажете какво има?

— Последната приятелка на Джон преди да почине се е казвала Дара Милър. Можете да проучите името. Мога да кажа, че една от всички жени с това име е преживяла покушение от собствения си баща.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Така ли? Това е интересно — отбеляза Макс.

Последва кратко мълчание, прекъсвано само от глъчката на хората наоколо. Макс прекъсна тягостната тишина:

— Имаш ли да ми кажеш още нещо? — попита той.

— Да, извинявай. Тя изчезва, когато е на 18. Няма данни за социална осигуровка, здравен статус. Няма и смъртен акт — изстреля Ани.

— Много интересно. Баща ѝ къде е сега? — попита Макс.

— В една психиатрия. Ще ти изпратя адреса – отвърна Ани.

Възцари се тишина, след което Макс въздъхна тежко отсреща.

— Ани, моля те, кажи ми, че не си отишла да говориш с този мъж? — попита детектив Грийн.

Ани замълча. Гледаше хората наоколо и се чудеше кой от всички е този човек. Искаше да разбере как изглежда дяволът? Дали лицето му бе обикновено. Би ли загубила душата си, ако се взре в очите му? Макс прекъсна мислите ѝ:

— Ани, махни се оттам. Ние с Уайт ще го разпитаем.

— Съжалявам, детектив Грийн. Не мога да се откажа. Не и сега, когато съм толкова близо — гласът на журналистката потрепери едва.

Тя затвори телефона. Слезе от колата. Застанала пред голям каменен портал, Ани се чувстваше като малко дете пред обитавана от духове къща. Сърцето ѝ препускаше, а дланите ѝ се потяха. Тя протегна ръка и хвана дръжката. Вече нямаше връщане назад. Сега щяха да излязат всички грехове от кутията на Пандора.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ГЛАВА 33
ДЕМОНИ

Ани Нюман стоеше в огромното фоайе на психиатрията. Гледаше с интерес обстановката вътре. Всичко наоколо бе бяло, стерилно. Медицинските сестри бяха облечени в престилки. Чуваха се откъслечни викове на пациентите иззад тежките железни врати. Болните им умове ги отвеждаха в друга реалност. Криеха ги от демоните им. Сестрите и лекарите вървяха спокойни. Говореха си за дребни, ежедневни неща. Бяха свикнали с драмата. Стените бяха празни, като душите на пациентите в това забравено от Бога място.

Ани видя как един от лекарите даваше наставления на медицинския персонал относно как да укротят буйстващ пациент. Тя попита:

- Търся пациент на име Дарън Милър.
- А вие коя сте? — попита лекарят.
- Аз съм му роднина — излъга Ани колебливо.
- Как е името Ви?
- Дара Милър — изстреля Ани, без да се замисли.
- Добре, заповядайте след мен.

Ани почувства безкрайно облекчение, че не ѝ бе поискана лична карта. Минаха по стерилнобелия коридор. Навсякъде ги лъхаше миризма на болница. Ани усети напрежението в гърлото си. Прииска ѝ се да се обърне и да побегне обратно. Въздържа се. Трябваше да разкрие самоличността на убийцата на своя любим. Влязоха в бяла стая с маса в средата ѝ. Ани седна на един стол, склучи ръце пред себе си в опит да се предпази. Скоро през вратата влезе мъж с разрошена,

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

посивяла коса. Бе облечен в синя болнична пижама, а на краката си имаше чехли. В погледа му все още се четеше частица здрав разум, незасегната от загубата на разсъдък. Бе висок, а тялото му — слабо. Личеше си, че някога е бил привлекателен. Вероятно е имал много жени, които биха сторили всичко за него. Ани усети дълбока неприязън към този мъж, съсипал едно дете по този грозен начин.

Двама мъже в бели дрехи го доведоха. Настаниха го срещу журналистката и се отдалечиха на няколко крачки. Дарън заразглежда момичето срещу себе си с нескрит интерес. Очите му се промениха, лудостта в тях сякаш за миг изчезна. Той я погледна и промълви с изненадваща нежност:

— Здравей, принцесо! Радвам се, че те виждам след толкова години.

— Здравсти, татко! — изрече с мъка Ани. — Дойдох да те видя. Не помня откога не сме се виждали.

— От седемнайсет години. Бяха най-дългите години в живота ми.

Ани усети как ѝ се повдига от този противен човек. Той не бе наясно какво е причинил на дъщеря си. Дали в замъгления му ум си мислеше, че тя все още бе неговата принцеса, сякаш нищо не се бе променило в тези години.

— Помниш ли последната ни среща? — попита Ани.

— О, да, помня. Ти бе в красива рокля. Дойде с онзи ужасен учител, с когото имаше връзка. Как му беше името? Май беше Дан Уайлд. Виждаш ли се още с него?

— Не — отвърна Ани. — Вълнението в гласа ѝ личеше с всяка дума все повече и повече.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Дарън Милър се загледа в ъгъла на стаята с ужас. Дишането му се учести. Лицето се изпоти. Той извика в ужас:

— Остави ме на мира. Защо не ме оставиш?!

Ани се обърна и видя празния ъгъл. Лудостта му се бе върнала. В този момент той се обърна към нея и извика:

— Ти не си дъщеря ми! Каж ми коя си ти!

Скочи на крака и понечи да я стисне за врата, но Ани се изплъзна. Двамата санитарии тръгнаха към него с надеждата да го озаптят, но той бе по-бърз. Стигна до журналистката. Стисна я за врата. Тя изпищя ужасена.

— Кейс ми каза, че ти не си Дара. Казвай коя си веднага?!

Ани стоеше пред него в опит да си поеме въздух. Двамата мъже хванаха Дарън и го озаптиха.

— Ти защо се представяш за Дара? Защо търсите дъщеря ми? — викаше той, докато го извеждаха от стаята.

Ани излезе от стаята. Тичешком прекоси коридора под учудените погледи на персонала. Качи се в колата и тръгна с бясна скорост. Спря едва, когато се бе отдалечила от болницата. Тръпки все още лазеха по тялото ѝ. Бе спряла под голям бор, който се извисяваше високо към небето.

Ани опипа врата си. Усети нечие присъствие в колата. Как този луд човек бе разбрал, че тя не бе Дара? Усети как започна да ѝ се гади. Пое си дълбоко въздух и издиша бавно. Загледа се в пухкаво облаче. Замисли се отново за Дара. Чудеше се какво ли би било човек да изпита това, което тя бе изпитала?

Запали колата и потегли, заглеждана в пътя, извиващ се далеч докъдето очите виждат. Припомни си, че винаги

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

има начин човек да продължи. Животът е низ от избори и независимо от това, което се случва, важното е да не се поддаваш на мрака, който всячески се опитва да се домогне до душата ти.

Детектив Макс Грийн се опитваше да се свърже с Ани Нюман вече два часа. Бяха посетили психиатрията малко след като тя си бе отишла. Научили бяха, че се бе представила за Дара Милър. Детектив Грийн бе разпитал Дарън Милър, но не успя да разбере нищо съществено от този умопомрачен мъж, освен че не бе виждал дъщеря си от седемнайсет години. Бе споменал и името на бившо гадже на Дара, което те планираха да издирят и разпитат, но тази жена сякаш бе изчезнала. Никой, с изключение на човека от култа към Астарот, не бе виждал момичето в последните седемнайсет години. Имаха чувството, че търсят призрак или демон.

Двамата детективи се върнаха в полицейското управление. Седяха на бюрото на Макс Грийн, когато телефонът на детектив Хънтър иззвъня. Той вдигна и отсреща се чу неясен женски глас:

— За днес остава ли срещата ни? — каза дамата.

— Да. В 18 часа у дома – отговори Хънтър вдъхновено и потри ръце.

Макс вдигна веждите си многозначително. Не можеше да не се усмихне на това, което току-що бе чул.

— Не каза, че имаш среща? – попита многозначително той.

— Не си ме питал. Всъщност аз трябва да се прибирам къщи.

— Да, разбира се. И да разкажеш на стареца, нали?

— Разбира се, старче — отвърна Уайт и намигна на колегата си.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Уайт се качи в асансьора и натисна нетърпеливо копчето за партера. Усмиваше се на себе си многозначително и си подсвиркуваше едва чуто. Не можеше да повярва, че се чувства така. Бе щастлив като хлапак, който се влюбваше за пръв път. Не можеше да повярва на късмета си. Мечтаеше за тази среща отдавна и най-после бе успял да убеди дамата на мечтите си.

Слезе от асансьора и продължи към колата си, качи се и запали двигателя. Чу се познатият метален звук на стържене, малко преди да потегли. Слънцето клонеше към залез, небето бе огнено. Небостъргачите се обагриха в оранжево. Зелените върхове на палмите притъмняха. Дойде часът на нощните създания.

Уайт спря колата си на паркинга до един десететажен блок, извади ключовете от джоба си и ги завъртя в ключалката. Тя изщрака и Хънтър влезе във входа. Качи се по стълбите на мрачната сграда на втория етаж. Отключи черна метална врата и влезе вътре. Коридорът бе в бежов цвят. Имаше две рисунки на красиви полуголи жени. Едната бе на плажа и гледаше някак тъжно и уморено със сините си като морето очи. Кестенявата ѝ коса бе разпиляна на голите ѝ рамене.

Хънтър влезе в голяма кухня с трапезария. Стените бяха тъмносиви, а самите кухненски шкафове — стерилнобели. В трапезарията имаше голяма махагонена маса, шест стола и телевизор, който бе поставен върху малка модерна секция в черно и бяло. Имаше малко на брой книги, основно криминални романи и няколко медала за храброст. Те бяха наредени пред книгите и личеше, че са грижливо поддържани. Гордееше се с тях и постиженията си в работата. Въпреки неговата увереност с жените, той винаги се чувстваше самотен.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Никога не успя да почувства никоя дама достатъчно близка. Би могло да се каже, че той бе най-самотният човек, който някога съществуваше на тази земя. Точно по тази причина, за да скрие своите демони, Уайт играеше ролята на мачо. Никога не беше особено близък със своите родители, които му се струваха твърде обикновени, без живинка в техните сърца. Като единствено дете, не бе имал шанса да се сближи достатъчно с някого, освен със своя колега Макс Грийн. Въпреки дебелашките му шегги, той се възхищаваше на интелекта, находчивостта и ума му.

Дара слезе от таксито пред дома на детектив Хънтър. Бе облечена в огненочервена рокля, кестенявата ѝ коса бе разпусната на раменете. Зеленият грим подчертаваше красивите ѝ очи, а бледорозовото червило правеше устните ѝ неустоими. Фигурата ѝ бе все така зашеметяваща, както някога. Беше слаба, но в същото време красива и женствена. Краката ѝ, обути във стилни черни обувки, изглеждаха още по-дълги благодарение на високите токове.

Натисна домофона с лакираните си в нежнобяло нокти и отсреща се чу гласът на детективът от отдел убийства:

— Здравсти, Уайт! Аз съм долу!

— Да, да! Влизай — отвърна той с лек трепет в гласа.

Вратата изпращя. Дара натисна дръжката и влезе в тъмното стълбище. Една дама, облечена в дънки и тениска, слезе от асансьора. Огледа с учудване дългокраката красавица. Самата тя също се харесваше. Обожаваше новата си самоличност понякога. Дара се усмихна на себе си и продължи нагоре по стълбите. Не бе успяла да свикне съвсем с новото си име, въпреки че се представяше с него вече много години. Бе отишла на

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

гробницето в родния си град, на гроба на майка си и брат си. Оглеждаше гробовете, имената и датите, изписани на тях, и видя една надгробна плоча с написана дата на раждане деветнайсети януари 1984, а датата на смъртта бе петнайсети април 1986. Паметникът бе мръсен и неподдържан. Беше очевидно, че никой не се интересуваше от малкото същество, което лежеше вътре. Точно както никой не го бе грижа за самата Дара. Почувства самотата на душата на детето. Реши да приеме неговото име. Тя пожела да вдъхне нов живот на забравеното дете.

Стана лесно. Намери копие от акта за раждане на малкото момиче, подкупи служител с парите на дядо си. Издадоха паспорт с новото име. Смяташе, че започва нов живот. Превърна се в хамелеон. Пред всички тя бе красива, млада и безгрижна, но дълбоко в сърцето ѝ болката остана. Задушаваше я. Майка ѝ я преследваше в сънищата. Демонът, който принуди баща ѝ да убие семейството си, да заличи душата ѝ, остана. Появяваше се във всеки един мъж, с който излизаше. Жестът с ръка, с която пригладява косите си, го издаваше. Тя упояваше този демон всеки път, убиваше го с нож, точно както той бе заличил цялото ѝ семейство. Все още живееше с надеждата, че с този ритуал ще го изтрие от лицето на земята. Искаше да го върне в ада, от който бе излязъл. Бе научила и името му — Астарот. Рисуваше символа всеки път, когато го убиеше в поредния мъж, с надеждата така да го заключи в света на мъртвите.

Дара позвъни на вратата. Зачака. Молеше се този път да не види лицето на Астарот в Уайт. Детективът отвори вратата и ахна при вида на красивата жена срещу себе си. Тя се усмихна. Бе поласкана от реакцията на този

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

така привлекателен мъж. Косата му бе сресана, носеше бяла тениска, която подчертаваше загара на кожата му. Черните дънки бяха впити в мускулестите му крака, а усмивката на лицето на Уайт бе така прелъстителна, че тя се изчерви. Подаде му ръка за поздрав, той я целуна. Ток премина по цялото ѝ тяло. Тя влезе. Седна на масата в трапезарията. Той бе сложил бяла покривка и свещи, от които се носеше ароматът на ябълки и канела. За нея това бе миризма, която свързваше с дома. Сърцето ѝ се стопли и Дара се усмихна.

Уайт ѝ наля чаша бяло шампанско. Гледаха се безмълвно. Очите му излъчваха такава нежност и копнеж, че тя не можеше да спре бясното препускане на сърцето. Седнал срещу нея, той хвана ръката ѝ и прошепна:

— Знаеш ли колко си красива? Боже, не мога да повярвам, че си тук.

— Благодаря ти, Уайт! Ти също изглеждаш добре.

В този миг на вратата се позвъни. Хънтър прошепна:

— Това трябва да е храната, не мърдай отгук. Ей сега идвам.

Преди да стане от масата, целуна ръката ѝ отново. Тръгна енергично за храната. Тя го проследи с поглед. Преди да излезе от трапезарията, приглади косата си. Дара го погледна с учудване. Мразеше това, което видя току-що. Прокле на ум Астарот и способността му да се вселява във всеки мъж, дръзнал да я обикне. Започна да рови в чантата. Хвана шишето със стрит на прах Кломазепам и го скри под масата. Вече знаеше какво трябва да направи. Извини се на ум на Уайт и му обеща, че ще го отърве от демона, поробил душата му. Дара сипа голямо количество от праха в чашата му и разбърка

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

с ножа пред нея. Остави чашата отново на мястото си. Уайт донесе поръчката. Сервира пилешката пържола с портокали и салата от chia. За десерт имаше чийзкейк с боровинки.

Дара го гледаше, докато той се смееше и отпиваше от чашата си. Отбеляза, че това шампанско има отвратителен вкус. Тя усети как той започва да се замайва и му предложи да го отведе да си легне. Хънтър обаче отиде в банята да се наплиска. След това тя го намери на леглото в спалнята. Лекарството бе започнало да действа. Дара се поколеба за миг, след което отиде в кухнята, а там до шкафа с ножовете, видя майка си. Бе с наведена глава и дишаше учестено. Като я погледна, видя дълбоката рана на врата ѝ. Вече знаеше какво трябва да направи, заради семейството си, заради мъртвите си близки.

Макс Грийн седеше на терасата и наблюдаваше притихналото мастилено море. Луната бе с цвят на кехлибар и осветяваше дълга следа точно в средата на черните води. Правеше ги да изглеждат златисти. В този миг чу как телефонът му изпищя. Бе получил съобщение и въпреки че не му се искаше да го отваря, дългът го налагаше. Съобщението бе от Уайт Хънтър. Макс го прочете. Космите на врата му се изправиха. Състоеше се само от една дума: „Помощ“. Макс скочи и се облече. Качи се на колата си. Летеше по улиците на притихналия град. Стигна до сградата, в която живееше колегата му. Звънна на домофона, на който пишеше „Домоуправител“. След дълго звънене отсреща се чу уморен глас на мъж:

— Защо звъните така посред нощ?

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Отвори! Полиция! Слез на втория етаж! Вземи резервен ключ за апартамента на Уайт Хънтър.

Осъзнал, че нещо се случва, мъжът отсреща бързо затвори слушалката, а вратата изпраця продължително. Макс влезе вътре и тичешком тръгна по стълбите нагоре. Вземаше две стъпала наведнъж. Вече горе видя пълен мъж да слиза по стълбите. Пресрещна го нетърпеливо. Грабна ключа от ръцете му. Отключи вратата на жилището и влезе вътре. Извади пистолета и влезе в кухнята. Видя двете чаши, които бяха вече празни, а свещите на масата догаряха. От тях се носеше аромат на Коледа. На единия стол имаше черна дамска чанта и шише с някакъв прах. Макс го грабна бързо и видя, че чекмеджето, където колегата му държеше ножовете, бе отворено. Голям нож липсваше. Детектив Грийн се втурна през коридора към спалнята. Молеше се да не е закъснял. Проклинаше на ум своя колега за фриволното му поведение спрямо жените и незачитането на правилата в работата. Явно си бе уредил среща с една от красивите заподозрени и бе улучил точно убийцата. Вече вътре в стаята той видя гледка, от която се ужаси. На леглото лежеше колегата му, гол и безпомощен, а над него бе надвесена жена с дълга кестенява коса. Бе с прекрасна червена рокля, държеше нож в ръка. Бе го вдигнала високо. По ножа имаше малко кръв. Дали не бе закъснял?

— Хвърли ножа! — извика детектив Грийн. — Отдалечи се бавно от леглото!

Дамата се обърна. Погледна с уплаха. Макс веднага я позна! Ахна от уплаха и учудване. Бе ужасен от омразата в очите на тази жена, която си мислеше, че познава така добре.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

— Нора! — извика той. — Нора, какво правиш?!
Пусни ножа!

Тя не реагира, гледаше със същата омраза, без да помръдне. Макс реши да смекчи тона. Запази самообладание и опита отново:

— Дара. Дара, пусни ножа! Не искаш да го нараниш, нали? Моля те!

В очите на Нора Норман се видя учудване, смесено с ужас. Тя погледна ножа и жертвата си и заплака. Детектив Грийн се приближи до нея, хвана ръката ѝ, която държеше оръжието. Изтръгна го от ръцете ѝ, взе белезници и я закопча. След това се обади за линейка и седна до колегата си. Не смееше да откъсне очи от Нора Норман, жената, на която доскоро така се възхищаваше, гледаше я и се опитваше да я разгадае. Бе дяволски красива, облечена в червената рокля, с разпуснати коси. Дори омразата в очите ѝ отиваше. Стоеше ѝ като дреха, специално изработена за нея.

— Защо, Нора? — чу се да пита той.

Дара само се усмихна. Нямаше нужда да казва и дума. Вече всичко бе ясно. Скоро дойде полицейска кола. Откараха Нора Норман в ареста. Детектив Грийн остана до колегата си. Зави го с чаршаф. Видя, че на хълбока имаше рана от нож. Тя обаче не кървеше и очевидно бе повърхностна. Очите му бяха затворени, а дишането — спокойно. Спеше.

Скоро дойдоха медиците, а детектив Грийн повери своя колега във вещите им ръце. Тази нощ за пръв път от месеци може би щеше да спи спокойно. Въпреки че бе хванал убийцата, имаше горчилка и разочарование от болката, която бе причинила, от омразата ѝ, от несправедливия свят, който я бе превърнал в чудовище.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Излезе навън. Пое си дълбоко въздух, погледна ясното звездно небе. Една необяснима тежест бе паднала от плещите му. Почувства се лек като перце. За пръв път от година реши да отиде на брега на морето, да погледа вълните, да измие мъката в солената морска вода. Бе спрял една дълга вълна от омраза, зло, невиждано досега. Потегли с колата си. Животът навън си течеше, сякаш нищо не се беше случило. Влюбените двойки все така се разхождаха, хванати за ръце, в тъмнината на спусналата се нощ над града.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

ЕПИЛОГ

Ани лежеше и гледаше отблясъците от колите по тавана на стаята. Те рисуваха чудни образи. Картини на любов и щастие. Хладните чаршафи галеха голото ѝ тяло. Косата ѝ бе разрошена, а в очите ѝ имаше особен блясък. Усети, че той я гледаше. Обърна се и помилва посивелите му коси. Прошепна:

— Защо не спиш?

— Гледам те — промълви Макс. — Знаеш ли колко си красива?

— Благодаря ти! — отвърна Ани и се изчерви.

— Помниш ли, че някога ме попита дали съм обичал до болка? Обичам те безумно, мое лудо момиче. Бих дал душата си за теб! — призна Макс Грийн.

Ани се сгуши в прегръдките му. Сърцето ѝ се изпълни с щастие. Не искаше този миг никога да свършва.

Дара седеше в единичната си килия. Тази нощ тя бе будна, както всяка нощ, откакто я осъдиха. Облечена беше в грозен оранжев затворнически гащеризон. Бе скръстила ръце пред тялото си и се поклащаше леко, едва доловимо, в опит да се успокои. Осъдиха я на пет доживотни присъди без право на замяна. Виждаше се с психиатър, който идваше няколко пъти в седмицата. Времето си прекарваше сама със своите демони. Чувстваше се нещастна. Вече знаеше, че щеше да гори в този ад до края на дните си, а вероятно и след това.

В тъгля на притъмнялата килия видя силует на мъж под лунната светлина. Бе гол, кожата му — със синкав оттенък. Навел глава, той се тресеше от безмълвен смях. Забелязал вниманието ѝ, вдигна глава. Дара го позна. Това бе първият човек, когото тя уби — Джон Уилсън.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А

Дора Нонинска

Очите му бяха черни като мрака навън. На врата си имаше дълбока рана. Той я погледна и отвори уста да извика, но оттам не излезе звук. Дара скри очи в ръцете си и затрепери. Сви се на кълбо. В тези тежки мигове често се сещаше за детето, което бе изоставила. Тя вече трябваше да е голяма и сигурно бе красавица. Може би приличаше на майка си. Тази мисъл ѝ даваше сили да продължава живота си. Почувства се точно като баща си, който се надяваше всеки ден, че тя ще му прости и ще дойде да го види, да стопли безрадостния му ден.

В това време, в една стая, оцветена в нежно теменуженовиолетово, в огромно легло, сгушена в топлите завивки, лежеше Ава. На бузата си имаше кръгъл белег. Очите ѝ бяха сини като морето, а косите — черни като беззвездно небе. Тази нощ усещаше нечие присъствие, тъмно и страшно. Необясними тръпки лазеха по гърба ѝ. Взираше се в тъмния ъгъл на стаята, едва огряна от пълната луна. Усети как не ѝ достига въздух. Скочи от леглото и излезе. Гърдите ѝ се повдигаха под бялата, ефирна нощница. Вече вън, си пое въздух, загледана в бурното притъмняло море. Демонът в стаята ѝ остана да я чака търпеливо. Имаше цялото време на света.

П
О

С
Л
Е
Д
И
Т
Е

Н
А

Д
Е
М
О
Н
А